

Dodatok
ABECEDA UCTIEVANIA

SATISFY
— *my* —
THIRSTY
SOUL

Uhas mōj
večnīj smād

LINDA DILLOW

Kniha Uhas môj večný smäd je pracovným materiálom určeným pre skupinové štúdium a tiež pre jednotlivcov, ktorí túžia prehĺbiť svoj vzťah s Ježišom.

Väčšinu kapitol si môžeš vypočúť aj na Spotify, na podcaste Som uctievačom. (pozri QR kód)

PDF verziu knihy si môžeš stiahnuť na kuchynskourecou.sk

Náklady spojené s tlačou knihy hradí Michaela Krajčovičová. Okrem prekladov kníh a tvorby slovenskej parafrázy Novej zmluvy zvanej Kuchynskou rečou, spolu s manželom prevádzkujú občianske združenie HopeStreet, ktoré organizuje pravidelné kreatívne aktivity pre deti a mládež, aby čo najmenej času trávili na sociálnych sieťach. Viac info na hopestreet.sk Každá podpora tlače kníh a všetkých ostatných aktivít je pre nás zázrak z neba. Ďakujeme!

Uhas môj večný smäd Satisfy my thirsty soul

Linda Dillow

Preklad: Michaela Krajčovičová

Obsah :

Kapitola 1. Moja smädná duša

Kapitola 2. Prebudenie k uctievaniu

Kapitola 3. Moja duša našla pokoj

Kapitola 4. Rozširujem svoje uctievanie

Kapitola 5. Skláňam svoj život

Kapitola 6. Skláňam svoje slová

Kapitola 7. Skláňam svoje postoje

Kapitola 8. Skláňam svoju prácu

Kapitola 9. Skláňam časy svojho čakania

Kapitola 10. Skláňam svoju bolesť

Kapitola 11. Skláňam svoj život

Kapitola 12. Ťahaná do Jeho prítomnosti

Kapitola 1

Moja smädná duša

Bože, ty si môj Boh! Hľadáš ťa za úsvitu, moja duša prahne po Tebe. Po Tebe túži moje telo ako suchá a pustá zem bez vody. Žalm 63:1

Bolo to ako rozprávka z 21.storočia. Ďaleko od hlavných ciest, v malebnej rakúskej dedinke, stál vedľa farmárskeho domu s oknami plnými muškátov štyristo rokov starý kostol . Stohy slám po poliach, kravy vypustené na pašu, prosto čistá nádhera starého sveta. V tomto očarujúcom prostredí som sa vytešovala z veľkej rodinnej udalosti - zo svadby môjho syna Nicolaja s jeho milovanou Christinou. Svadobný obrad v starodávnom kamennom kostole, hostina na zámku. Nuž, dokonalý materiál na rozprávku.

Ako som tam sedela v prvej rade, obzrela som sa na Christínu. Jej tvár žiarila takou radosťou, až som i ja lapala po dychu. Potom som sa zahľadela na svojho syna, ako tam stál a čakal na svoju nevestu. Tak sa kochal v pohľade na jej tvár, že od hlavy po päty žiaril ako neónka. Plakala som od dojatia, keď prichádzala nevesta k svojmu ženíchovi. Obaja boli tak opojení láskou, že zabudli na všetkých a na všetko okolo. Existovali len oni dvaja. Ich tváre vyjadrovali to, čo prežívalo ich srdce: "Našli sme, čo sme hľadali."

Či nie každá žena túži práve po tomto? Po jednote, ktorá uhasí náš smäd po blízkosti, čo uspokojí naše prázdne miesta? Za svoj život som hovorila s tisíckami žien a bez ohľadu na to, akým jazykom sme hovorili, väčšina z nás túžila po blízkosti, po intimite, chceli sme byť poznané. A ženy toto naplnenie hľadajú práve v manželstve.

Ako i ja. Ako 21 ročná, chvíľu po tom, ako som uverila, vydala som sa za svojho muža Jodyho.

Tinedžerské roky som strávila ako motýľ, poletovaním od jedného frajera k druhému. Ale keď som uverila, dala som Pánovi sľub - Končím s chalanmi!. Budem ako moja mentorka, ostanem sama a budem cestovať po svete a hovoriť o Tebe. Bol to síce pekný sľub, no o dva týždne som zbadala Jodyho Dillowa na kresťanskej konferencii ... a o rok bola svadba.

Vydávala som sa mladá, lebo som našla úžasného muža. Vydávala som sa mladá, lebo som bola smädná po intimite a hlbokkej láske. Vyrastala som s krutým, alkoholickým otcom a moje srdce malo kopu dier. Teraz som mala Ježiša, mala som Jodyho a bola som z toho bez seba. Povedala som si, že budem tou najlepšou manželkou, akú kedy svet videl. Užívali sme si dych berúcu jednotu a každým rokom sa prehlbovala. Aj po 43 rokoch manželstva môžem povedať, že sa ľúbime stále viac. No nevravím, že to bolo jednoduché. Tak ako niektoré roky boli krásne a rozprávkové, tak boli niektoré od rozprávky veľmi vzdialené. Hlboká intimita vyžaduje prácu, prijatie a odpustenie. A to v tonách.

My ženy začíname manželstvá s očakávaním hlbokkej intimity, avšak je smutné, že sa často krát rokmi vytráca. Deti, práca, domácnosť, účty, hektickosť života poleptajú túto túžbu a nahradí ju každodenná lopota. Kto má mať čas na dych berúcu jednotu, keď deti potrebujú okúpať, riady umyť, trávnik pokosiť...?

Ženy hľadajú blízkosť i v priateľských vzťahoch. Kamošky, zábava, smiech, jedlo, dôvera. Avšak často zažívajú len povrchné vzťahy dúfajúc, že sa nájde niekto, s kým skutočne môžeme zdieľať svoje srdce. Aj ja som sa zvykla pýtať - je vôbec možné mať tak dobrú priateľku? Keď som mala 50 rokov, presťahoval

smesazRakúskadoHongKongu.Novémiesto,novévztáhy.
OtrirokynatonámobomsJodymBohjasnezjavil,žesamáme
vrátitšpäťdoUSA.Avtedymojesrdcenaplnilaešteväčšia
osamelosť.Plakalasom,"Panenie,janedokážemzačínaťod
znovu.Takdlhotrvávybudovaťšivztáhy."AvšakvColorado
SpringsmačakalonečakanéBožieprekvapenie-spriaznená
dušaLorrainePintus,sktorousmespolupísaliikázalina
ženskýchkonferenciách.Poznalismesisrdcianavzájom,cítili
smebolestjednadruhej.Vedelismebyťspoluticho,smiatša,
vedelismepadnúťhakolenáamodlitša,čiuctievať.Mohlisme
slobodne byť tým kým sme jedna pred druhou.

Áno,túžilapoblízkomvztáhusosvojimmužomatúžilasom
matôzajstnúpriateľku,nozovšetkéhonajviacsomtúžilapo
takomtointímnomablízkomvztáhusKristom.Akomladá
veriacasomvedela,žemojouúlohoujepoznaťHoadatHo
poznatínym.Avšakažoveláviacdôrazuosvojomživotesom
dávalana-datHopoznatínym.Predtýmsomvživotenemala
žiadnyciel,žiadnyzmyselvživoteaterazhokonečnemám: služby.
Samozrejme,boltovznešenýciel,nopríliščastototomoje
Získať svet pre Krista! Moje srdce bolo plné
úsilievvytláčalomilovanímôjhoSpasiteľaasedeniepriJeho nohách.
PrahlasompovrelomahlbokomvztáhusmojimŽeníchom,no
rokybežali,životsastávalhektickejšímazložitejším.Ataksom sa
uspokojila s tým, že Mu budem hlavne slúžiť.

-AOnsakumneskláňal,volalma,hládalma,šepkalmi: "Linda
spomal! Sadneš si už ku Mne?"

- Pane, ale ja si musím pripraviť materiál na skupinku.
- Ale musím uvariť jedlo pre tých, čo to potrebujú.
- Ale sľubujem, že prídem.

Uhas mõi večnõi smääd

Satisfy my thirsty soul
Linda Dillow

Satisfy my thirsty soul
Linda Dillow

Uhas môj večný smäd Satisfy my thirsty soul

Linda Dillow

Obsah :

Kapitola 1. Moja smädná duša

Kapitola 2. Prebudenie k uctievaniu

Kapitola 3. Moja duša našla pokoj

Kapitola 4. Rozširujem svoje uctievanie

Kapitola 5. Skláňam svoj život

Kapitola 6. Skláňam svoje slová

Kapitola 7. Skláňam svoje postoje

Kapitola 8. Skláňam svoju prácu

Kapitola 9. Skláňam časy svojho čakania

Kapitola 10. Skláňam svoju bolesť

Kapitola 11. Skláňam svoj život

Kapitola 12. Ťahaná do Jeho prítomnosti

Kapitola 1

Moja smädná duša

Bože, ty si môj Boh! Hľadáš ťa za úsvitu, moja duša prahne po Tebe.
Po Tebe túži moje telo ako suchá a pustá zem bez vody. Žalm 63:1

Bolo to ako rozprávka z 21.storočia. Ďaleko od hlavných ciest, v malebnej rakúskej dedinke, stál vedľa farmárskeho domu s oknami plnými muškátov štyristo rokov starý kostol . Stohy slám po poliach, kravy vypustené na pašu, prsto čistá nádhera starého sveta. V tomto očarujúcom prostredí som sa vytešovala z veľkej rodinnej udalosti - zo svadby môjho syna Nicolaja s jeho milovanou Christinou. Svadobný obrad v starodávnom kamennom kostole, hostina na zámku. Nuž, dokonalý materiál na rozprávku.

Ako som tam sedela v prvej rade, obzrela som sa na Christínu. Jej tvár žiarila takou radosťou, až som i ja lapala po dychu. Potom som sa zahľadela na svojho syna, ako tam stál a čakal na svoju nevestu. Tak sa kochal v pohľade na jej tvár, že od hlavy po päty žiaril ako neónka. Plakala som od dojatia, keď prichádzala nevesta k svojmu ženíchovi. Obaja boli tak opojení láskou, že zabudli na všetkých a na všetko okolo. Existovali len oni dvaja. Ich tváre vyjadrovali to, čo prežívalo ich srdce: "Našli sme, čo sme hľadali."

Či nie každá žena túži práve po tomto? Po jednote, ktorá uhasí náš smäd po blízkosti, čo uspokojí naše prázdne miesta? Za svoj život som hovorila s tisíckami žien a bez ohľadu na to, akým jazykom sme hovorili, väčšina z nás túžila po blízkosti, po intimite, chceli sme byť poznané. A ženy toto naplnenie hľadajú práve v manželstve. Ako i ja. 21 ročná, chvíľu po tom, ako som uverila, vydala som sa za svojho muža Jodyho. Tinedžerské roky som strávila ako motýľ, poletovaním od jedného frajera k druhému. Ale keď som uverila, dala som Pánovi sľub - *Končím s chalanmi!. Budem ako moja mentorka, ostanem sama a budem cestovať po svete a hovoriť o Tebe*. Bol to síce pekný sľub, no o dva týždne som zbadala Jodyho Dillowa na kresťanskej konferencii ... a o rok bola svadba.

Vydávala som sa mladá, lebo som našla úžasného muža. Vydávala som sa mladá, lebo som bola smädná po intimite a hlbokéj láske. Vyrastala som s krutým, alkoholickým otcom a moje srdce malo kopu dier. Teraz som mala Ježiša, mala som Jodyho a bola som z toho bez seba. Povedala som si, že budem tou najlepšou manželkou, akú kedy svet videl. Užívali sme si dychberúcu jednotu a každým rokom sa prehlbovala. Aj po 43 rokoch manželstva môžem povedať, že sa ľúbime stále viac. No nevravím, že to bolo jednoduché. Tak ako niektoré roky boli krásne a rozprávkové, tak boli

niektoré od rozprávky veľmi vzdialené. Hlboká intimita vyžaduje prácu, prijatie a odpustenie. A to v tonách.

My ženy začíname manželstvá s očakávaním hlbokej intimity, avšak je smutné, že sa často krát rokmi vytráca. Deti, práca, domácnosť, účty, hektickosť života poleptajú túto túžbu a nahradí ju každodenná lopota. Kto má mať čas na dychberúcu jednotu, keď deti potrebujú okúpať, riady umyť, trávnik pokosiť....?

Ženy hľadajú blízkosť i v priateľských vzťahoch. Kamošky, zábava, smiech, jedlo, dôvera. Avšak často zažívajú len povrchné vzťahy dúfajúc, že sa nájde niekto, s kým skutočne môžeme zdieľať svoje srdce. Aj ja som sa zvykla pýtať - je vôbec možné mať tak dobrú priateľku? Keď som mala 50 rokov, presťahovali sme sa z Rakúska do Hong Kongu. Nové miesto, nové vzťahy. O tri roky na to nám obom s Jodym Boh jasne zjavil, že sa máme vrátiť späť do USA. A vtedy moje srdce naplnila ešte väčšia osamelosť. Plakala som, "Pane nie, ja nedokážem začínať od znova. Tak dlho trvá vybudovať si vzťahy." Avšak v Colorado Springs ma čakalo nečakané Božie prekvapenie - spriaznená duša Lorraine Pintus, s ktorou sme spolu písali i kázali na ženských konferenciách. Poznali sme si srdcia navzájom, cítili sme bolesť jedna druhej. Vedeli sme byť spolu ticho, smiať sa, vedeli sme padnúť na kolená a modliť sa, či uctievať. Mohli sme slobodne byť tým kým sme jedna pred druhou.

Áno, túžila po blízkom vzťahu so svojim mužom a túžila som mať ozajstnú priateľku, no zo všetkého najviac som túžila po takomto intímnom a blízkom vzťahu s Kristom. Ako mladá veriaci som vedela, že mojou úlohou je poznať Ho a dať Ho poznať iným. Avšak až oveľa viac dôrazu vo svojom živote som dávala na - *dať Ho poznať iným*. Pred tým som v živote nemala žiadny cieľ, žiadny zmysel v živote a teraz ho konečne mám: Získať svet pre Krista! Moje srdce bolo plné služby. Samozrejme, bol to vznešený cieľ, no príliš často toto moje úsilie vytláčalo milovanie môjho Spasiteľa a sedenie pri Jeho nohách. Prahla som po vrelom a hlbokom vzťahu s mojím Ženíchom, no roky bežali, život sa stával hektickejším a zložitejším. A tak som sa uspokojila s tým, že Mu budem hlavne slúžiť.

- A On sa ku mne skláňal, volal ma, hľadal ma, šepkal mi: "Linda spomal'.

Sadneš si už ku Mne?"

- Pane, ale ja si musím pripraviť materiál na skupinku.

- Ale musím uvariť jedlo pre tých, čo to potrebujú.

- Ale sľubujem, že prídem.

No neprišla som. Lebo som bola zaneprázdnená dobrými skutkami. Moja túžba slúžiť Bohu bola dobrá, ale moje priority nie. Božie Slovo jasne hovorí, že ako PRVÉ a NAJDÔLEŽITEJŠIE je - milovať Boha úplne so všetkým (pozri Mat.22:37-38). To je prvé a najväčšie prikázanie. A druhé prikázanie je milovať iných - čo je služba a dobré skutky (Mat.22:39). Ja som si tieto dve prikázania obrátila.

Je tak nevyhnutné dokázať si uvedomiť, že mojím najdôležitejším vzťahom voči Bohu, nie je byť Jeho služobníčkou, ale Jeho milovníčkou. To je to, kým som. Milovníčka, čo pracuje a nie pracovníčka čo miluje. Ja som bola to druhé a výsledkom bola preťaženosť a vyhorenie.

V roku 1994 som zvolala, "Bože, uspokoj moju smädnú dušu, tak zúfalo potrebujem Tvoju prítomnosť! Vráť mi radosť z Tvojej spásy!"

Pamätám si, ako som sedela v obývačke na svojom modrom gauči na 5. poschodí v byte v Hong Kongu. Pozerala som von oknom na tie miliardy bytoviek vôkol nás a v srdci som cítila vnútorné chvenie, ktorému som nerozumela.

Milovala som manžela, svoju rodinu, milovala som Pána, veď čo viac si žena môže priať? Bola som ochotná pre Nehu urobiť čokoľvek, presťahovať sa z kontinentu na kontinent. A nič mi v podstate nechýbalo, no niekde tam v hĺbke, kde nik nevidí, iba Boh, som bola vyprahnutá. Čo to bolo, čo som potrebovala? Čo mi chýbalo? Z čoho plynula tá vyprahnutosť?

Po desiatkach rokov na misijnom poli som bola vyšťavená. Chcela som viac Boha, viac osobného stretnutia s Ním. Boh ku mne hovoril vo Svojom Slove, ale ja som tak túžila počuť Jeho osobný hlas. Prahla som po tej nevýslovnej radosť, po oveľa hlbšej jednote. Nechcela som sa uspokojiť s Božou všadeprítomnosťou, prahla som po tom byť s Ním tvárou v tvár. Volala som k Nemu, ani som nevedela presne za čo volám, čo vlastne žiadam, akou cestou ma to pošle, no bolo mi jasné, že žiadnu blízkosť nezažijem, ak najskôr nedám svoje priority do poriadku. Najskôr Boh, potom služba.

Začala som v Písme vyhľadávať pasáže, ktoré hovoria o intimite, a čoskoro som objavila dôkaz, že Boh rovnako hľadá tento vrúcny vzťah s nami. Slovo popisuje náš vzťah s Pánom slovami, ako láska, manželstvo, sexuálna jednota, (manželská) vernosť.

Zďaleka sa mi zjavil Hospodin: "Miloval som ťa večnou láskou, preto som ti zachoval priazeň. Jer.31:3

Samého Seba volá Ženíchom a nás Nevestou (pozri 2.Kor.11:2) Boh nazýva cudzoložstvo modlárstvom. (pozri Iz.57:7) Vraví, že máme mať k Nemu tak blízko duchovne, ako máme blízko k našim manželom telesne.

Preto opustí človek otca i matku a priľne k svojej žene a budú dvaja jedno telo. Toto tajomstvo je veľké, no hovorím to vzhľadom na Krista a Cirkev. A tak i každý z vás bez výnimky nech tak miluje svoju ženu ako seba. A žena nech prejavuje mužovi úctu. Ef.5:31-32

Po prvý krát som začala rozumieť týmto nádherným veršom, keď sme s Lorraine Pintus písali knihu *Intimate Issues* (Intímne záležitosti). Pán mi umožnil vidieť, že si zvolil ten najbližší a najintímnejší akt jednoty medzi manželom a manželkou, ako obraz mojej svätej jednoty s Ním. Ako som ďalej študovala Slovo, presvedčilo ma o dvoch veciach. Že Boh hľadá tento vrúcny vzťah s nami. A tiež to, že tento druh blízkosti je naša voľba.

Naša voľba

Pán Ježiš si zvolil sedemdesiatich a poslal ich po dvoch. Zvolil si dvanástich, aby boli s Ním. S tromi zdieľal najbližší vzťah - s Petrom, Jakubom a Jánom. Avšak iba jeden z nich volal samého seba, "ten, ktorého má Ježiš tak rád". Ján sa rozhodol, že sa schúli k Ježišovi (pri poslednej večeri). Ktokoľvek z učeníkov mohol s Ježišom zažívať tento druh blízkosti, ale iba Ján si to zvolil. A ako som ďalej študovala, uvedomila som si, že i Pavol, Dávid či Mária - poznali Boha takýmto vrúcny spôsobom. Zvolili si to, čo je najdôležitejšie.

Robím **jedno**: zabúdam na to, čo je za mnou, a usilujem sa o to, čo je predo mnou. Bežím k cieľu pre cenu nebeského Božieho povolania v Kristovi Ježišovi. Filip.3:13-14

Za tie roky Pavol vyhral mnoho duchovných bojov, avšak stále mal ešte duchovnejšie výšiny, ktoré chcel dosiahnuť. Chcel, aby kresťania prvého storočia vedeli jeho "**jednu vec**" - bežať a tlačiť sa k Bohu. Rovnako sa Dávid hnal za svojou "**jednou vecou**".

Len **jedno** som žiadal od Hospodina, len o to sa snažím, aby som smel bývať v jeho dome po všetky dni svojho života, aby som mohol rozjímať o dobrote Hospodina a obdivovať jeho chrám. Žalm 27:4

Sam Storms v knihe *Pleasures Evermore* píše: "Dávid túžil prebývať v Božej blízkosti, aby Ho mohol uzrieť. Premýšľať o kráse a sláve Božej, kochať sa v osviežujúcom svetle a sláve všetkého, čo Boha činí objektom našej lásky, obdivu a zbožňovania. ... výsledky takéhoto vášnivého hľadania Boha sú ohromujúce. Obdivovanie Jeho krásy je nie len neopísateľným pôžitkom a

potešením, ale je i hlboko transformujúce. Stávame sa takými, na kým premýšľame, na koho zízame."

Keď sa Marta z Betánie sťažovala na svoju sestru Máriu, že jej nepomáha s prípravou jedla pre Ježiša a Jeho učeníkov, Ježiš jej vraví:

"Marta, Marta, staráš sa a znepokojuješ pre mnohé veci, a potrebné je len **jedno**. Mária si vybrala dobrý podiel, ktorý sa jej neodníme."

Luk.10:41-42

Ježiš tým nepovedal, že Martina služba je nedôležitá, ale poznamenal to, že Márinia voľba sedieť pri Jeho nohách a učiť sa Ho uctievať je tá najlepšia voľba. Dnes čelím tej istej otázke, chcem si zvoliť to najlepšie? Áno, chcem! Keď som hovorila o tejto túžbe svojej priateľke, vraví mi: "Linda, nie je to trochu domýšľavé? Takto blízko byť Bohu, ktorý všetko stvoril? Hovoriť s Ním tvárou tvár?" Ale ja si nemyslím, že je to domýšľavé. Verím, že je to biblické. Preto som sa modlila, *Pane chcem Ťa viac poznať, bez ohľadu kam ma to vezme a čo ma to bude stáť.*

Moja cesta

Tí, ktorí poznajú Boha dôverne, často v nás vypôsobujú tento bolestivý smäd po hlbšom poznaní Krista. Sú tým najväčším zo všetkých vplyvov, ktoré vyprovokujú hlad a jelení smäd po Živých Vodách.

Pred rokmi, keď som stretla Mimi Wilson po prvý krát u nej doma, dali sme si spolu chutný obed, pretože je znamenitou kuchárkou. Potom vraví, "Podme spolu uctievať." Čudovala som sa, lebo som nevedela, čo presne chce robiť. Ale Mimi len zapla chvály a padla na svoje kolená. Netušila som, čo bude robiť, tak som urobila to isté. Užívali sme si to sladké ticho, zatiaľ čo hudba jemne hrala. Špekali sme slová úcty, prehlasovali divy a majestát Otca, a ja som po prvý krát mohla nahliadnuť do toho, čo znamená "uctievať Pána v kráse Jeho svätosti" (Žalm 29:2). Mimi ani nevedela, že mi dala môj prvý kurz uctievania.

A že aké to je? Precitujem pri tom niečo? Vraví o tom vlastne Boh niečo, či môžeme a máme vôbec niečo cítiť v Jeho prítomnosti? Znovu som sa zahrabala do Slova, nájsť si dôkazy sama pre seba. A toto som objavila:

Po prvé. Žalm 89 hovorí, že v uctievaní sa Boh stáva našou realitou. *"Šťastní sú tí, ktorí vedia jasať v uctievaní, lebo oni budú kráčať vo svetle tvojej prítomnosti Pane."* (v15) C.S.Lewis (autor Cestopisov Narnie) zápasil s myšlienkou, že Boh chce byť zbožňovaný a chválený. Nevedel pochopiť, prečo chce byť centrom našej pozornosti a náklonnosti. Avšak pochopil, že "Boh v procese, keď je

uctievany, tak práve prostredníctvom Svojej prítomnosti komunikuje s človekom."

Po druhé. Žalm 63 ide ešte ďalej. Učí, že uctievanie dokáže nasýtiť našu vyprahnutú dušu. Dávid napísal: *"Bože, ty si môj Boh! Hľadám ťa za úsvitu, moja duša prahne po tebe. Po tebe túži moje telo ako suchá a pustá zem bez vody. Tak ťa chcem uzrieť vo svätyni, aby som videl tvoju moc a slávu. Ved' tvoja milosť*

je lepšia ako život, moje pery ťa budú velebiť. (1-4) Božia prítomnosť tak premáha Dávida, keď uctieva, že Ho chce velebiť každým svojim dychom.

Po tretie. Žalm 16, Dávid v ňom hovorí, že spokojnosť jeho duše prichádza z poznávania prítomnosti Božej: *Dávaš mi poznať cestu života, plnosť radosti v tvojej prítomnosti. Po tvojej pravici je večná blaženosť.* (v.11) Premýšľaj o tom, čo Dávid hovorí. Boh nám chce dať takú radosť, ktorá nekonečne presahuje všetky ostatné radosti spojené dohromady, a ktorá má moc i potenciál uspokojiť, naplňovať a ohromovať nás.

Aspekty uctievania

Jedna žena mi na konferencii vraví, " Linda, bola som nadšená, že som mohla prísť na túto konferenciu, lebo sa chcem naučiť žiť život zámeru, spokojnosti a viery, ale nechápem prečo hovoríš o uctievaní. Spievanie nie je úplne moja obľúbená činnosť." Možno aj pre teba, ako pre Mindy je uctievanie hlavne chválenie piesňami. Pamätám si, že voľakedy som mala rovnaký názor. Myslela som si, že uctievanie je tá prvá časť nedeľných bohoslužieb. No mýlila som sa. Lebo uctievanie je ako mnohostranný diamant.

Keď som sa o uctievaní chcela naučiť všetko, čítala som od Genesis po Zjavenie a prosila som Boha, aby ma učil On. Učil ma roky a priviedol ma k prekvapujúcemu záveru:

Uctievanie nie je len špecifický akt, ale je to aj životný štýl.

Je to špecifický akt sklonenia kolien a vyznávania, "Svätý, svätý, svätý." A je to životný štýl sklonenia svojho života a žiť život "svätý, svätý, svätý." Je to moja reakcia lásky na k Tomu, ktorý dal všetko.

Čo môžem dať ja? Čo môžem každý deň urobiť?

Ja skláňam svoje kolená.

Skláňam svoje slová.

Svoje postoje.

Svoju prácu.

Čas svojho čakania.

Moju bolesť.

Moju vôľu.

Skláňam sa iba Jemu.

Boh ma zmenil zo služobníka na uctievača. Znamená to, že už neslúžim? Nie. Dokonca slúžim ešte viac, ale moja služba plynie z iného miesta - zo srdca nasiaknutého Božou prítomnosťou.

Čo je uctievanie?

- Je to, čo robia anjeli
- Je to, čo chce od nás Satan (aby sme ho uctievali namiesto Boha)
- Je to hlavnou témou Biblie.
- Je to dôvod, pre čo sme boli stvorení
- Je to to, čo nás privádza do Božej prítomnosti

... nedá sa len pár slovami vystihnúť všetko, čo som sa naučila, preto som napísala túto knihu. Pridáš sa ku mne na tejto ceste? Chceš, aby sa tvoj život zmenil? **Staň sa uctievačom.** Chceš poznať Božiu prítomnosť? **Staň sa uctievačom.** Túžiš po hlbokšej, uspokojujúcej blízkosti? **Staň sa uctievačom.**

Kapitola 2

Prebudenie k uctievanu

Celá zem Ťa bude uctievať
Bude ti spievať chvály,
Spievať chvály Tvojmu menu
Žalm 66:4

Tento týždeň sme s manželom sledovali úchvatný film Tvorca zázrakov, ktorý bol o živote Helen Keller. Narodila sa slepá i hluchá, žijúc vo svojej ulite, nedokázala porozumieť ani tým najjednoduchším veciam. Akákoľvek radosť z komunikácie, z učenia sa, či z porozumenia boli v spánku. Čím viac Helen rástla, tým viac bola izolovaná a vystrašená. Jej zúfalí rodičia jej v tomto trápení najali učiteľku Annu Sullivan, pokúšajúc sa vniknúť do Heleninej kukly a pomôcť jej komunikovať so svetom. Jednou z najsrdcervúcejších scén bola tá, kde frustrovaná Anna držiac Heleninu ruku dookola opakovala hláskovanie slov v znakovej reči. No s Helen to ani nepohlo. Avšak ešte tesne pred tým, než Anna toto hláskovanie vzdala, vyhláskovala slovo v-o-d-a, stále dokola. Doviedla Helen k potoku a hláskovala v-o-d-a, šplechla na ňu trochu chladného moku, no Helen stále nedokázala pochopiť súvislosť medzi slovom a hmotou. Dala je napiť sa čerstvej vody, no stále nič.

A v tom si zrazu Helen sama nabrala vodu zo studne. Rozjasnilo sa jej. V jej tme zasvietilo radostné svetlo! Ulita pukla. Helen sa prebudila k pravde, že voda je v-o-d-a! Pred minútou ešte ničomu nechápala, no dorazu sa pred ňou prebudil svet. Konečne vyskočila zo svojej uzavretej nevedomosti do sveta lásky, vzťahov a intelektuálneho porozumenia.

Ako Helen, aj ja som bola spiaca. Nie však voči vode, či voči fyzickému svetu naokolo, ale voči u-c-t-i-e-v-a-n-i-u a duchovnému svetu, tomu kde je Božia prítomnosť živou realitou. Chcela som sa prebudiť do blízkosti Božej, takej kde je mi tvárou v tvár. Prebudiť sa a byť živá Jeho prítomnosti. Chcela som, aby všetko čím On je, bolo stále zväčšované v mojom poznaní. Túžila som byť Bohom premožená.

V tejto kapitole, a tiež v dvoch nasledujúcich, ti chcem vyrozprávať, čo ma prebudilo k uctievanu a k Božej prítomnosti. Budem hovoriť o konkrétnych aktoch uctievania, pri ktorých skláňam svoje kolená a prehlasujem „Svätý, svätý, svätý“. Chcem ti ukázať svojou skúsenosťou, i Božím Slovom, ako Boh prenikol do mojej kukly a vdýchol nový život do môjho vzťahu s Ním prostredníctvom uctievania. Ako prvé, nech ti poviem ako som rástla v úžase, ohromení a zbožňovaní Boha.

Rast v úžase

Kľúčom k hlbšiemu porozumeniu Božej svätosti bolo Písmo. Dve pasáže boli významné a Boh ich napísal žiarivými neónkami pozdĺž celého môjho srdca i mysle. Poznala som obe, no On otvoril moje oči, aby som ich videla v novom svetle.

Vidieť Boha vysoko vyvýšeného

Prvou pasážou bola 1.Kron.29:11-14, kde Dávid žehná Hospodinovi pred Izraelitmi tým, že Ho vysoko vyvyšuje a deklaruje, že všetko patrí Bohu. Veľkosť, moc, majestát i sláva patria Bohu. Všetko na nebi i na zemi je Božím vlastníctvom, On vládne a je vyvýšený nad tým všetkým. Dávid deklaruje, že všetko čo vlastní je darom Božím, a to čo vracia Bohu späť, mu bolo v prvom rade od Boha dané. Tieto preslávne pravdy primeli Dávida uctievať:

Bože, ty si „ A preto teraz Bože náš, ďakujeme Ti a chválime Tvoje slávne meno.“ 1.Kron.29:13

Ako som už povedala, táto pasáž mi bola dobre známa, no aj tak som sa ju naučila naspamäť, rozjímal som o nej. A Boh roznecoval moje srdce. Žiadne slová nedokážu opísať, ako mocne Otec prehovoril týmto veršom ku mne. Akoby ich Svojou rukou vytlačil do môjho srdca. Povedala som Mu: veľkosť, úcta, moc, sláva to všetko je Tvoje, môj Pane. Každá jedna materiálna vec, ktorú vlastním ... môj domov, jedlo, i moje obľúbené topánky, to všetko je od Teba. Môj manžel, moje deti, vnúčatá, priatelia i dary sú Tvoje. Moje duchovné obdarovanie, i moje schopnosti mi boli dané od Teba. Pane, ja môžem len vrátiť späť svoje uctievanie – dňom i nocou môžem prehlasovať, aký si slávny.

Druhá pasáž bola z Izaiáša 6 a čítala som ju najmenej sto krát. Zvykla som o nej rozmýšľať, dokonca som sa ju naučila. Zrazu Boh vezme tie isté slová a vdýchne do nich pre mňa úplne nový život.

Izaiáš bol mužom, ktorý rozumel mnoho o Bohu. Poznal dobré veci, ktoré stvoril, no nikdy nepoznal prítomnosť Svätého. Izaiáš 6 nám jasne ilustruje čo sa stane tomu, kto sa ocitne v tajomstve Svätej Prítomnosti.

„V roku, keď zomrel kráľ Uziáš, videl som Pána sedieť na vysokom a vznešenom tróne. Okraje jeho rúcha napĺňali chrám. Nad ním stáli serafi. Každý mal po šesť krídel: dvoma si zakrývali tvár, dvoma si zakrývali nohy a dvoma lietali. Jeden druhému volal: „Svätý, svätý, svätý je Hospodin

zástupov, celá zem je plná jeho slávy.“ Prahy dverí sa zachveli od hlasu volajúceho a chrám sa naplnil dymom. Povedal som: „Beda mi, som stratený, lebo som muž s nečistými perami a bývam medzi ľuďom s nečistými perami a moje oči videli kráľa, Hospodina zástupov.“ Priletel ku mne jeden zo serafov, v ruke mal žeravý uhlík, ktorý vzal kliešťami z oltára. Dotkol sa mi perí a povedal: „Hľa, toto sa dotklo tvojich perí, zmizla tvoja vina a tvoj hriech je odstránený. Potom som počul hlas Pána, ktorý povedal: „Koho mám poslať, kto ta pôjde?“ Povedal som: „Hľa, tu som, pošli mňa!“ Izaiáš 6:1-8

Izaiáš prijal ohromujúcu, slávnú víziu Hospodina vysoko vyvýšeného. Serafíni volali, „Svätý, svätý, svätý,“ a Izaiáš bol hotový. Triasli sa základy, Izaiáš premožený, usvedčený, pokorený, mohol povedať len: „Tu som, môj Pane, pošli mňa!“ Čo to za slávu uvidel Izaiáš? Aké privilegium vidieť Najvyššieho! Chcela by som aj ja prijať takúto víziu? Absolútne áno. A myslím, že aj ty. Keď som si tú pasáž čítala zas a znovu, do môjho zápisníka som si napísala toto:

Dnes sa stalo niečo úchvatné počas toho, ako som rozjímal nad týmito svätými veršami. Videla som Pána vyvýšeného, sediaceho na tróne. Skutočne! Či to bola ozajstná vízia? To si nemyslím. Nevidela som to svojimi očami, no uzrela som to očami ducha. A bola som ohromená Bohom. Položila som svoju Bibliu a musela som padnúť tvárou na zem, plakajúc. Ako pri tom hrala nádherná pieseň Matthewa Warda „Vidím Pána“ (I see the Lord), cítila som, ako sa podo mnou trasú základy, a rovnako ako prorok Izaiáš, potom čo uzrel Kráľa, Pána Zástupov, som dokázala vyznávať jediné: „Pane, tu som, pošli mňa.“

Uctievanie je pre mňa komunikáciou ducha k Duchu. V uctievaní sa môj duch vznesie k Nemu a Jeho Duch zas späť ku mne. V ten deň, ako som čítala Izaiáša 6, Boh ku mne prehovoril Svojim Slovom. Prehovoril ku mne prekrásnou piesňou a tiež hovoril so mnou od ducha k Duchu. V minulosti som študovala o Božej svätosti, no v tento deň som sa s Božou svätosťou stretla. Od toho momentu túžim skláňať svoje kolená v uctievaní.

Izaiáš videl Boha vysoko vyvýšeného a bol zdrtенý. Hľadiac hore sa stretol so svätosťou Všemohúceho a trasúc sa padol na kolená. Kedykoľvek uzrieme svätosť Božiu, núti nás to vidieť našu vlastnú nesvätosť. Vidiac svoje vnútro, Izaiáša premohla jeho vlastná hriešnosť. No Boh mu milostivo očisťuje srdce, aby mohol hľadiť smerom von a reagovať na Božie volanie „Chod!“

Izaiáš bol zmenený.

A ja tiež.

Môžem sa ťa niečo spýtať? Bola si už niekedy dostatočne odvážna na to, aby si sa modlila – Bože, chcem Ťa vidieť vysoko vyvýšeného, chcem stretnúť Tvoju svätosť? A.W. Tozer, jeden z mojich najobľúbenejších autorov, píše že:

„Boh bol obmedzovaný, redukovaný, modifikovaný, editovaný, menený a opravovaný do tej miery, že už nie je Bohom, ktorého videl Izaiáš. Ten, ktorý je vysoko vyvýšený.“

Kiež Ho vidíme takého aký je, Boh večnej excelencie. Kiež by sme stáli v úžase pred Ním.

Chceš byť aj ty takto Bohom ohromená? Povzbudzujem ťa, prečítaj si Izaiáš 6 tak, ako by si to čítala prvý krát. Čítaj novými očami, pros Boha, nech ti dá víziu seba Samého, ako je vysoko vyvýšený. A keď Ho tak uvidíš, tvou reakciou nebude nič iné, ako sklonenie sa pred Ním.

Sklonenie sa pre Ním

Reakciou na Božiu svätosť je hlboký rešpekt a úcta. Pre mňa to znamená skloniť svoje kolená pre Ním, ako nás žalmista Dávid pozýva vo svojom Žalme 95:6 „Podme uctievať a pokloňme sa, klaknime na kolená pred Pánom našim Stvoriteľom.“

Dobrou definíciou uctievania je:

Je to aktívna reakcia prehlasovania Božej hodnoty. Synonymom tohto aktívneho slova je: zbožňovanie, obdivovanie, oslavovanie, váženie si, vyvyšovanie, slávenie, milovanie, zväčšovanie, chvála, úcta a bázeň.

V Hebrejčine slovo shachah, prekladané ako uctievanie, znamená padnúť na tvár alebo sa skloniť. Keď uctievaš, tak pred Ním doslova ľahneš na tvár. Poddávaš svoj intelekt, svoju budúcnosť aj svoju aroganciu Bohu. Watchman Nee to popisuje takto: „V uctievaní uznávam svoje obmedzenia. A uznávam tiež, že Boh žiadne obmedzenia nemá. Skláňam sa pred Ním. Presahuje ma vo všetkom.“ Keď sa skloním, poddávam všetky svoje aspekty Jeho nadradenosti. V rôznych krajinách ľudia prejavujú úctu voči ostatným určitým gestom tela. Napríklad v Kórei a v Japonsku sa ľudia vždy poklonia jeden druhému, ako keď si kačička vytiahne rybu z vody. Keď sme tam s manželom vyučovali, jeden mladý muž ma pozdravil veľmi hlbokým úklonom. Ja som sa poklonila tiež. A on sa poklonil znovu. A ja tiež ...netušila som dokedy má pokračovať toto klaňanie. Hoci sa mi to zdalo čudné, no pomohlo mi to pochopiť prepojenie úklonu s úctou.

Čo urobí človek v Anglicku, ak okolo niekoho prejde kráľovna Alžbeta? Pokloní sa, dokonca niekedy až k zemi. V Spojených štátoch, keď prezident vstupuje do Senátu, čo urobia senátori? Postavia sa na úctu Prezidentovi. Postavením sa, či úklonom prejavujeme svojim telom rešpekt a úctu.

Keď uctievam, či už sa skláňam, idem na kolená, na tvár, či zdvíham ruky, tak svojim telom hovorím, *Bože, Ty si lepší ako ja. Si väčší než ja. Viac než ja. Dávam prednosť Tvojim cestám, pretože sú vyššie ako moje. Poddávam sa Tvojmu harmonogramu, pretože je lepší ako ten môj.* Keď uctievam Boha (či už v súkromí, alebo verejne), je pre mňa ťažké pri uctievaní sedieť. Keď spievam „Si slávny“, tak chcem Božiu slávu deklarovať aj svojim telom, nie len slovami.

Sledovala som, ako Boh mení moju novú priateľku Bev. Zmenil ju zo služobnice na uctievača. Toto mi napísala:

Predstavujem si samú seba, ako sa skláňam pred Kráľom kráľov, ktorý je mojim Otcom, sediacim na Svojom ohromnom tróne. Potom si seba predstavím, ako dieťa, ktoré si ukladá svoju hlavu na kolená svojho drahého Abbu, zatiaľ čo jej jemne hladí vlasy. Uctievam Ho chválou za všetko kým je, ďakovaním za to, čo urobil a hlavne za to, že ma adoptoval do Svojej rodiny. Často krát si otvorím Bibliu a chválím Boha popri čítaní Žalmov. Nie je pre mňa prirodzené podriaďiť svoju vôľu, pretože mám najradšej, keď mám veci pod kontrolou. Preto Ho v tom prosím o pomoc. Lahnem si tvárou až na zem a rozprestriem ruky v poddaní sa. Predstavujem si samú seba ako Máriu, ktorá vyliala drahocennú masť, ako veľkorysý prejav lásky. V takomto fyzickom postoji pokory sa dokážem lepšie vzdať seba a získať Jeho. Napĺňa ma Svojou prítomnosťou, a som premožená potešením. V tomto pokornom postoji som pozdvihnutá a naplnená neopísateľnou láskou k môjmu Vernému Otcovi, Lútostivému Spasiteľovi a Milovanému Duchu Svätému.

Aj môj, aj Bevin obdiv voči Bohu spôsobuje, že sa pre Ním skloníme v úcte. A tento údiv stále rastie. Nedokážem ti dať troj bodový recept na to, ako rozšíriť svoje srdce k sláve Jeho tvorstva. Ja som jednoducho prosila, nech si ma pritiahne bližšie a On mi daroval ten blažený detský údiv nad Jeho stvorením.

Rásť v dych berúcom údive

Úplne sa stotožňuje s výrokom A.W. Tozera:

Je určitý bod v pravom uctievaní,
kde myseľ prestane chápať
a preklopí sa k blaženému úžasu
- k nadprirodzenému úžasu,
k úžasu bez hraníc, kde niet slov na popis.
Je vždy pravdou, že stretnutie s Bohom
prináša ohromenie a údiv.

Zbožný biskup v „Bedároch“ poznal tento dychberúci údiv. Viktor Hugo sumarizuje každodenný život tohoto biskupa takto:

„Biskupov deň bol až po strop plný dobrých myšlienok, slov a dobrých skutkov. Deň nie a nie skončiť, ak mu náhodou chlad či vlhko zabránili stráviť hodinu či dve v záhrade pred tým, než šiel spať.... Bol sám so sebou, sústredený, pokojný, uctievací, porovnávajúc svoje srdce s Jeho, v prítomí viditeľnej slávy súhvezdí, a neviditeľnej slávy Božej ... Sníval o grandióznosti a prítomnosti Božej... Bez toho, aby sa snažil pochopiť nepochopiteľné, zísal na Neho. Neštudoval Boha, bol Nim oslnený.“

Kráľ Dávid poznal toto hlboké miesto uctievania. Nikdy pred tým nik neuctieval ako on. Možno ani nik po ňom. Uctieval sedem krát za deň, neustále, uprostred trápenia mimo i uprostred tragédie. Žalmy sú biblickými hymnami, v ktorých Dávidove srdce preteká zo všetkých strán. Keď Dávid videl stvorenstvo, videl Boha. A uctieval. Keď videl blesk letiaci nebom, videl Božie šípy. Keď počul hromy, počul Boha hovoriť. Dávid čítal prírodu ako podobenstvo poukazujúce na vyššiu realitu, na Boží div. Počúvaj slová Žalmu 19:

Nebesia rozprávajú o Božej sláve,

obloha hlása dielo jeho rúk.

Deň dňu odovzdáva správu,

noc noci zvestuje poznanie

bez reči, bez slov, nepočuť ich hlas.

Ich posolstvo znie po celej zemi

a ich oznamy doletia až po končiny sveta.

(verše 1-5)

Božie tvorstvo volá na Jeho slávu. Jazyk prírody nepotrebuje preklad, pretože presahuje každý jazyk a komunikuje v každej krajine. Dávid bol ohromeným človekom, naplnený údivom nad všetkým, čo Boh stvoril. Videl stromy tliekať od radosti, vlny dvíhať ruky k uctievaniu, polia tancovať a hory sa skláňať. Pre Dávida bolo celé stvorenie symfóniou, ktorá prepukla k chvále Všemohúceho.

Ja sa učím tomu, aby ma Boh udivoval Svojim stvorením, a koľko blaženosti som pri tom zažila. Nech vám poviem o niekoľkých z nich.

Pred pár rokmi som bola na jednej dlhšej prechádzke k vodopádom v blízkosti nášho domu. Preliezla som niekoľko veľkých skál a všimla som si, že búrka z časti vyvalila jeden veľký smrek a môj výhľad na vodopád stal dosť obtiažny. Obišla som teda tento naklonený strom a bolo mi ľúto, že čoskoro uhynie. No nestalo sa tak. Pri každej svojej ďalšej prechádzke som našla tento smrek naklonený, no stále kvitnuci a zelený. Bol plne živý, pretože jeho korene siahali veľmi hlboko, až do živých vôd.

Jedného dňa, keď bolo moje srdce znechutené a sklamané, vyliezla som si hore k smreku, sadla som si k nemu a modlila som sa, *Bože, Ty si povolil, aby búrky môjho života vyvalili môj bok, ako tomuto smreku, ale Otče môj, potiahni moje korene do väčšej hĺbky Tvojho Slova, do Tvojej životodárnej vody, aby som aj ja mohla znovu kvitnúť a zelenieť.* Boh prehovoril Mojžišovi cez horiaci ker, a ku mne cez naklonený smrek.

Každú Veľkú noc sa zvyknem flákať jarným snehom a hľadať snežienky. Keď ich púčiky statočne odolávajú krutému počasiu, tlačia sa skrz sneh, otvárajú svoje lupienky voči slnku spievajúc, „Vstal z mŕtvych! Zdvihni svoje srdce, zdvihni k Nemu svoje ruky!“ Keď vidím tieto kvietky, vravím svojmu Bohu, *Nauč ma byť ochotnou pretlačiť sa cez tvrdú a chladnú zem môjho života, dovoľ mi otvoriť svoje púčiky k Tebe a chváliť Ťa. Nech vidím, že prichádza jar, nech nevidím len tú studenú zimu vôkol mňa, prosím pomáhaj mi ísť vpred a nie späť.* Som rada, že ma ešte nikto nepristihol rozprávať sa s kvetinami. No prinášajú mi radosť a obracajú moje k uctievaniu môjho veľkého Boha.

Minulé leto sme si s Jodym vytilahli nafukovací matrac na zadnú terasu, aby sme mohli spať pod hviezdami. No zaspáť som nemohla, pretože baldachýn hviezd tak hlasno volal na chválu. Tak veľmi túžim rásť hlbšie vo svojom údive. Až príliš dlho som sa ponáhľala životom a nezastavovala som sa pri kvetinách ani pri hviezdach. Keď hľadiš na nebo, vidíš slávu Božiu? Vyráža ti dych Božie tvorstvo? Ak nie, prestať uhaň a stoj, dokým nezačneš ziráť. Žiadaj Otca, nech vleje úžas do tvojho srdca. Je to modlitba, na ktorú miluje odpovedať.

Keď som v začiatkoch vchádzala pred Boha, nie vždy som si bola istá, prečo vlastne uctievam. Prečo nič necítim? Pretože moje duchovné vnemy neboli naladené na Božiu prítomnosť v Jeho stvorení.

Vieme, že telo má svojich 5 zmyslov a trénujeme ich používaním. Napríklad Joni Eareckson Tada sa naučila maľovať svojim ústami. Joseph Carroll vo svojej knihe *Ako uctievať Ježiša Krista*, hovorí o úplne spálenom mužovi, ktorý stratil zrak a naučil sa Bibliu čítať Braillovým písmom svojim jazykom.

A tak, ako má zmysli telo, má ich aj duch. Zmyslami nášho ducha vieme byť vedomí prítomnosti Kristovej. Fyzickými očami Boha nevidíme, ani Ho nechytíme rukami, nepočujeme Ho ušami, no naše duchovné zmysli to dokážu. A sú rovnako trénovateľné, ako tie fyzické. Moje prebudenie k uctievaniu nezahrňovalo iba rast v úžase. Rástla som i v zbožňovaní.

Rast v zbožňovaní.

Vedela si, že uctievanie má svoj pôvod v Božej ohromnej láske voči nám? Môj Abba ma miluje okázalou láskou, a túži po tom, aby som aj ja bola celá bez seba svojou láskou k Nemu. V minulosti som často Bohu hovorievala „Milujem Ťa“ a vo svojej mysli som už mala dlhokánsky zoznam všetkého, čo chcem, aby urobil. Mojim centrom boli moje potreby, nie On.

A potom milovaný Duch Svätý začas meniť moje myslenie i môj život. Musel, pretože On je hlboko oddaný obnovovaniu prvého miesta prvému prikázaniu v našich životoch. Ja som málokedy zašla ďalej, ako bolo ďakovanie. Ale chcela som ísť hlbšie vo svojom milovaní Boha za to kým je, nie len za to, čo mi môže dať.

Boh ku mne prehovoril cez A.P. Gibbso „V modlitbe sme zaneprázdnení našimi potrebami, v ďakovaní sme zaneprázdnení svojimi požehnaniaми, ale v uctievaní sme totálne zaneprázdnení Bohom samým.“ Keď som čítala tieto slová, počula som ako Boh hovorí „Zobud' sa Linda, vstaň! Chcem, aby ožila ku Mne. Chcem, aby si spoznala, aká hlboká je moja láska k tebe. A túžim, aby tvoje srdce prepuklo láskou ku mne.“

Boha som milovala od momentu, ako som sa stala kresťanku v dvadsiatke. No teraz v mojom srdci začalo pučiť niečo nové, niečo čo presahovalo lásku k Nemu, niečo čo vyrástlo v Jeho zbožňovanie. Začala som túžiť s Ním byť. A začala som chápať, čo Dávid myslel tým „Moja duša je smädná po Tebe, moje telo prahne za Tebou“ Žalm 63:1 Dychtila som po tom, stráviť čas len tak, užívať si Ho v Jeho prítomnosti ako otca, priateľa a milovníka.

Mám už dosť rokov na to, aby som si pamätala, ako sa cirvki začali posúvať od spievania hymn do spievania chvál. Jedným z prvých chválových refrénov bol, „Zbožňujem Ťa Otče“ (Father I Adore You). Stála som v zbore, hľadela na ľudí, ako to spievajú a pýtala som sa: Je tu naozaj niekto, kto zbožňuje Otca? Miluj Pána svojho Boha celým svojim srdcom, telom i myslou“ (Mat.22:17) znamená jedným slovom ZBOŽŇUJ Ho! Ja osobne toto slovo používam veľmi opatrne. Vlaste ho používam len pre Jedinú osobu, ktorá si to zaslúži.

Cítiš sa divne pri myšlienke zbožňovania Boha? A ako sa ti páči myšlienka pobožkania Boha? Ak si myslíš, že to preháňam, pozrime si grécky preklad slova uctievať. Znamená Pobožkať. Ale my si iba zriedka kedy s Bohom spájame slová ako zbožňovať alebo pobožkať.

To naj uctievanie sa udeje vtedy, keď ako deti vylezieme na kolená svojho Otca, len aby sme boli s Ním. Bez agendy inej, než Ho milovať, šepkať Mu vďaky, cítiť Jeho tvár, vnímať Jeho srdce, užívať si moment a lepšie porozumieť Bohu, ktorý túži byť s Nami.

Žalm 22:3 hovorí, že Boh prichádza veľmi zvláštnym spôsobom, že „tróni/prebýva na chválach Svojho ľudu“. Japonský preklad hovorí, že „keď uctieваме, staviame Bohu veľké kreslo, aby na ňom sedel.“ A to sa mi veľmi páči. Moje uctievanie pozýva Svätého Boha, aby si sadol do hojdacieho kresla, ktoré svojim uctievaním vytvorím. Pozývam Jeho prítomnosť.

Dajme to do praxe

Chcela by som ťa previesť takzvanou Abecedou Uctievania. Je to veľmi jednoduché. Začni uctievať Boha slovami, ktoré začínajú na A, povedz „Pane si Absolútne úžasný“, Abba Otče, Ty si Alfa a Omega, Architekt môjho života Potom prejdí na

B: Brilantný Tvorca, Boh Armád Anjelov, Blízky skrúšeným srdcom

C: Citlivo so mnou jedajúci, Cenu si za mňa zaplatil, si Cesta rovná

D: Drahocenný priateľ, Divotvorca, Dych vyrážajúci

E: Excelentný vo svojich myšlienkach, Energický vo svojom milovaní

F: Fantastický Učiteľ, Fascinujúci

G: Grandiózny vo svojich skutkoch, Gentleman, Garancia mojej večnosti

H: Hrozný vo svojom hneve, Hlboký vo svojej láske, Hravý vo svojom tvorení,

Híčkaš si ma, Hýbeš mojim životom,

A takto môžeš postupne pokračovať až po zet. Svoju Abecedu Uctievania zapíš do zápisníka. Po každé, keď ňou prechádzam, som znovu a znovu ohromená čím a kým všetkým Boh je. Modlím sa, aby si aj ty stála v úžasepred Ním. 9

Kapitola 3

Moja duša našla pokoj

Utiš sa a poznaj, že Ja som Boh. Žalm 46:10

Nie vždy bolo pre mňa ľahké hľadať slová, ktorými by som mohla uctievať Boha.

Asi tak pred desiatimi rokmi, keď som usilovne pracovala na tom, aby som sa zmenila zo zaneprázdnenej slúžiacej Marty na rozjímajúcu Máriu sediacu pri Jeho nohách, aj jednoduché cvičenie ako abeceda uctievania, mi prišlo frustrujúce. Pamätám si raz, ako som kľáčala na zemi, snažiac sa upokojiť svoje srdce a uctievať svojho nebeského Otca nádhernými opisnými slovami podľa abecedy. A moje uctievanie znelo asi takto (píšem svoje slová i myšlienky):

„Si Absolútne úžasný Pane, ani slovami to nedokážem popísať.“ *Ako sa dostala tam tá škvrna na koberec? Včera tam ešte nebola. Jody sem asi vošiel v topánkach rovno zo záhrady. Ach...* „Ty si tak Blízky, si moja Bútlavá vrba.“ *Barney, už neštekaj tolko. Alebo niekto stojí pri dverách? Mám sa ísť pozrieť? Tak idem. Nik tam nie je. Asi len mačka bežala okolo. Kde som to skončila?* „Ty si Cesta k môjmu pokoji a radosti. A vždy si tak Citlivý ku mne.“ *Nejako je tu teplo. Mala by som otvoriť okno. Ale nie, nie, musím sa sústrediť.*

..... Nesústredená. To som bola proste ja.

Ale ako som začala rásť v údive a zbožňovaní Boha, moje srdce sa začalo naplňovať nadšením zo všetkého, čo som sa naučila ohľadom uctievania. Avšak mala som jeden veľký problém - nedokázala som zastaviť beh dňa, aby som mohla na chvíľu niekde ujsť a objaviť upokojenie, utíšenie.

A na čo som potrebovala utišené srdce? Pretože si nedokážeme uvedomiť skutočnú Blízkosť Božiu, pokiaľ sa nenaučíme prichádzať k Nemu s utišeným duchom, myslou i telom. Božie Slovo často ilustruje obrazy tejto nádhernej myšlienky utíšenia. Dávid hovorí, „Moja duša čaká v utíšení iba na Hospodina“ Žalm 62:1. Habakuk deklaruje, „Boh je vo Svojom svätom Chráme. Nech sa celá zem utíši pred Ním.“ (2:20). Keď Eliáš čakal na Boží hlas, ten sa neobjavil ani v zemetrasení, či v ohni, ale v tichučkomp hlase. (1.Král.19:12)

Jedno z mojich obľúbených veršov zo Žalmov ma povzbudzuje k tomu, že v utíšení môžem vstúpiť do dôverného, intímneho poznania Boha:

Utiš sa **poznaj**, že Ja som Boh. Budem vyvýšený medzi národmi, budem vyvýšený na celej zemi. Žalm 46:10

Hebrejské slovo pre „poznať“ v tomto verši je **yada**. Toto isté slovo sa používa aj pri

najintímnejšom poznávaní medzi manželom a manželkou, ktorým je pohlavný styk. To isté slovo je použité v Genesis 4:1 „A Adam poznal Evu, svoju manželku.“

Všímaš si tú paralelu, ktorú Boh ukazuje? Ja aj ty Ho môžeme spoznať dôverným a osobným spôsobom, so Stvoriteľom vesmíru môžeme zdieľať tak hlbokú duchovnú jednotu. A v tejto unikátnej dôvernosti, v našom vnútri prebýva Jeho

Svätý Duch, ktorého Dych nás inšpiruje a občerstvuje naše srdce. Keď sa utíšime, môžeme objaviť túto blízkosť tvárou v tvár.

Po tomto som túžila. A verím, že presne po tom túžiš aj ty. A tak som sa pýtala Boha, „Prečo nedokážem byť stíšená? Prečo všade vidím škvrny, nákupné zoznamy či kopy prádla? Keď ja sa tak veľmi chcem sústrediť na Teba?

Ako som skúmala svoje srdce, uvedomila som si, že ten vonkajší hluk môjho zaneprázdneného života a neustále vnútorné chvenie (nezastaviteľné mletie si svojho), ma držalo od požehnania utíšenia a prežívanej Božej prítomnosti.

Zaneprázdnenosť – vonkajší hluk

Za čias „Domčeka v prérii“, ženy tiež bojovali so zaneprázdnenosťou, no vonkajší hluk ich života bol centralizovaný na jedinom mieste: vo svojej domácnosti. Mali veľa detí, neustále boli aktívne a som si istá, že boli často unavené. A to predovšetkým z fyzického vyčerpania kvôli ťažkej práci. No dnes v dobe neustálych stimulov ku nám preniká hluk z mnohých smerov. Som unavená, nie však z fyzickej práce. Moje vyčerpanie pochádza zo zúrivého tempa života okolo mňa. Tvoje asi tiež. Keď sa pozerám na svoje priateľky, aj na seba, mám obavy, že sa stávame nervóznymi, úzkostlivými, prehnane reagujúcimi ľuďmi, ktorí sa nedokážu upokojiť. Len zriedka dokáže niečomu, či niekomu venovať svoju plnú pozornosť. Vždy premýšľame dopredu, čo treba urobiť, s kým máme hovoriť, čo ďalšie si odškrtnúť na „to do liste“. A rovnako sa chováme i k Bohu. Náhlime sa vo svojom „stíšení“. Naše telo sedí, avšak naša myseľ beží o závod. Pripravené čeliť dňu, dúfame, že náš moment s Ním si získal Jeho uznanie.

Keď sa reportér pýtal Thomasa Mertona, čo považuje za hlavnú duchovnú chorobu našej doby, Mertonova odpoveď reportéra prekvapila. Zo všetkých vecí, ktoré mohol spomenúť (od nedostatku morálnosti, spravodlivosti, modlitby, komunity,...) hovorí, „Náš problém nie je skazenosť ale zaneprázdnenosť.“

V knihe *Tvorím všetko nové*, to Henri Nouwen ilustruje: „Naše životy sa často zdajú ako preplnené kufre praskajúce v švíkoch. V skutočnosti, takmer vždy nestíhame. Stále nás týra pocit nedokončených úloh, nesplnených sľubov, nezrealizovaných plánov. Vždy je niečo, čo sme zabudli urobiť, vybaviť, či povedať.“

Nouwen má pravdu. Pred mojím prebudením k uctievaniu, môj život bol vydutý kufor. Aby začal vyzeráť normálne, musela som sa k nemu častejšie zohýbať.

Martina Mentalita

Asi poznáš príbeh dvoch Ježišových obľúbených priateliek. Obe Marta i Mária Ho milovali (Luk 10:38-42). Veľmi sa mi páči, ako Martha Kilpatrick popisuje tieto ženy: „Ježiš sa zastavil v Betánii a Marta Mu rýchlo šla niečo uvariť, nech sa cíti čo najlepšie. Venovala Jeho ľudskosti. Marta ho nakrímila. Mária sa však utíšila v úcte pred Ním. Venovala sa Jeho božskosti. Mária sa krmila Ním.“

Predstav si Martu: Behá hore dole po kuchyni. Krája cibuľu, mrkvu, miesi cesto, opeká mäso. Je nervózna, nestíha, vzdychá.

Predstav si Máriu: pokojne sedí pri Ježišových nohách, zbožňuje Ho očami. Uctieva Ho svojim utíšením. Blažená. Pokojná. Vzdychá od nadšenia.

Marta sa rozhodla pre jedno, Mária pre druhé. Asi to malo niečo spoločné s tým, ako ich Boh stvoril. Mária bola jeden druh osobnosti – rozjímavá mysliteľka, Marta – aktívna žena činu. Moja osobnosť je viac ako tá Martina. Väčšinu svojho života si volím povinnosť. No Mária si vybrala lepšie. Ona si vybrala stíšenie. Vybrala si Ježiša.

Tridsať rokov som prosila Boha, aby zo mňa urobil Máriu. Tak som túžila sedieť pri Ježišových nohách. Žiadala som si to s veľmi malou vierou, pretože hlboko vnútri som bola presvedčená, že také niečo je nemožné. Prečo? Pretože som prehnaný extrovert. Jeden test osobností ma označil za extrémneho extroverta. Som tiež aktívna, činnosti sú pre mňa veľmi prirodzené. Rada niečo robím. A veci robím dobre. A dobre sa cítim, keď niečo robím. Zvládnem toho veľa. Rada pomáham ľuďom. Oni to oceňujú.

Keď som prvý krát čítala knihu od Marty Kilpatrick o Marte a Márii „Zbožňovanie“, pomyslela som si – toto je o mne, toto je môj príbeh. Obzvlášť ku mne prenikali slová o poklade času.

Čas je pokladom života.

Čas JE život.

Čas je dobrovoľná obeť,
ktorú ponúkaš uctievaniu milovaného.

Neprezrad' mi, čo miluješ.

Povedz mi len,
kde tráviš ČAS.

A ja ti poviem, čo miluješ.

Pred mojim prebudením k uctievaniu môj život dokazoval, že milujem hlavne slúžiť ľuďom a robiť veci pre Ježiša. No dnes už je to inak. To čo milujem, je čas pri Jeho nohách trávený v uctievaní. Som dôkazom toho, že Boh môže z Marty urobiť Máriu. A veľmi Ho za to chválím!

Možnože si nepokojná, zaneprázdnená Marta, alebo si možno rezervovaná, hlbavá žena, ktorá vie, ako sa vyhnúť hektickým pasciam unáhleného života. Ale vieš ako zvládnuť tú nesústredenosť spôsobenú vnútorným šumom? Len málo žien to vie.

Nesústredenosť – vnútorný šum

Keď boli naše štyri deti naraz doma, nesústredenosť bola štandardom. Avšak, aj keď boli v škole, stále ma niečo vo vnútri ťahalo čosi robiť. A ten vnútorný chaos má meno – nesústredenosť. Aj keď som bola sama doma, nedokázala som stíšiť volume svojho vnútorného šumu pred Pánom. Linda, za túto jednu hodinku by si

stihla zavolať piatim ženám, napísať päť mailov, pripraviť sa na Biblickú skupinku, prichystať večeru, naplniť pračku

Ako sa mám koncentrovať na Pána, keď sa moja myseľ jednoducho nezastaví?

Chcela som sa stíšiť, no nevedela som ako. Nesústredenosť je oveľa ľahšie definovať, než odpočinok.

Dvaja maliari maľovali obraz a obaja sa snažili zobrazíť koncept odpočinku. Jeden z nich namaľoval tiché jazero pod horami. A ten druhý namaľoval zúrivy vodopád, uprostred ktorého vytŕča konár držiaci malé neohrozené hniezdočko s drobnou červienkou. Existuje žena, ktorej život je ako ten prvý obraz? Pochybujem. Môj život a život žien, ktoré poznám sa oveľa viac podobá burácajúcemu vodopádu. Voda padá a padá, je nezastaviteľná.

Odpočinok – je forma uvedomia uprostred hluku života. Je to existovať uprostred bežného života, zaneprázdneného života, so zmyslom ľahkosti, vďačnosti, oceňovania, pokoja a modlitby. Červienka pokojne sedí vo svojom hniezde uprostred vodopádu.

Aj ja som chcela byť taká červienka. Túžila som po pokoji uprostred reality života. Mala som príliš veľa práce, príliš málo hodín a starnúce telo. A vtedy ma Boh začal učiť upokojeniu.

Portrét odpočinku

Milujem Žalm 131. Má iba tri verše, kde Dávid vykresľuje obraz upokojenia:

Moje srdce nie je pyšné Pane,
moje oči nie sú povýšené.
Nezaoberám sa priveľkými vecami,
či tými, ktoré sú príliš ohromné pre mňa.
Ale utíšil som sa a upokojil som si dušu,
ako dieťa na prsiach svojej matky,
tak sa cíti moja duša vo mne.
Verš. 1,2

Verzia The Message to podáva takto: „Svoje nohy mám pevne na zemi, vypestoval som si pokojné srdce. Ako spokojné bábätko v náručí svojej matky, takto spokojná je moja duša.“

Keď sa modlievam tento Žalm, často myslím na Ráchel, mladú mamičku, ktorú som stretla na jednej konferencii. Slová sa liali z jej úst. Ťažké veci. Nebolo to ľahké počúvať. O znásilnení. Pornografii. Zneužití. „Moja matka ma predávala za džoint.“ Privinula som si plačúcu Ráchel na svoju hrud', a so všetkým, čo bolo vo mne som si priala, aby som z nej dostala von tú bolesť. Bez toho, aby som si to uvedomovala, začala som sa kolísať. 15 minút sme sedeli na schodoch, kde som sa v tej chvíli stala matkou, ktorú Ráchel potrebovala.

Na druhý deň si ma Ráchel znovu vyhľadala. Vedela som, čo potrebuje. Otvorila som náruč a držala som ju opäť. Znovu sme sa kolísali a ona plakala. Vedy som premýšľala o Žalme 131: „Utíšila som si svoje srdce a upokojila som sa, ako dieťa na prsiach svojej matky, ktoré viac neplače pre mlieko. Tak spokojne sa cíti moja duša vo mne.“

Pre mňa sa blízkosť s Bohom začína v mojom utišenom srdci, v mojom zastavení a poznaní, že On je Boh. V upokojení sa zababúšim do Jeho srdca. Povzdychnem si. Načúvam a On hovorí ku mne cez Jeho Slovo a skrze Jeho Ducha. V upokojení nachádzam svoju blízkosť s Ním a počujem Jeho hlas. A niekedy ma v tomto utíšení vedie na hlboké miesta uctievania. Miesta, ktoré nazývam mierom duše. Takto som to raz opísala vo svojom denníku:

*Dnes, keď som sedela v prítomnosti Svätého,
Zjavil mi, čo je to radosť z hlbokého uctievania.
Nie som si istá, či to budem vedieť popísať slovami,
lebo sú na to nedostatočné. Minimalizujú nádheru,
radosť, blízkosť, svätosť, no aj tak sa o to pokúsim.
Mojou modlitbou je, že by si ma viedol hlbšie v tom,
čo znamená uctievať Ťa. Hlbšie do Tvojej prítomnosti.
A dnes sa to stalo! Čítala som 2.Kronickým, kde
po dva razy tak mocne zostúpila svätá prítomnosť
Božia, že kňazi nemohli ďalej pokračovať vo svojej práci.
A je to úžasné, že aj ja tu na svojich kolenách v uctievaní,
smiem zažívať záblesk tejto slávy. Zasiahla ma tak
dych berúca tichosť, že som nemohla nič, len
byť ticho pred Bohom. Nemohla som sa hýbať, hovoriť,
Ani len dvihnúť ruky. Mohla som sa iba skloniť tak nízko,
ako sa len dalo a byť v absolútnom premožení Jeho
Majestátom a Svätosťou.
A takto som chcela ostať.
Ani potom sa mi nedalo nič robiť. Iba som chodila
hore dole a užívala som si, čo som vlastne zažila
– Jeho prítomnosť. A dokázala som len
dokola opakovať: Milujem Ťa! Milujem Ťa! Milujem Ťa!*

Nežiadala som od Boha zážitok, žiadala som si Jeho samého a On tak nádherným spôsobom utíšil moju dušu Svojou prítomnosťou. Mojim zámerom bolo dať úctu, vďaku a chválu. A On sa rozhodol, že sa mi zjaví týmto vzácnym spôsobom.

Ako to vyzerá pre teba, keď hľadáš utíšenie, aby si spoznala Boha ako Boha? Prosím oddeľ si čas, aby si sformulovala úprimnú odpoveď. Môže ti to zmeniť život. Môj to jednoznačne zmenilo.

Podme do praxe

Nikdy sa mi nestávalo, že sa ticho zrazu samo objavilo v mojom živote. Je to niečo, o čo sa musím zámerne usilovať. Dokonca i Ježiš vedel, že samota a stíšenie Mu len tak nespadnú z neba, ale On chodieval za nimi. Bola to Jeho bežná prax. Je aj mojou?

Mimi píše:

Ked' som mala 30 a tri malé deti, rozhodla som sa, že budem uctievačom. Uvedomila som si však, že moja myseľ potrebuje riadne laso, aby bola chytená. A tak som si našla také miesto doma, ktoré predstavovalo pokoj pre moju myseľ. Zistila som, že jediné, čo môžem Bohu ponúknuť, je moja túžba. Bolo to pre mňa zjavenie, že vlastne ani uctievať nedokážem bez Jeho pomoci. A keď som bola niekde inde a chcela som sa sústrediť, vyrušoval ma neporiadok a prach. A tak som si urobila taký plán. Pondelok bol „Dňom uctievania“. Na ten deň som si nerobila žiadne plány. Začala som okolo 9tej, keď už deti boli obriadené a hrali sa. Keď mi na myseľ prichádzali povinnosti a veci, ktoré bude treba cez týždeň urobiť, vzala som si papier, pero, napísala som si to a pokračovala v uctievaní. Po takej hodinke som šla naplniť práčku, dopieť chleba a znovu som sa vrátila k uctievaniu. Mojim cieľom bolo stráviť dve až tri hodinky v zbožňovaní Boha. Čítala som Slovo, hovorila s Ním, odovzdávala som Mu všetko, čo som mala, pozývala som Ho do každej sféry môjho života.

Popros Otca, nech ti pomôže nájsť tvoj tichý únik počas dňa. Možno to bude počas kojenia, alebo keď budú deti spať. On ti otvorí oči, aby si videla svoju príležitosť.

Ja píšem práve tieto slová na mojej Hore Chvál. Je to taký troj dňový výlet v samote, v modlitbe a pôste. Hodujem si v tichu. Prišla som uctievať Toho, ktorého zbožňujem. Ešte nikdy pred tým som nemala takúto príležitosť – celé tri dni pre Boha. Bez telefónu, bez mailov, bez jedla, bez ľudí. Len ja a Boh. Radosť nevýslovná!

Už som v období svojho života, keď si môžem dovoliť niečo také, ako tri dni sama s Bohom. Ale ako si môže niečo také užiť matka malých detí, alebo pracujúca matka?

Filis hovorí:

Ked' boli moje štyri deti malé, vždy a všade bol hluk a plno aktivít. Dokázala som si nájsť čas pre kohokolvek, no zdalo sa mi nemožné nájsť si čas pre Pána. Ale dal mi na srdce, aby som si naplánovala „únik s Ním“ rovnako, ako si plánujem stretnutia s inými. A tak som si oddelila jeden deň v mesiaci. Zohnala som si niekoho k deťom a na pár hodín som ušla na rande s mojím Milovaným. Zvykla som sa zašiť do kaviarne, pomaly so popíjala svoju kávu a čítala si Slovo. Potom som vyšla na prechádzku, kde som sa mohla zhovárať s Pánom. Štyri neprerušené hodiny mimo hluku môjho života a chaos mojej mysle sa utíšil. Bola som občerstvená a obnovená v Jeho prítomnosti.

Kim:

Moji chlapci majú 4, 6 a 8 rokov. Pracujem 32 hodín týždenne v nemocnici, kde som nonstop v hluku a emocionálnom vypätí. Mnoho krát sa vraciam domov vyčerpaná. Otvorím dvere a tam ma čaká hlučná hudba a pobehujúce deti. Ak by som doma, či v práci mala čakať na ticho, často by som sa toho nedočkala. Stíšenie nie je o prostredí okolo mňa, ale o prostredí vo mne. Keď boli chalani ešte malí, naučila som sa, vojsť do „Zóny“. Mentálne som si vo svojej mysli vytvorila priestor, kde sa nemohol dostať nik iný, ako Ježiš. Pri šoférovaní si to niekedy predstavím tak, že medzi mnou a sedadlom plným detí je plexisklo. Vidím na nich, vidím, že sú v poriadku, no ten hluk ku mne nepreniká. A keď si k tomu zapnem chvály, pomáha mi to sústrediť svoje srdce a uctievať Boha.

Pred tým, než uzavriem túto kapitolu, chcem vám ešte predstaviť jednu skúsenosť, ktorá mi pomohla utíšiť sa pred Bohom. A verím, že to pomôže aj tebe. Volá sa to že „dvadsať minútovka uctievania“ a požiadala som svoju priateľku Becky, aby vám porozprávala o tom, ako to prevrátilo na ruby život s Bohom

Becky:

Keď ma Linda vyzvala, aby som trávila svojich prvých dvadsať minút v uctievaní pred Bohom, netušila som, aký dosah to bude mať. Prvé ráno som si zapla chvály, klakla som si a prosila som Ducha Svätého, aby bol mojim učiteľom. Vedela som, že to sama nezvládnem. Hoci sa mi zdal Boh vzdialený, začala som Ho chváliť za to, čo som o ňom vedela. A niečo sa začalo diať. Jeho prítomnosť sa začala približovať. Lepšie povedané, Boh akoby oživoval moju dušu z hlbokého spánku do radosti z Jeho prítomnosti. Moje okolnosti sa nezmenili. Ťažkosti boli stále rovnaké (prechádzala som rakovinou prsníka), avšak to všetko sa zrazu scvrklo oproti Božej sláve. Ani neviem ako preletelo tých 20 minút a zrazu som túžila, aby tento čas bol širší. A takto šiel deň za dňom. Niekedy som spievala spolu s chválami. Inokedy som vyšla von na prechádzku a nechala prírodu, aby ma inšpirovala k uctievaniu. Niekedy som nemohla nič iné, iba kľáčať a plakať v Jeho prítomnosti. Vylievala som svoj žiaľ k Jeho nohám, a skláňala sa pred Jeho svätosťou. Ak som sa cítila príliš slabá, ľahla som si na tvár pred Pánom a modlila som sa z Písma, prosila som nech Duch Svätý oživí tieto slová v mojom srdci.

Týmto pravidelným ranným uctievaním som sa začala meniť. Duch Svätý začal tiahnuť moje srdce k užšej jednote s Ním. Božiu lásku som zažívala oveľa intenzívnejšie. Počula Jeho hlas oveľa jasnejšie a prijímala Jeho zámer oveľa pripravenejšie. Zistila som že rastiem v odvahe a strach sa zmenšuje. Vďaka Lindinej výzve som objavila moju najhlbšiu túžbu po Božej prítomnosti. Ak sa aj ty odhodláš ku každodennému uctievaniu a nájdeš stíšenie, budeš zmenená. Modlím sa, aby si rástla v blízkosti Božej a bažila si v Jeho prítomnosti.

Kapitola 4

Rozširujem svoje uctievanie

Podme uctievať a skloňme sa.
Pokloňme sa pred Pánom našim Stvoriteľom.
Lebo On je náš Boh.
Žalm 95:6-7

Vždy som si myslela, že uctievanie sa deje hlavne v nedeľu ráno počas bohoslužieb. Už dnes viem, že uctievať môžem kdekoľvek, či už sama alebo s inými. Bolo niekoľko vecí, ktoré rozšírili moje vnímanie a praktizovanie uctievania, obzvlášť tie, o ktorých hovoril Ježiš a tie, ktoré vyučoval Dávid:

- Modlitba plynie z uctievania
- Pretože Boh je Duch, musíme Ho uctievať v Duchu a pravde
- Naše telo má byť nástrojom chvály

Ako som objavila, že uctievanie a modlitba plynú spoločne?
Keď učeníci prosili Ježiša, aby ich naučil modliť sa, povedal, modlite sa takto:

Otče náš, ktorý si na nebesiach,
posväť sa Tvoje meno, príď Tvoje kráľovstvo,
buď Tvoja vôľa, ako v nebi, tak i na zemi.
Chlieb náš každodenný daj nám dnes.
A odpusť nám naše viny, ako i my odpúšťame svojim vinníkom.
A neuveď nás do pokušenia, ale zbav nás Zlého.
Lebo Tvoje je kráľovstvo i moc i sláva na veky vekov Amen.
Mat.6:9-13

Často krát si opakujeme túto krásnu modlitbu, avšak ona je i modelom – „takto sa modlite“, znamená modlite sa podľa tohto vzoru. A aký vzor tu nachádzame?

Ježiš začína i končí uctievaním. Možno ťa to prekvapí, ale zo 68smych slov (v angličtine) tejto modlitby je 36 slov uctievaním, nie prosbou.

Andrew Murray poukazuje na toto opačné poradie, než na aké sme zvyknutí: „Je tu niečo, čo nás vždy prekvapí. Zatiaľ čo my obyčajne najskôr prednášame Bohu svoje potreby, a potom premýšľame o Božích záujmoch, v Pánovej modlitbe je to naopak. Najskôr je: Tvoje meno, Tvoje kráľovstvo, Tvoja vôľa a až potom je: daj nám, odpusť nám, neuveď nás. A toto poradie je oveľa dôležitejšie, než si myslíme. V pravom uctievaní musí byť Otec vždy prvý, musí byť vždy všetkým.“

Počas môjho chodenia s Bohom bola modlitba mojim najslabším článkom reťaze. Avšak keď ma Boh začal meniť zo služobnice na uctievača, stala som sa ženou modlitby. Pretože modlitba prirodzene plynula z môjho uctievania. Osvojila som si Ježišov model.

Otče náš – aké to je úžasné, že si mojím Otcom. Och, ako to len znie. A to Tvoje meno sväté, tak sväté. Nech už len príde Tvoje kráľovstvo sem na zem, tak veľmi túžim, aby sa diala Tvoja vôľa vo veľkom svete, ako aj v tom mojom malom svete. Chcem skloniť svoju vôľu dnes. Prosím daj mi, to čo dnes potrebujem a prosím odveď ma preč od toho, čo by ma pokúšalo zabudnúť na Teba. Chráň ma a vyslobod' od zlého. Pane môj, len Tvoje je kráľovstvo i moc i sláva naveky. Áno, tak to je Otče môj.

Učím sa uctievať v Duchu a pravde

Jedným z najprenikavejších rozhovorov o uctievaní sa udial medzi Ježišom a Samaritánkou pri Jákobovej studni (Ján 4:1-42). Táto žena sa pýtala na vhodný spôsob uctievania, no videla iba len možnosti – Samaritánsku a Židovskú. Tá Samaritánska bola entuziastická, no heretická. A Židovská bola zas bezduchá, iba čistá liturgia. Ježiš tu vstupuje do týchto konceptov s úplne iným modelom a vraví, že oba spomínané spôsoby sú neprijateľné. Vraví jej:

Prichádza hodina, a už je tu, keď sa praví ctitelia sa budú klaňať Otcovi v Duchu a pravde. Lebo sám Otec hľadá takých ctiteľov. Boh je duch a tí, čo sa mu klaňajú, musia sa mu klaňať v Duchu a pravde." Ján 4:23:24

Z tejto pasáže vyplýva viac dôležitých obrazov. Po prvé, Ježiš hovorí, že máme uctievať Otca. Žena žasla, pretože v Starom Zákone sa k Bohu nepristupovalo ako k Otcovi. Vidieť Boha na tak familiárnej úrovni bolo niečo úplne cudzie. Ako druhé Ježiš odhaľuje, že Otec hľadá uctievačov. Toto bolo rovnako fascinujúce pre Samaritánku, lebo veď Boh nič nepotrebuje a predsa hľadá ctiteľov? A po tretie, Ježiš vraví, že Boh je Duch a my Ho musíme uctievať v duchu a pravde. On nepovedal, že „bolo by dobré uctievať Ho v duchu a pravde, že je to koniec koncov na tebe, ako to budeš cítiť“. Nie je to voľba, je to nariadenie. Pretože tieto dva elementy – v duchu a pravde – sú neoddeliteľnou súčasťou uctievania. Tak poďme sa pozrieť na tento koncept zblízka.

Uctievanie v Pravde

Znamená uctievať naozaj (myslieť to vážne). Jasnou myslou, naplnenou pravdou o tom kým Boh je, vzdávať Mu skutočnú úctu. Je tu potrebná úprimnosť a vedomosť Božieho Slova.

Uctievam Boha na základe toho, čo o Ňom rozumiem. **To akým Ho poznám rozhoduje o tom, ako uctievam.** Ak neviem, že je úžasný, ako môžem povedať „Si úžasný?“ Ak nepoznám Slovo, ktoré hovorí, že On má všetko pod kontrolou, ako Ho môžem chváliť „Ty si Všemocný Boh, len Tebe dôverujem?“ Preto je tak dôležité poznať Písmo.

Pred pár rokmi som mala živú skúsenosť s poznania Slova a učenia sa ho spamäti. Pamätám si, ako sme sedeli v malinkom jednoizbovom dome, kde sme s Jodym sedeli na starých drevených stoličkách a popíjali čas s čínskym pastorom a jeho manželkou. Pýtala som sa tohto vzácného človeka, ako dokázal prežiť jeho 21 ročné veznenie počas kultúrnej revolúcie, keď vo väzení nemohol mať pri sebe Slovo Božie. Nikdy nezabudnem na jeho odpoveď: „Oh, mal som veľa Božieho Slova uskladneného v mojej mysli i srdci. Naučil som sa naspamäť Efežanom, Kološanom, Filipänom, Žalmy...” a pokračoval v menovaní kníh. A ja som len zahanbene sklonila hlavu.

Uctievanie v duchu

Je to presný opak uctievania externými rituálmi. Je to vzdať Bohu úctu vrúcim srdcom. Grécke slovo „v duchu“, ktoré tu Ježiš spomína, značí ľudského ducha, jeho vnútorného človeka. Každý človek nosí v sebe ducha. Je to jeho podstata, život vo vnútri. Ak si už videla človeka v otvorenej truhle, tak hoci tam bolo telo, ľudský duch tam už nebol. Ostal tam len prázdny príbytok.

Ježiš vraví, že náš ľudský duch je nehmotnou, nedotknuteľnou, no reálnou časťou toho, kým sme a táto časť sa musí vystrieť a dotknúť sa Otca, ktorý je Duchom. „Ten, kto má spoločenstvo s Pánom, je s Ním jeden duch.“ (1.Kor.6:17) Keďže Boh je Duch, k uctievaniu musíme použiť svojho ducha. Byť duchovný v myšlienkach, slovách i skutkoch. Pre mňa to znamená, neustále žiadať Boha, aby prezeral moje srdce a takto sa modlím sa Žalmy 139:23-24

„Preskúmaj ma, Bože, a poznaj moje srdce, skúšaj ma a poznaj moje zmýšľanie! Hľad', či som na ceste trápenia a ved' ma cestou večnosti!“

Uctievanie duchom musí zahŕňať Ducha Svätého

Zatiaľ čo každý človek má ducha, nie každý človek má Ducha Svätého. Toto je dôležitý rozdiel. Pretože bez Ducha Svätého je nemožné uctievať Boha v plnosti ducha a pravdy, ktorú Ježiš opisoval žene pri studni v Jánovi 4:4-6.

Skúsím parafrázovať tento rozhovor zvýraznením zdanlivo nepodstatných fráz o vode, o ktorej sa oni dvaja zhovárali:

Ona vraví – Som smädná.

On počuje – Túžim po skutočnej opravdovej blízkosti.

Ona vraví – Mala som štyroch mužov, no ani jeden z nich neuhasil môj smäd.

On vraví – Dám ti inú vodu, živú vodu, ktorá sa v tebe stane permanentným zdrojom. Z nej budeš môcť piť, aby si už nikdy viac nebola smädná. Toto je duchovná voda ... voda od Boha. A je to Boh.

Ona vraví – My Samaritáni Boha takto uctieваме.

On na to – Ja ti ukážem nový spôsob ako uctievať. Spôsob, ktorý navždy uspokojí tvoju smädnú dušu.

Ježiš jej krásnymi slovami vraví, že keď sa napije z Neho, Duch Svätý bude v nej. Preto uctievanie vychádza zvnútra navonok. Keď živá voda Ducha Svätého zamočí nášho ducha, stane sa bublajúcim prameňom, ktorý vytvorí riekú chvál potešujúcu Božie srdce a zároveň požehnávajúcu nás samotných. Rovnaká živá voda, ktorú Ježiš ponúkol Samaritánke, je k dispozícii mne i tebe.

Učím sa uctievať svojím telom

Pred desiatimi rokmi som začala čítať Žalmy každý mesiac. A zistila som, že Dávid mal inú skúsenosť uctievania ako ja. On mal hlad po Božej prítomnosti. Počas toho, ako sa musel skrývať v púšti, stále mal potrebu uctievať. Uctievanie mu prúdilo v žilách. Často krát vybuchol v hlučnú chválu, radostnú a fyzickú. Skláňal sa, tleskal, zdvíhal ruky, padal na tvár alebo tancoval. No moje uctievanie takto určite nevyzeralo.

Myslím si, že mnoho kresťanov sa bojí vlastných emócií, ako i ja som sa bála. No ako som sa premodlievala knihou Žalmov, Boh mi ukázal, ako uctievať telom. Ako som začala uctievať viac v slobode, zažívala som viac radosti a potešenia. Božie Slovo nám umožňuje veľkú slobodu v uctievaní, preto Ono a nie tradícia by mala byť naším sprievodcom.

Mala som príležitosť počuť Joni Eareckson Tada hovoriť na jednej konferencii.

Mnohé poznáte Joni, paralizovanú po skoku do vody. Podala ohromné a usvedčujúce svedectvo, avšak ja som uvidela ešte niečo. Videla som Joni tancovať počas chvál. Tak ako len paralizovaný človek dokáže tancovať, tak tancovala. Vo svojich rukách a ramenách mala iba toľko sily, že dokázala ovládať ovládače svojho vozíčka. Zrazu som len videla, ako sa vozík hýbe v rytme hudby, hore – dole, dozadu – dopredu. Z očividnou vášňou sa hýbala doprava a doľava, jej vozík sa začal točiť, na jeden smer, potom na druhý. Toľko pohybu a pritom dokázala zdvihnúť svoje ruky, aj to iba o kúsok.

Pýtala som sa samú seba, prečo tak často stojím ako stĺp? Ako vertikálna mŕtvola? Mám taký obrovský dar a privilégium, že mám celé svoje telo, ktorým môžem oslavovať a uctievať Boha. Môžem kľačať, dvíhať ruky, padnúť na tvár, tleskať, hýbať sa doprava, doľava, a áno i tancovať.

Podme do praxe

Požiadaj Boha, nech ti dá obraz o tom, kým je. Hannah Hurnard, autorka knihy *Hinds's Feet on High Places*, píše: „Verím, že najušľachtilejšou, najslávnejšou a najpožehnanejšou funkciou našej predstavivosti je umožniť, aby sa pre nás stali neviditeľné a večné veci skutočné ... Kedykoľvek mám svoje „stíšenie“ a kedykoľvek sa modlím, predstavujem si samotného Pána Ježiša vedľa seba a potom s Ním hovorím, akoby som Ho videla zoči-voči. Vďaka tomu je pre mňa ľahké s Ním hovoriť tak prirodzene.“

Rovnako ako Hannah Hurnard ďakujem Bohu za dar fantázie. Keď sa pred Ním skláňam, často si predstavujem Pána na Jeho Tróne, vysoko a vyvýšeného. Mám niekoľko priateliek, ktoré tiež využívajú svoju predstavivosť pri uctievaní. Becky si vizualizuje Božiu trónnu sálu. Marta vidí Krista ako kráľa a ako Leva z Júdy. Mimi sa vidí v záhrade, sklonená pred Pánom a objímajúca Jeho nohy. Phyllis si predstavuje samú seba ako ovečku v náručí svojho Pastiera.

Vyhľadaj špeciálne miesto. Ježiš učil: „Keď sa modlíš, choď do svojej komôrky, zavri dvere a modli sa svojmu Otcovi, ktorý je v skrytosti, a tvoj Otec, ktorý vidí, čo sa deje v skrytosti, sa ti odmení“ (Matúš 6: 6).

Rovnaký princíp platí aj pri uctievaní. Bez ohľadu na to, čo to bude za miesto, nájdi si „komôrku“, kde sa každý deň budeš stretávať s Pánom, kde si budeš môcť užiť svoj osobný čas s Ním. Sú niektoré miesta, čo hovoria môjmu srdcu: „Tu uctievam.“ Keď vyleziem na moje miesto, ukryté v skalách za mojím domom, moje srdce je hneď pripravené uctievať a modliť sa. Prečo? Pretože na tom mieste sa vždy modlím a uctievam. To isté platí aj pre moje sväte prechádzky. A tiež pre gauč v mojej kancelárii. Tento gauč by mohol rozprávať príbehy o bolestivých slzách, ako aj o nevýslovnej radosti. Môj gauč je útočiskom, kde sa stretávam so svojím Bohom. Jedna mladá mamička mi povedala, že jej zvláštnym miestom je šatník. Ďalšia vraví, že beží do svojej veľkej špajze a tam uniká pred hlukom mladej rodiny. Máš svoje špeciálne miesto, kde môžeš uctievať? Opýtaj sa Boha a začni hľadať. Som presvedčená, že On má pre teba to pravé miesto.

Nájdi si hudbu, ktorá pozdvihne tvojho ducha a dovoľ, nech ťa vedie k uctievaniu. Zistila som, že hudba je jedným z najlepších nástrojov, ktorým zatváram rolety dňa a dvíham sa zo zeme k nebu. Dávid si zbalil svoju harfu a rovnako tak si ja balím svoj iPod a slúchadká, keď idem kamkoľvek. Zapnem si chvály, klaknem na kolená a stíšim svoje srdce. Uctievam Pána slovami piesne. A z tohto uctievania plynú moje modlitby. Hudba zdvihne môjho ducha k trónu a plní moje srdce radosťou. Boh nás požehnal žalmistami modernej doby. Nájdi si chvály, ktoré pozdvihnú tvoje srdce k Bohu. Uctievanie je celé o našom úžasne ohromnom Bohu. Modlím sa, aby si túžila rozšíriť svoje skúsenosti s uctievaním. Aby si mohla pokľaknúť a v úžase vyznávať „Svätý, svätý, svätý!“

Kapitola 5

SKLÁŇAM SVOJ ŽIVOT

Skloňme svoje životy v úcte pred Bohom. (Žalm 95:6 parafráza)

Vieš si predstaviť apoštola Pavla? Ja áno. Je unavený. Ruky boľavé. Celú noc písal o milostiach Božích. Ako si spätne číta svoje slová, ktoré raz svet spozná ako 11.kapitolu Rimanom, z jeho srdca vytriskne chvála. Položí si pierko na stôl a padá na svoju tvár pred svojim Pánom a dokáže vydýchnuť len „Och!“toto kratučké slovo, ktoré tak veľa znamená. Keď Ho uzrieme v Jeho svätosti, neexistujú slová, reč, ani jazyk, ktorý by opísal Jeho majestát.

Ó, hĺbka Božieho bohatstva, múdrosti a poznania! Aké nepochopiteľné sú Jeho súdy a aké nevyspytateľné Jeho cesty. Ved' kto pozná Pánovo zmýšľanie? Kto bol Jeho radcom? Alebo kto Mu vopred niečo dal, aby Mu to musel vrátiť? Ved' od Neho, prostredníctvom Neho a pre Neho je všetko, Jemu patrí sláva na veky. Amen. Rim.11:33-36

Pavol si znovu vezme svoje pierko a dumá. „Ježiš Kristus dal všetko..... Čo môžem dať na oplátku ja? Nič hodnotné nemám. Ak by som dala všetko čo vlastným, nebolo by to dosť. Ak by som dala svoje talenty, službu, čas, stále je to málo. Čo Mu teda môžem dať?“ A vtedy sa otvoria Pavlove oči a prezrie: „Áno môj život. To je ono. Môžem Mu dať svoj život. Celý ho pred Ním môžem skloniť v úcte.“ A tak napíše jeden z najznámejších veršov Nového Zákona:

Povzbudzujem vás teda, bratia, pre milosrdenstvo Božie, aby ste odovzdávali svoje telá ako živú, svätú, Bohu príjemnú obeť, ako vašu rozumnú službu Bohu. Rim.12:1

Páči sa mi, ako je to v preklade The Message : „S Božou pomocou vezmi svoj každodenný, bežný život – svoje spanie, jedenie, chodenie do práce, všetky bežné záležitosti – a polož ich pred Boha, ako svoju obeť.“

Objavenie radosti z odovzdanosti

Odovzdať svoj život Bohu, je niečo veľmi osobného, preto ťa poprosím, aby si teraz urobila niečo dôležité. Predstav si pred sebou veľkú dopravnú značku **STOP**. Bude to znamenie, že sa máme ZASTAVIŤ, OBZRIEŤ SA, POČÚVAŤ a PREMÝŠĽAŤ, hlboko premýšľať o svojom živote.

Prečo tak mnoho krát vôbec o živote nepremýšľame? Myslím tým, skutočne si nedáme čas o ňom skutočne rozmýšľať? Jedna žena to povedala veľmi výstižne, „Mám toho dnes toľko, že proste nestíham na tým ešte aj rozmýšľať.“ Lenže musíme. Ako čítame v žalme 39, život prejde tak rýchlo.

Daj mi poznať, Pane, môj koniec i aký je ešte počet mojich dní; nech si uvedomím, aký je krátky môj život. Hľa na pár piadí si mi dni nameral a dĺžka môjho žitia je pred Tebou ako nič. Veru, len zdaním je bytie človeka.“ v.6

Zastav sa a premýšľaj. Kedy to bolo naposledy, keď si sa hlboko zamyslela nad svojim životom? Nemecký filozof Goethe povedal, „**Veci, na ktorých záleží najviac, nikdy nesmú závisieť od nemilosti vecí tých, na ktorých záleží najmenej.**“ Na čom záleží tebe?

Lorraine hovorí

Bola som kresťankou 15 rokov a hoci som si užívala vzácny a hlboký vzťah s Bohom, nemohla som poprieť to, že mnoho krát môj život prenikal nepokoj. Nerozumela som tomu. Ježiš nám slúbil pokoj, ktorý prevyšuje každý rozum. Tak prečo ho potom nemám? Boh mi zjavil svoju odpoveď prostredníctvom dvoch udalostí. Prvá sa stala ráno počas toho, ako som si čítala Slovo. V Jánovi 14:9, Ježiš a Filip diskutujú a Filip povie niečo odveci (a s tým sa viem úplne stotožniť). Ježiš na to, „Čo ma nepoznáš Filip? Veď už tak dlho som s vami.“ Tento verš ma prenikol. Akoby sa Ježiš túto otázku pýtal priamo mňa, „Lorraine, veď tak dlho so mnou kráčaš, čo ma nepoznáš?“ No nevedela som, čo na to povedať. Vedela som veľa o Ježišovi, no poznala som skutočne Jeho? Niečo v našom vzťahu chýbalo. O pár týždňov neskôr som čítala knihu, kde sa autor spýtal, „Ste sto percentne oddaný Bohu?“ Hoci som sa snažila túto otázku trochu obísť, Duch Svätý ma nepustil ďalej. A tak som odložila knihu nabok a snažila som sa odpovedať na túto otázku tak úprimne, ako len viem. „Áno, Ježišu, veď Ty si môj Pán. A ja som takmer na sto percent odovzdaná.“ ... takmer na sto, aspoň na 98. Iba kúsoček si nechávam pre seba, len pre istotu, ak by Boh odo mňa chcel niečo príliš ťažké, napríklad žeby som musela všetko predať a presťahovať sa do AIDSom zamorenej krajiny hlásať evanjelium. V tých dvoch percentách sú natlačené moje najhoršie strachy, pochybnosti a nikdy nezodpovedané otázky, ako napríklad - Ak si tak mocný Bože, tak prečo môj otec musel zomrieť, keď som mala sedem? Prečo moja sesternica spáchala samovraždu? Prečo sa kamarátke narodilo mŕtve dieťa, hoci sme sa tak veľmi modlili? Bola som zhrozená, koľko strachu a hnevu mám naskladaného v týchto dvoch percentách svojho života. Vyčítam Bohu: „Slúžim Ti, modlím sa, nasledujem Ťa najlepšie ako len viem. A to nestačí? To Ti aj strachy, pochybnosti a nezodpovedané veci mám dať?“ V tom momente prišla myšlienka: Ja som dal pre Teba všetko. a s tým som nemohla viac bojovať. Áno, On dal za mňa všetko. Dokonca Svoj vlastný život. A mám ja dať menej? Sklonila som hlavu a modlila som sa, „Bože, som chorá z toho, ako nedokážem pustiť tie svoje dve percentá. Je mi z toho nanič. Pane, odovzdávam Ti ich. Dávam Ti všetko, nič nedržím späť. Rob so mnou, ako si želáš.... Celé moje vnútro sa uvoľnilo. Všetky moje úzkosti boli preč. Ten pokoj, čo prichádza s úplným odovzdaním sa Bohu nahradí to bojovanie s Bohom. Dodnes neľutujem tento deň.

Podobne ako Lorraine, tak i Dr. Walter Willson odhalil radosť z odovzdanosti. Jeden misionár sa pýta tohoto doktora a zároveň pastora, „Kým je pre vás Duch Svätý?“

On na to, „On je jednou z Osôb svätej Trojice. Je Učiteľ a Sprievodca.“ No misionárovi táto odpoveď nestačila, „Dobre, ale čím je pre vás?“ Doktor na to, „Úprimne? Ničím. Nemám s Ním žiadny kontakt, žiadny vzťah. A vlastne celkom sa mi darí aj bez Neho.“ Ako vypovedal tieto slová, misionárovi ostalo veľmi smutno a s bážňou na to odpovedá, „Aha, tak to preto je váš život bez ovocia, hoci sa tak veľmi snažíte. **Ak by ste osobne poznali Ducha Svätého, zmenil by váš život.**“

Dr. Willson chcel po tomto pochopiť, o čom tento misionár hovoril a vypočul si kázeň jedného episkopálneho kňaza na tému Rim.12:12 - ako svoje telá ponúkať ako živú obeť uctievania. Kňaz sa v kázni spýtal: „Komu vlastne máme dávať svoje telá k dispozícii? Ježiš svoje telo má a sedí po pravici Otca na tróne. Avšak Duchu Svätý bol poslaný na zem. A On telo nedostal, tak ako Ježiš. Naopak dáva nám nesmierne privilégium, že sa práve naše telá môžu stať miestom, kde môže Duch Svätý prebývať tu na zemi.“ Keď sa Dr. Willson vrátil domov tvárou si ľahol na koberec v Božej prítomnosti. Vypočujte si jeho modlitbu:

Pane môj, celý svoj kresťanský život som s Tebou zaobchádzal, ako so svojim sluhom. Keď som Ťa potreboval, zavolať som Ťa, keď som bol zaujatý prácou, prosil som Ťa o úspech. Vždy som Ťa považoval len za ochotného sluhu. Ale už viac nebudem. Odovzdávam Ti svoje telo, od hlavy až po päty, je Tvoje. Chcem žiť pre Teba, život aký sa Tebe páči. Môžeš moje telo poslať do Afriky, alebo položiť ho choré do postele. Môžeš ma poslať do Tibetu s evanjeliom. Alebo k Eskimákovi, alebo do nemocníc s tuberkulózou. Toto telo je od tohto momentu Tvoje. Ďakujem, že si ho prijal, že si si ho vzal. A teraz už navždy patríme jeden druhému.“

Naša odovzdanosť sa stane pozdvihnutím

Keď pokladáme náš život na oltár ako živú obeť, vedie nás to od k svätého očakávania (skutku uctievania) k svätej poslušnosti (životnému štýlu uctievania). Ako kráčam vo svojom uctievaní, každé slovo vyslovím, ako akt uctievania. Vo svojich povinnostiach dňa pracujem a je to súčasť môjho uctievania. Skláňam sa pred Božím načasovaním. Vždy keď uctievam uprostred svojej bolesti, i tam si ctím svojho Otca. Takýmto spôsobom života sa na život pozerám úplne inak. Môj život zrazu získava oveľa vyšší zmysel. Každá, aj tá najmenšia vec sa môže stať platformou uctievania.

Sandy píše:

Keď som dokázala skloniť pred Ježišom všetko – svoju prácu, agendu, slová, svoju bolesť – a vyjadriť to ako svoje uctievanie, všetko sa v mojom živote zmenilo. Prináša mi to potešenie do každej oblasti môjho života, dokonca aj do mojej zúfalej práce. Aj keď nie som si stále istá, aké je vlastne moje miesto tu na zemi (hoci už mám 50), no od malička som túžila milovať Ježiša ... a to chcem, milovať Ho celým svojim životom! Wow!

Kapitola 6

SKLÁŇAM SVOJE SLOVÁ

Keď začnem v Biblii vyhľadávať všetky verše ohľadom reči a jazyka, ide na mňa depresia. Uvedomujem si, že mi bude trvať celý život, kým sa Božia pravda stane realitou môjho každodenného života.

Moje slová bodajú, ako meč... Prísl.12:18(parafráza)

Moje slová môžu priniesť smrť... Prísl.18:21 (parafráza)

Samozrejme, že tieto slová nie sú myslené doslovne, lebo veď potom by všade navôkol ležali po zemi iba samí mŕtvi manželia a deti. No tieto verše hovoria o inej ujm: o smrti rešpektu našich detí, keď nás počujú, ako bez rešpektu bodáme slovami do srdca ich otca. O smrti detskej radosti, keď ho mama bodne sarkazmom a kritikou. Vidiš ten obraz? Hnusný, však. No ešte iný portrét je vymalovaný v týchto istých pasážach:

Kto bezohľadne rozpráva, akoby bodal mečom, avšak jazyk múdrych prináša uzdravenie. Prísl. 12:18

Smrť i život sú v moci jazyka. Prísl. 18:21

Aký paradox: rany vs. uzdravenie, smrť vs. život. Nádej prichádza z druhej polovice týchto veršov. Keď slovami žehnáme Bohu i ostatným, stanú sa sladkým voňavým uctievaním Otca.

Dana túžila byť manželkou a matkou, ktorej slová prinesú život, avšak cítila, že v tom maximálne zlyháva. Snažila sa, obviňovala sa, ešte viac sa snažila, no nič nepomáhalo. Neustále z jej úst plynuli nahnevané, jedovité, nepekné slová k jej manželovi. Hlboko ju zranil, pretože ju odmietal v oblasti sexuality, a tak Dana používala slová, aby mu tie rany vracala tvrdo naspäť. Avšak v tom ju začal Boh meniť. Veď povie vám to sama:

Vedela som, že robím zle, ale nevedela som to zastaviť. Moje slová si žili vlastným životom. Študovala som Slovo, čítala knihy na tú tému, no ostávala som rovnaká. Potom sa ale niečo zmenilo hlboko v mojom vnútri. Pred tým, než som zaspala, prehrávala som si v mysli môj deň a predstavila som si svoje slová, ako sa skláňajú pred Bohom. Všimla som si, že niektoré slová boli tvrdohlavé – nie a nie sa pokloniť. A uvedomila som si, že to je to moje „kázanie“, ktorým sa vyrútim na svojho muža, až mu z toho všetky chlpy stoja na hlave. Zvykla som si myslieť, že veď mám pravdu, lenže ak moje slová neuctievajú Boha, tak potom moje mudrovanie musí skloniť svoje kolená.

Danina cesta začala, keď sa ma u mňa v obývačke spýtala, „Čo teraz študuješ Linda?“ A tak som jej povedala o tom, čo ma Boh učil o mojich slovách z listu Jakuba a Efežanom. Ako sme sa zhovárali, Boh prenikol jej srdce a zrazu videla svoje slová tak, ako ich vidí Boh. A túžila ich skláňať pred Ním v úcte.

Žehnať i zlorečiť

Jazykom dobrorečíme Pánovi a Otcovi a ním zlorečíme ľuďom, stvoreným na Božiu podobu. Z tých istých úst vychádza žehnanie i zlorečenie. Bratia moji, ale nemá to tak byť. Jakub 3:9-10

Koľko krát sa mi stalo, že som po spievaní chvál po bohoslužbách vliezla do auta povedala Jodymu i deťom niečo hnusné? Koľko krát som vstala zo svojich modlitieb, z úžasného času v uctievaní a vyletela som na svoju rodinu? Zistila som, že mám niečo spoločné so slimákom. Vedela si o tom, že toto zaujímavé stvorenie má na svojom jazyku zuby? Jeden malinký slimák má pod mikroskopom 30 000 zubov na svojom jazyku. Tento malý zubáč má svoj jazyk zrolovaný ako stuhu, až do momentu, keď vytasí toto ostré príslušenstvo, ktorým dokáže prerezať najhrubší list jak malinu.

Boh dal slimákovi tento podivuhodný jazyk na to, aby sa najedol, ochránil a prežil. Nám bol jazyk daný na to, aby sme ním oslavovali Boha. Avšak sme si naň namontovali zuby.

Nech z vašich úst nevyjde nijaké zlé slovo, ale iba dobré, na budovanie, kde treba, aby počúvajúcim prinášalo milosť. Nezarmucujte Svätého Božieho Ducha, ktorého pečať nosíte na deň vykúpenia. Efež. 4:29-30

Vieš si predstaviť ten rozdiel v našich domácnostiach, ak by sme žili podľa týchto dvoch veršov? Rozdeľme si ich a pozrime sa na nich v ďalších prekladoch:

Verš 29.

„Nepoužívaj urážlivý a hnusný jazyk. Nech všetko čo povieš, je dobré a užitočné, aby sa tvoje slová stali povzbudením pre tých, čo ich počujú.“ (NLT)

„Daj si pozor na to, ako sa vyjadruješ. Nech z tvojich úst nevychádza nič urážlivé a hnusné. Vrav len to, čo pomôže, nech je každé tvoje slovo darom.“ (MSG)

V Gréčtine je v týchto pasážach použité slovo *sapros* (urážlivý, hnusný), ktoré doslova znamená „odporné, hnilé odpadky“. Už si niekedy cítila, ako smrdí hnilá ryba? Čo sú to za hnusné slová? Je to ak poučujem namiesto toho, aby som ich milovala slovami. Keď nútim svoj názor, keď ohováram, vysmievam sa a používam kruté slová. V ten deň, keď som si uvedomila, že moje slová môžu spôsobiť emocionálnu smrť, otvorili sa mi oči.

V 30.verši je napísané

„Nezarmucujte Boha, nelámte Mu srdce.“ (MSG)

„Nespôsobujte smútok Duchu Svätému.“ (NLT)

Ako zarmucujeme Svätého Ducha? Svojimi slovami. Nerada zarmucujem ľudí, o čo viac nechcem ubližovať môjmu Tešiteľovi a Radcovi, ktorý prebýva vo mne, vedie ma k Pravde a ktorý mi zjavuje Otca. Mám si teda zalepiť alebo radšej zašiť svoje ústa?

Hriešne vzorce v mojej reči

Je mi jasné, že zlyhávam v tejto oblasti. Už mám viac než 60, poznám svoju tendenciu byť impulzívnu a viem o tom, že si myslím, že mám vždy pravdu. A všimla som si, že rovnako ako máme vzorce v správaní, ktoré sú niektoré hriešne, tak ich máme aj v reči. Pre niekoho to môže byť sarkazmus, pre iných kriticismus, či negativizmus. Pre mňa je to, že hovorím vtedy, keď nemám. Poznám verše, že „múdry človek používa málo slov“ či „tí, čo ovládajú svoj jazyk budú mať dlhý život. Otvorením svojich úst môžeš zničiť všetko.“ (Prísl.13:3,17:27) No predsa však slová chrlím. Do svojho denníka som si 7.augusta 2000 napísala toto:

*Bola som na kolenách pred svojim Otcom, uctievala som piesňami „Svätý je náš Pán“ a „Ty si ten Najvyšší Pán“. Modlila som sa – **Ó Pane, nech Ťa aj moje nevypovedané slová uctievajú.** A sama som bola prekvapená tým, čo som povedala. Prvý krát som sa modlila, aby som Boha uctievala svojim mlčaním. A ako som nad tým rozjímal, uvedomila som si, že rovnako, ako prinášam slávu Bohu volením si múdrych slov, tak Mu ju prinášam i tým, ak ostanem ticho, keď to vo mne vrie. Keď postavím stráž ku svojim ústam, aby nepoučovali môjho manžela a naše dospelé deti. Keď prichádza príval slov, čakám na Božie načasovanie a skláňam pred Bohom všetko, čo chcem povedať.*

Často sa Boha pýtam, „Mám toto povedať?“ A On mi často povie, „Budem bojovať za teba, zatiaľ kým budeš ticho.“ (Exod.14:14) Možno som jediná, ktorá dostala od Boha takéto slovo, kvôli môjmu večnému rozprávaniu. Problém však je, že pre mňa to je veľmi emocionálne uvoľňujúce, keď to môžem dať zo seba von. Lenže často hovorím príliš rýchlo a tým sa staviam Bohu do cesty. Ak Boh nepracuje podľa môjho harmonogramu, tak mám pokušenie Mu v tom pomôcť. A preto musím denne skláňať svoje vypovedané, rovnako ako aj nevypovedané slová pred Pánom.

Moc povzbudzujúcich slov

Známy autor Larry Crabb hovorí nasledovný príbeh o tom, ako sa zvykal zajakávať vo svojich tinedžerských rokoch. V cirkvi boli ľudia povzbudzovaní vyjadrovať sa verbálne. Larry sa chcel modliť nahlas, ale už len myšlienka na to ho na smrť desila. Raz sa pridal k u skupine mužov, a keď otvoril svoje ústa, aby sa modlil, tá jeho modlitba bola čistý nonsens. Bol zdrtенý. Ponížený sa chcel odtiaľ čo najrýchlejšie

vytratiť. Keď už stál pred vchodovými dverami zboru, niekoho ruka spočinula na jeho pleci. „Och len to nie,“ pomyslel si, „určite sa mi prišiel niekto posmievať“. Obzrel sa a zbadal staručkého muža, staršieho zboru, ktorý mu hovorí s úsmevom, „Larry Crabb, chcem aby si vedel, že akýkoľvek plán by Boh mal s tvojim životom, ja budem vždy na 100% stáť za tebou.“ Dnes, keď je už mnoho rokov po tejto skúsenosti, Larry Crabb má po každej slzy v očiach, keď si spomína na to. Niekto v neho veril. Niekomu záležalo natoľko, aby vyslovil slová nádeje a povzbudenia tejto zdrtenej duši.

Grécky výraz pre povzbudenie je slovo parakaleo. Ježiš povedal, že keď odíde, pošle iného Tešiteľa – Svätého Ducha. Toto slovo „tešiteľ“ (paraclete) pochádza z dvoch gréckych slov: para – čo znamená „s“ alebo „popri“ a kletes – čo znamená „volať“. Čiže Duch Svätý nám je daný na to, aby kráčať s nami v našom bolesti – plnom živte ako Povzbudzovateľ. A Boh hovorí, že aj my máme byť paraclete pre našich milovaných. Môžeme kráčať popri našich manželoch, deťoch, rodičoch či priateľoch a povzbudzovať ich, aj keď je život ťažký.

V období keď domácnosť Dillowovcov bola plná tinedžrov, s priateľkami sme sa rozhodli, že si spravíme biblické štúdium na tému „ako byť lepšími povzbudzovateľkami“ pre našich našich pubertákov. Jeden týždeň sme si dali domácu úlohu, že každý jeden deň musíme povedať niečo pozitívne každému dieťaťu i manželovi. Nezníe to ako ťažká úloha. Ale bola. Ženy na ďalšom stretnutí hovorili, „Tie slová zneli tak divne v mojich ušiach. Uvedomovala som si, že je to preto, lebo ich používam tak málo.“ Druhá zistila, „Moje ústa automaticky hovoria negatívne slová, vydávajú rozkazy a hovoria bez rozmýšľania.“ Jednu noc som nevedela zaspáť. V anglickom slovníku som si musela vyhľadať slovo encourage (povzbudzovať). Predpona „en“ znamená „vložiť“ a „courage“ znamená odvaha. Takže ak poviem môjmu mužovi ako ho obdivujem za to, že dokázal s láskou reagovať na človeka, ktorý ho zranil, tak tým do neho vkladám odvahu. Naopak pri slove discourage (znehutíť, odradiť), je predponou „dis“ a tá znamená „oddeliť od“. Takže ak hovorím odradzujúce slová, oddeľujem svojho muža od odvahy, ktorú tak potrebuje, aby sa stal Božím mužom.

Povzbudenie motivuje manželov, manželky, deti i priateľov, aby to vydržali aj vtedy, keď je to ťažké. Naše deti dali manželovi na jeho 48sme narodeniny zarámovaný zoznam „48 dôvodov, prečo je tato úžasný!“ a dodnes má tento obraz na svojom stole. Pamätám si ten deň, keď deti vyrábali toto umelecké dielo. Za dverami ich izby bolo počuť výbuchy smiechu, vedela som že to bude parádny dar. Niektoré dôvody boli super humorné, ale niektoré boli veľmi dojímavé, ako „Tato je super, lebo chce aby jeho deti žili pre Ježiša.“ Tiež si pamätám, ako tieto slová dodávali tomuto tatovi nádej, keď jeden z jeho synov bojoval s nasledovaním Krista. Už je mnoho rokov odvtedy, a tato má svoj zoznam stále na stole.

Pokloníš svoje slová?

Udivuje ma prepojenie – negatívne i pozitívne – medzi Duchom Svätým a našimi slovami. „Nezarmucujte Ducha Svätého svojou prehnitou rečou.“ (Ef.4:29-30 parafráza) a „Budte plnení Duchom, hovorte si navzájom žalmami a hymnami, duchovnými piesňami. Spievajte a srdcom tvorte melódie Pánovi.“ (Ef.5:18-19) Keď sa rozhodneme dovoliť Duchu Svätému, aby nás plnil, budeme môcť aj my plniť ostatných životodárnymi slovami. Budeme potešovať Ducha Živého Boha, ktorý prebýva v nás. Vzrušuje ťa táto myšlienka, ako mňa? Moje slová dokážu doslova potešovať, nadchýňať a obšťastňovať Boha!

Ale pamätaj, skláňať svoje vlastné slová v uctievaní pred Bohom nie je ľahké. Je to obeť. Pred rokom prechádzala jedna mladá mamička kopcami Južného Welsu, nesúc svoje bábätko na rukách, keď ju zastihla nečakaná fujavica. Sneh razom zavial všetky kopce. Temná hmľa premenila deň na noc a ona vedela, že nedôjde do cieľa. Pomaly vyzliekla svoje vrchné vrstvy oblečenia a zabalila do nich bábätko. Do svojho šálu, svetra i bundy. Vyčerpaná vetrom nakoniec padla na zem a nedokázala ísť viac ďalej. Dieťaťko si ale silno privinula k hrudi, aby ho čo najviac ochránila od chladu vlastným telom. Keď snežná búrka skončila, žena bola nájdená pod veľkou kopou snehu. Jej telo zamrzlo. Avšak bolo počuť akoby plač. Odmotali vrstvu po vrstve a na ich prekvapenie objavili bábätko, živé a úplne zdravé. Jeho matka položila život za svojho milovaného syna. O mnoho rokov neskôr, tento syn Dávid Lloyd George sa stal premiérom Veľkej Británie a jedným z najlepších anglických štátnikov.

Mnoho mám by to isté spravilo pre svoje dieťa. Dalo by svoj život za svoj vzácny poklad. Boh nám dal slávny poklad slov a každý deň máme šancu obetovať to vlastné a dať život tomu Božiemu. Vymeniť žehnanie za nadávanie, povzbudenie za odradenie.

Kapitola 7

SKLONÍM SVOJE POSTOJE

Pokloňme svoj postoj v uctievaní pred Bohom. Žalm 95:6 (parafráza)

Tak som sa tešila, že konečne nastal ten deň, keď som mala ísť s priateľkami vyraziť si na spoločný obed a potom na spoločné stredňajšie uctievanie. No čo sa nestalo. Obrovský ozdobený vianočný stromček uprostred našej obývačky sa zrazu rozkolísal a zvalil na zem. A moja šťastná nálada sa zrútila s ním. Ešte pred tým, ako sa to stalo, som požiadala manžela, že než odíde do pracovne, nech skontroluje upevnenie stromu. Nuž, nestalo sa. A teraz moje vzácne, jedinečné unikátne vianočné ozdoby z Hong Kongu sú všetky na cimpr-campr. Bola som našťavaná. Našťvaná na všetko. A hlavne na svojho muža, že sa nevedel odtrhnúť od počítača a venovať sa chvíľu reálnemu životu.

Zametala som a modlila som sa. Vysávala som a modlila som sa. Šoférovala som a modlila som sa. No môj duch nebol o.k. Keď som prišla k dverám Centra modlitieb, boli zavreté. Vybuchla som, „Čo? Zavreté? Toto asi nie je pravda. Veď tam prídem neskoro.“ Teraz som bola našťvaná už aj na dvere. V tom momente ma Duch Boží upomenul, tak som sa modlila, „Ó Bože odpusť mi. Viem, že tento môj hnusný postoj sa ti nepáči. Obviňovať všetko a všetkých. No problém mám ja vo svojom vnútri. Lenže tak veľmi Ťa túžim uctievať svojim postojom.“

Vo svojej pracovni mám zavesenú plaketu s nápisom „Nehundraj!“. Totiž mnohé z nás, čo žijeme v USA máme nedotknuteľné právo na hundranie. A pritom máme toľko za čo ďakovať. **A predsa zlyhávame si uvedomiť, že výber je na nás.**

Podme si definovať slovo *postoj*. Je to naša mentálna alebo emocionálna reakcia na okolnosti života. Grécke slovo *phroneo* ešte rozširuje túto definíciu. Znamená „odovzdať svoju myseľ niekomu, zamerať svoju myseľ na niečo, alebo spôsob myslenia.“ Slovo nevyjadruje len aktivitu intelektu, ale tiež pohyb vôle. Je to spolu „niečo čo chcem a niečo čo aj urobím“. Význam tiež vyjadruje „byť na niekoho strane“.

Chuck Swindoll píše,

„Slová nikdy nemôžu adekvátne vyjadriť ten neuveriteľný dopad našich postojov na náš život. Čím dlhšie žijem, tým viac som presvedčený, že život je 10 percent o tom, čo sa nám stane, a 90 percent o tom, ako na to reagujeme. To vás môže šokovať, no verím, že tým najdôležitejším rozhodnutím, ktoré môžem robiť v jednotlivých denno-denných situáciách, je zvoliť si svoj postoj.“

Postoj vd'ačnosti

V Biblii je 140 odkazov na vzdávanie vd'aky. „Bud'te vd'ačnými ľuďmi, nech sa to stane tak veľmi vašou súčasťou, že tým budete prekypovať.“ Kološ.2:7 (parafráza)

Prijali Ježiša Krista ako Pána, tak v Ňom aj kráčajte, pevne zakorenení v Ňom a budovaní vo svojej viere, tak ako ste boli vyučovaní, prekypujúc radosťou.“ Kološ.2:6-7

Vd'ačnosť by mala byť puncom, „značkou kvality“, charakteristickým znakom každého kresťana. Jeden biblický učiteľ šiel tak ďaleko, že povedal, **„Úroveň našej vd'ačnosti je priamo napojená na úroveň našej duchovnosti.“**

A dôvodom, prečo by sme sa mali tak hnať za vd'ačnosťou je, že je to spôsob, ako sa vchádzať do Božej prítomnosti.

Do Jeho brán vchádzajte s vd'akou a do Jeho siení s chválou. Vzdávajte Mu vd'aku a žehnajte jeho menu. Žalm 100:4

Nech sa ťa spýtam niečo. Keď dokola opakuješ stále tú istú vec svojim deťom, prečo to robíš? Lebo si myslíš, že ťa nepočujú? Povedia „áno“, prikývnu hlavou, ale ty dobre vieš, že tvoje slová neprenikli do ich srdca. A tak sa dookola stále opakuješ. Oni si zas povzdychnú, „Och dobre mami dobre...“ Aj Boh sa takto opakuje. Aj v tomto žalme to povedal dva krát za sebou. Lebo je pre neho dôležité, aby sme vedeli, že do Jeho prítomnosti máme vchádzať s vd'ačným srdcom. Smutné však je, že robíme presný opak. Prichádzame s uhundraním.

Postoj hundrania

Keď čítam príbeh Izraelitov, o tom ako sa rovno po úžasných zázrakoch stále len sťažovali, rozmýšľam, „Ako len mohli tak rýchlo zabudnúť?“ A pri tom som úplne ako oni. Prídu skúšky, ťažkosti, mám emocionálne potreby, a hneď zabúdam na to, ako sa Boh postaral. Namiesto vd'aky sa sťažujem. Ale sú ozaj všetci ľudia takýto ufrflaní a uhundraní?

Elisabeth Elliot objavila veľmi prekvapivé zistenie, že deti indiánov z kmeňa Auka, s ktorými pracovala v Južnej Amerike sa nikdy nesťažovali ani nefrflali. Verí, že to bolo pre to, lebo ich to nikdy nikto nenaučil. Svojich rodičov nikdy nepočuli sťažovať sa. A tak sa pýtam. Čo sa moje deti učia odo mňa? Čo sa učia od teba? Ak by si mala na kuchynskom stole dva koše, jeden by sa volal sťažovanie a druhý vd'ačnosť, ktorý z nich by bol skôr do večera plný?

Sťažovanie sa obsahuje element hľadania vinníka. Hľadáme na koho hodíme vinu. Ved' vždy je dôvod na čo sa sťažovať, ako to tvrdí Murphyo zákon (v slov. "zákon schválnosti"):

- Nič nie je také ľahké, ako sa zdá. Všetko trvá dlhšie, než si si myslela. Ak sa niečo môže pokaziť, tak sa to pokazí.
- Šanca, že chlieb padne natretou stranou dole je priamo úmerná cene koberca.
- Bez ohľadu na to, ako dlho ti trvá kúpiť to, čo chceš, vždy to niekde inde nájdeš lacnejšie.
- Druhá rada sa vždy hýbe rýchlejšie
- Vo vnútri veľkého problému je veľa malých, ktoré sa derú na povrch
 - Spomenieš si, že máš vyniesť smetiak von práve vtedy, keď smetiari trúbia na odchod

Áno, stále sa máme na čo sťažovať. No Hanna Whitall Smith si všimla niečo veľmi zaujímavé: **„Duša, čo ďakuje, nájde spokojnosť vo všetkom. Duša, čo sa sťažuje, nenájde spokojnosť v ničom.“**

Ježiš v Lukášovi 17:11-19 prechádzal okolo dediny, kde desať zúbožených mužov stálo obďaleč a kričiac na Neho: „Ježišu, Pane, zmiluj sa nad nami!“ Ježiš sa pozrel na ich hlbokú fyzickú a emocionálnu bolesť a povedal: „Chodte a ukážte sa kňazom.“ A keď odišli, boli očistení od svojho malomocenstva.

Jeden z nich, keď zistil, že je uzdravený, sa vrátil k Ježišovi a kričal: „Chvála Bohu!“ Padol Mu k nohám a ďakoval Mu (znova a znova) za to, čo urobil. Tento muž bol Samaritán. Ježiš sa spýtal: „Nezdravil som vás desať? Kde sú ostatní? Nevrátil sa nikto, aby vzdal slávu Bohu, len tento cudzinec? “

Čo sa z tohto príbehu dozvedáme? To, že Ježiš uzdravuje! A dozvedáme sa tiež to, že keď **dostaneme hneď, čo chceme, ani si to neuvedomíme, ideme veselo ďalej a zabudneme Bohu ďakovať.**

Srdce, ktoré obetuje chválu

Je ťažké zapamätať si byť vďačný, no ešte ťažšie je to, ak si ďakovanie vyžaduje obeť.

„Skrze Neho teda, neustále vzdávajme obeť chvály Bohu, čo je ovocie pier, ktoré vzdáva vďaka Jeho menu. Žid.13:15

Z tohto verša na mňa hneď vyskočia tri slová:

1. Neustále

To znamená, že znova a znova, a dokola. Či sa mi nechce či nie.

2. Obeť.

Tá zahrňuje oheň, spaľovanie a to bolí.

3. Vďačnosť

Ďakovať Bohu vždy. V dobrom aj zlom.

Samozrejme, že toto sama nezvládnem ... preto sú tam ešte dve ďalšie slová, tie najdôležitejšie – **skrze Neho**. Iba skrze Neho dokážem neustále vzdávať Bohu obeť chvály.

Veľmi sa mi páčilo, čo Mathew Henry, biblický komentátor, napísal do svojho denníka, hneď po tom, čo ho na ulici okradli:

„Budem vďačný. Najprv zato, že ma nikdy predtým neokradli. Po druhé, preto, že hoci mi vzali peňaženku, nevzali mi život. Po tretie, za to, že hoci mi zobrali všetko, nebolo toho veľa. Po štvrté, za to, že ja som bol ten okradnutý, nie ten, čo kradol.“

Ja často nechcem chváliť Boha práve preto, že je pre mňa ľahšie a prirodzenejšie reptať a sťažovať sa. Obeta prichádza, keď umrťvím svoje sklony, keď zabijem svoje nutkanie kňučať. A až po tom, ako umrťvím svoju prirodzenú tendenciu, musím z hĺbky môjho vnútra vyvolať ten pochovaný poklad chvály. Toto si často vyžaduje disciplína a riadny náklad emocionálnej energie.

Nedávno sa mi stala ťažká vec. Veľmi blízka osoba ma hlboko zranila a moja hlava bola plná negativity, vyčerpávajúcich myšlienok o tejto osobe. Akoby môj mozog zaradil autopilota kňučania a sťažovania. „Bože“ plakala som, „prosím, ako mám prehodiť výhybkú? Som zaseknutá, nedokážem sa pohnúť.“ Nežne mi pripomenul, čo som už dávno vďaka nemu čítala:

„Sind du ein dankbarer Mensch?“ z tunela. *Duch Svätý, tvoj Pomocník a Povzbudzovateľ, On prehodí tvoju výhybkú, ale musíš urobiť svoju časť. Poďakovala si mi? Viem, že nevidíš nič pozitívne,*

„Začala som nemohla byť si, čo som moja vďaka ako obeť?“ Každé ráno, pred tým, než sa moje nohy dotkli podlahy, ležala som v posteli rozjímajúc nad Filip.4:8

Upriamte svoju myseľ na všetko, čo je pravdivé, čestné, spravodlivé, čisté, láskyhodné a úctyhodné, to, čo je cnostné a chvályhodné, nad takými vecami premýšľajte.

Konverzovala som s úžasným Duchom Svätým vo mne, „*Pane, pripomeň mi všetko, čo je dobré na tejto osobe, ktorá ma zranila. Rozhodujem sa upriamovať svoju myseľ na jej/jeho cnostné a chvályhodné vlastnosti.*“ Pred spaním som sa to modlila tiež. A takto Otec, Syn a Duch Svätý prehodil klapku v mojom postoji a ja som začala ďakovať za VŠETKO v mojom živote, aj za to ťažké, čo ma postretlo.

Vďačná za všetko

Všetko robte bez reptania a pochybovania, aby ste boli bezúhonní a nevinní, Božie deti bez poškrvny uprostred zvráteného a skazeného pokolenia. Uprostred neho žiarite ako hviezdy, ktoré osvecujú svet. Filip.2:14-15

Zamysli sa nad tým posledným veršom minútu. Hovorí sa v ňom, že ak máme prístup vďačnosti a nie reptania, ľudia sledujúci náš život nenájdu nič, čo by mohli kritizovať. Nasledujúci verš hovorí, že vďaka tvojmu vďačnému duchu bude tvoj život v tomto temnom svete žiarivým svetlom. Ale, ach, je ťažké sa nestážovať a vo všetkom ďakovať!

Spomínam si na príbeh Corrie ten Boom, ktorá nechcela ďakovať Bohu za hrozné, malé, odporné hnusoby v koncentračnom tábore. Corrie a jej sestra Betsy boli práve prevezené do najhoršieho nemeckého zajateckého tábora, do Ravensbrucku. Keď tam vošli, našli všetko zamorené blchami. To ráno im čítanie Biblie z prvej Tesaloničanom pripomenulo, aby sa vždy radovali, neustále sa modlili a ďakovali za každých okolností Bohu. Betsy vraví Corrie, aby sa zastavila a poďakovala Pánovi za každý detail ich nového obydľia. Corrie spočiatku rázne odmietla poďakovať za blchy, ale Betsy trvala na svojom, a tak Corrie nakoniec poďakovala Bohu aj za tie otravné a hrozné blchy. Počas mesiacov, ktoré strávili v tomto tábore, boli sestry prekvapené, keď zistili, že vďaka čomu mohli otvorene uskutočňovať svoje biblické a modlitebné stretnutia bez zásahu stráží. Uplynulo mnoho mesiacov, kým sa dozvedeli, že dôvodom, prečo stráže nevstupujú do ich kasární – boli práve blchy!

Niekedy nám Boh zjaví prečo sa to zlé stalo, niekedy nie. Tento týždeň som hovorila so Shannon. Plakala kvôli dcére a jej vzdorovitosti. Vraví mi, „Linda, nedokážem Bohu ďakovať, že McKenna odchádza od Boha. Viem, že Biblia učí, aby som ďakovala za všetko.... ale ako za toto?“ Plakala som spolu s mojou priateľkou. Pozdvihli sme túto jej ohromnú úzkosť nad svojou drahou dcérou k Jedinému, ktorý je dostatočne silný aby ju udržal, a položili sme ju k Jeho nohám. Potom Shannon šepká, „Pane môj, nerozumiem tomu, prečo Ti mám ďakovať za toto, ale ja Ti dôverujem, že Ty z tejto bolesti vyrobíš niečo dobré. Vzdávam Ti obeť vďaky. Bolí to, Pane. Ale prosím príjmi moje uctievanie.“

Poznáš ženu, ktorá má vďačné srdce? Verím, že áno. Jej prítomnosť je radosťou pre všetkých okolo nej, jej prítomnosť je potešením pre jej Boha.

Keď zavriem oči, predstavujem si šťastnú starenku. Má krásny úsmev a chytľavý smiech. Svoju silu získava z Rieky Živej Vody a šepká svojmu Pánovi v blízkej dôvernosti. Takáto predstava je pre mňa magnetická. Postoj vďačnosti z nej jednoducho vyviera, pretože si rozvinula životný štýl ďakovania vo všetkom – stalo sa to súčasťou jej bytia. Už viac nemusí hovoriť sama sebe, „Nezabudni byť vďačná“. Takouto ženou by som sa chcela stať. Kým sa chceš stať ty?

Kapitola 8

SKLONÍM SVOJU PRÁCU

Podľme a skloňme svoju prácu v uctievaní pred Bohom. Žalm 95:6 parafráza

Tak hrozne ma frustruje môj počítač, že to asi celé vzdám a už nikdy nebudem písať. Celá moja päť hodinová práca je preč. Nenávidím tieto počítače. Ak by to nevyzeralo tak hrozne nezrelo, vyhodila by som ho von cez okno. Každá z nás má dni, keď sa v našej práci stane niečo, z čoho plačeme a kričíme...

Jana:

Mám magisterský titul v odbore medzinárodný obchod, no jediné zamestnanie, ktoré si môžem nájsť, je predavačka v butiky.

Tammy:

Som obchodná zástupkyňa a moja práca je veľmi stresujúca, ale potrebujem ju, pretože môj manžel prišiel o robotu. Ale prečo musí byť tá práca taká ťažká?

Brittney:

Ak budem musieť umyť ešte jedny zvratky, tak asi všetkých pozvraciam. Materstvo som si úplne takto nepredstavovala.

Kaylie:

Nechcem pripravovať toto jedlo, ani túto izbu pre hostí. Už ma unavuje stále sa chystať na nových ľudí. Chcem byť sama, s dobrou knihou, pukancami a diétnou colou.

...určite sa s mnohé vieme s týmito ženami stotožniť. Práca môže byť vyčerpávajúca, frustrujúca, odrádzajúca, sklamaním, nudná a jednoducho tvrdá. Ale v skutočnosti naša práca nie je náš problém. Náš problém je naša perspektíva. Nedávno mi túto pravdu názorne ilustrovala jedna letuška.

Z vyššej perspektívy

S polospiacimi očami som sedela pri bráne č.1 a čakala na svoj let. Bolo 6 hodín ráno. Na sedadlách okolo mňa sedeli ďalší zombíci, ktorí sa pýtali samých seba, čo ich to len napadlo naplánovať si tak skorý ranný let. Túto otázku som sa pýtala aj ja, keď som vtom začula živý smiech, obzrela sa a premýšľala o tom: Kto sa to takto smeje o šiestej ráno? Bola to letuška, čo prichádzala bezpečnostnou zónou. Jej teplo sa dotýkalo každej osoby, s ktorou sa stretla. Neskôr si tento starostlivý anjel v lietadle sadol na opierku jedného sedadla a počúvala životný príbeh človeka, ochrnutého od narodenia. Po chodbe sa pohybovala hore-dole, usmievala sa, pomáhala a rozdávala ruže. Spýtala som sa jej, že kde našla tie ruže, a ona vraví: „Dostala som ich, a tak sa chcem s nimi podeliť.“ Človeka by napadlo, že jej život je asi ako z filmu „Život je úžasný“, ale opak bol pravdou. Pri rozhovore s ňou som sa

dozvedela, že je slobodná matka a jej syn bol práve prepustený z väzenia. Ale povedala, že miluje Pána Ježiša a bolo zrejmé, že Mu slúžila zo srdca, pretože jej srdce patrilo Stvoriteľovi. Jej práca bolo jej uctievaním. Na svoju prácu mala vyšší pohľad. To je to, čo potrebujem. Bola to obyčajná žena, ktorá žila neobyčajným životom. Poznala niečo, o čom vedeli kresťania už pred stáročiami:

*Laborare est orare;
orare est laborare.*

*Pracovať znamená uctievať;
uctievať znamená pracovať.*

Zastavme sa na chvíľku a strávme túto myšlienku. Potom si položíme otázku: **Vidím svoju prácu ako uctievanie?** Pavlove slová Kolosanom naznačujú, že by sme mali.

Čokoľvek robíte slovom alebo činom, všetko robte v mene Pána Ježiša.“
Kolosanom 3:17

Čo je tvojim zamestnaním? Nahadzovanie čísiel v kockatej kancelárii? Či jednanie s našťavanými zákazníkmi? Organizovanie nespoľahlivých dobrovoľníkov? Vyučovanie tinedžrov, čo to majú na háku? Alebo doručuješ poštu? Či pečieš pizzu? Pomáhaš rodiť bábätká? Vychovávaš deti? Zdala sa ti niekedy tvoja práca triviálna či bezvýznamná? Máš pocit, že vymieňanie plienok či kártridže v tlačiarňi je vlastne nekonečné čakanie na to, kým konečne nepríde práca tvojich snov.

Pavol Apoštol povedal, že náš život môžeme pozdvihnúť, ako obeť, ako duchovný akt uctievania (Rim.12:1). A značná časť nášho bežného života je naša práca.

Ako sa zmení tvoj pohľad na ňu, ak uchopíš pravdu, že práca môže byť uctievaním? Aké by to bolo, ak by každá mama začala ráno s modlitbou, Pane, nech každá úloha – upratovanie, varenie, pranie, vyvážanie detí... nech je mojim uctievaním Teba.

Len si predstav aké by to bolo, ak by každý učiteľ, sestrička, právnik, doktorka, inštalatér, predavačka hovorili na ceste do práce – „**odchádzam uctievať. Uctievať svojou prácou.**“

Bola by to transformácia nie len našej práce, ale i nás.

Môžeš sa začať hýbať práve tým smerom, keď si odpovieš na tieto otázky:

1. Ako definujem úspech?

Často sa to pýtam samú seba. Pýtala som sa to, keď som bola doma s tromi malými deťmi, keď bola misionárkou pokúšajúcou sa priblížiť k Rakúskej kultúre, a aj keď som sa učila nemčinu, no prepadala v skúškach....

Ako ale definuje pracovný úspech svet? Poväčšinou titulmi, výškou platu, úrovňou zodpovedností. A preto pre maminy doma je veľmi ťažké cítiť ohodnotenie. Deti za

výchovu neďakujú a ani nepíšu reporty svojho progresu. A tak som si jedného dňa vymyslela vlastnú definíciu úspechu. A tá zmenila môj pohľad na ňu.

Čokoľvek robíte, robte oduševnene ako Pánovi, a nie ako ľuďom. Ved' viete, že od Pána dostanete za odmenu dedičstvo. Slúžte Pánovi, Kristovi!
Kol.3:23-24

Nie je táto pasáž úžasná. Pozrime sa aj na preklad The Message:

Robte to najlepšie. Pracujte srdcom pre svojho skutočného Pána, s dôverou, že budete plne vyplatení, keď vojdete do svojho dedičstva. Majte stále na mysli, že slúžite svojmu najvyššiemu Pánovi.“

Takže ako Písmo definuje úspech? Žena je úspešná ak

- Svoju prácu robí pre Boha ako svojho zamestnávateľa
- Svoju prácu robí oduševnene a zo srdca
 - Nepracuje za pominuteľnú odmenu, ako sú peniaze, ale za odmenu, ktorá jej ostane naveky

2. Ako významná sa mi zdá moja práca?

Často ženám na konferencii kladiem otázku, „Zdá sa vám, že vaša práca je tak bezvýznamná?“ Takmer všetky ruky sú hore. A keď sa spýtam prečo, ženy mi odpovedajú toto:

- Dostávam nízky plat
- Pracujem „za scénou“, nikto ma nevidí
- Som len matka a manželka, neviem či to stačí
- Nevidím hneď výsledky svojej snahy
 - Pracujem v sekulárnej oblasti, kde nemôžem hovoriť s ľuďmi o Bohu a tak mám pocit, že to nemá efekt na večnosť
- Nemám žiadne extra tituly
 - Keď poviem čo robím, ľudia často menia tému, lebo nemajú záujem sa o tom ani baviť.

Ešteže dôležitosť a význam v Božej ekonomike vyzerá úplne inak ako v našej.

Pozrime sa do Markovho evanjelia, kde čítame o mužovi, zodpovednom za jednoduchú úlohu – pripraviť miestnosť na Poslednú Večeru. Učeníci sa chystali na nákupy, obliekli si zástery, že idú pripraviť Paschu. Ale Ježiš im vraví, že to za nich už niekto urobil.

Poslal dvoch svojich učeníkov a povedal im: „Chod'te do mesta a tam vás stretne človek, ktorý bude niesť krčah vody. Chod'te za ním a pánovi domu, do ktorého vojde, povedzte: ,Učiteľ odkazuje: Kde je miestnosť, v ktorej budem s učeníkmi jesť veľkonočného baránka?' A on vám ukáže zariadenú a pripravenú veľkú hornú sieň. Tam nám nachystajte.“ Učeníci

odišli. Keď prišli do mesta, našli všetko tak, ako im povedal, a pripravili veľkonočného baránka. Mark 14:13-16

Bola to jednoduchá práca jedného nemenovaného muža. Pripraviť miestnosť. Pripraviť ju pre Kráľa. Iste sme už chystali doma miesto pre hosťa. Chcelo to náš čas i úsilie. Rovnako ako tento nemenovaný, vyprášime koberce, pozametáme podlahu, utrieme prach ... bežné veci. A predsa táto jednoduchá príprava, bola dôležitá. Pre Ježiša. No nám sa zdá, že – veď každému je jedno, čo robím. No rovnako, ako iba Ježiš vedel a ocenil toho muža, vidí a oceňuje, všetko čo robíš pre Neho.

Naprieč storočiami kresťania milovali knihu „Praktizovanie Božej prítomnosti“. V tomto poklade sa učíme ako uctievať prácou. Táto knižočka Brata Lawrenca je jedna z mojich najobľúbenejších. Ale je ti známe meno M.Beaufort? Ani mne nebolo, avšak bez neho by nevzniklo toto dielo. Po smrti Brata Lawrenca pracoval M.Beaufort na kompletizácii konverzácií a listov, ktoré sa stali týmto vzácnym záznamom Lawrencovho kráčania s Bohom. Ktorého práca z týchto dvoch mužov sa ti zdá menej alebo viac významná? Zaujímavá otázka.

Ďalšie meno, ktoré možno poznáš, je Oswald Chambers. Tisíce ľudí sa priblížili k Bohu skrze jeho krásny devocionál „To najlepšie pre Jeho slávu“. Chambers umrel nečakane vo veku 42 rokov a jeho manželka Biddy strávila zbytok svojho života kompletizovaním všetkých jeho poznámok a denných stíšení – devocionálov. Málo ľudí pozná jej meno, avšak bez Biddy Chambers by svet nikdy nepoznal Oswald Chambersa. Kto z nich urobil významnejšiu prácu?

Božie štandardy sa od našich líšia. My si myslíme, že musíme niečo dosiahnuť, aby sme cítili, že to má význam, ale Boh v 1.Kor.4:2 hovorí, že byť vernou vo svojej práci je významné v Božích očiach.

Od správcov sa napokon vyžaduje, aby bol každý uznaný ako verný.

3.Vnímam niektoré činnosti svätejšie ako ostatné?

V našej modernej mysli sa niečo poplietlo. Naše životy obyčajne delíme do dvoch sektorov. Duchovnej a sekulárnej. Do duchovnej patrí chodenie na bohoslužby, modlenie sa, či varenie pre biblickú skupinku. A sekulárna, to je naša denná rutina – naprávanie posteľného prádla, varenie večere, vytieranie rozliateho mlieka, chodenie do práce, nakupovanie... Ale priateľky moje, takýto prístup je nebiblický.

V pondelok a utorok Kim pracuje 10 hodín ako sociálna pracovníčka v nemocnici. Ostatných päť dní v týždni je doma so svojimi tromi chlapcami vo veku 3,5 a 7 rokov. A v nedeľu Kim vedie chvály svojimi krásnym hlasom. Ako by si ohodnotila jej prácu? Je pre Kim duchovnejšie, keď dvíha ruky cez bohoslužby, alebo keď dvíha svojich chlapcov na svoje ruky? Nakoniec, veď nepovedal Ježiš, že „čokoľvek by ste

urobili pre tých najmenších, pre Mňa ste to urobili?“ Niekedy zabúdame, že Pán Ježiš bol prvých 30 rokov svojho života remeselníkom. Tesárom. Zatlkal klince, nosil dosky, staval nábytky z dreva. Pri dreve - tam sa pripravoval na službu. Boh nám objasňuje, že by sme nemali rozdeľovať svoj život na sekulárny a duchovný.

Exodus 35:25a26

Podte, dcéry moje, všetky zručné ženy vlastnoručne pradiete a prinášate hotovú priadzu, fialový a červený purpur, karmazín a jemné plátno. Všetky ženy, ktoré máte ochotné srdce a vrodenu zručnosť, čo viete šiť koziu srst’.

Ak oddelíme sväté od sekulárneho, mohli by sme si mylne myslieť, že Boh dáva Ducha Svätého na duchovnú prácu, ako je kázanie, poradenstvo či uzdravenie, ale nie pre sekulárnu prácu. Ale pozrime sa, čo hovorí Písmo:

Naplnil ho Božím duchom, dal mu múdrosť, chápanosť, zručnosť pre každú prácu, aby mohol zhotovovať návrhy a uskutočňovať ich.“

Exod.35:31

Boh je Tvorcom všetkého. Všetka tvoja práca je pre Neho dôležitá! A.W. Tozer to dobre povedal, že „**Sme v prvom rade uctievačmi a v druhom rade pracovníkmi... Práca, ktorú vykonajú uctievači, bude v sebe obsahovať večnosť.**“

Veľmi by som chcela na konci svojho života Pánovi Ježišovi povedať, „Na zemi som ti priniesla slávu, dokončiac dielo, ktoré si mi zveril.“ Ján 17:4

Niektoré dni je mojou prácou sedieť za počítačom a písať. Inokedy to je stáť pred skupinami žien a učiť Božie slovo. Ďalšie dni je to varenie a upratovanie pre hostí, či držanie v vzlykajúcej ženy v náručí, ktorá bola sexuálne zneužívaná, a modlenie sa za ňu. Ostatné dni pracujem v záhrade, sedím v lietadle, vymaľujem izbu alebo bejbysitujem deti priateľov. A to všetko je duchovná práca. Každý aspekt mojej práce môže byť uctievaním Toho, ktorého milujem, pretože každú úlohu robím podľa svojich najlepších schopností, nech je On oslávený. **Urobíš to rozhodnutie a ponúkneš svoju prácu Bohu ako akt uctievania?**

Modlitba cestou do práce

Pane Ježišu, idem do práce, preto prosím prines spolu so mnou aj Svoju prítomnosť.

Do atmosféry mojej kancelárie žehnám Tvoj pokoj, Tvoju milosť a Tvoj poriadok.

Uznávam Tvoje panstvo nad všetkým, čo sa tam bude diať a o čom sa tam bude hovoriť a

rozhodovať. Ďakujem Ti Pane Ježišu za všetky dary, ktoré si do mňa vložil. Neberiem to

na ľahkú váhu, ale túžim ich používať. Prosím prinášaj mi čerstvý zdroj pravdy aj krásy,

z ktorých nech môžem ťažiť v mojej práci. Pomaž prosím moju kreativitu, moje nápady a energiu, aby aj tá najmenšia úloha priniesla Tebe úctu. A keď budem zmätená Pane, ved’ ma prosím. Ak budem vyčerpaná, nabi ma energiou. Prines mi svetlo Ducha Svätého. Nech spôsob akým pracujem prináša nádej, život a povzbudenie všetkým, ktorých stretnem. A aj v tom najstresovejšom momente dňa, nech prosím spočinem v Tebe.

V mocnom mene, tom najdrahšom nad všetky mená, v mene môjho Pána a Spasiteľa Ježiša sa modlím. Amen.

Kapitola 9

SKLÁŇAM SVOJE ČAKANIE

Podme a pokloňme svoje obdobia v úcte pred Bohom. Žalm 95:6

Sedela som pri počítači, ťukala som nechtami po stole a nervózne som čumela na miniatúrny ciferník mojich hodín. Koľko to bude ešte trvať? Ten email tu už dávno mal byť.

Ako som sa tak počúvala, vravím si – Vzchop sa Linda. Ako to, že si taká netrpezlivá? Niekoľko sekúnd čakania ťa dokáže takto vytočiť? Keď si žila v Európe pred 20timi rokmi, na jeden email si musela čakať celý týždeň, a teraz nevieš vyčkať pár minút?

A viem, že v tejto nedočkavosti nie som sama. Mnohí sme prepadli instantnosti doby. Elektronická éra rodí netrpezlivosť. Pred tým sme vedeli, že na všetko treba čakať. Dnes nenávidíme čakať, nechceme čakať na nič.

A podľa môjho názoru, najťažšie je čakať na Boha. Často krát nám absolutne nedáva zmysel, ako vlastne Boh pracuje v tomto svete. Budem musieť čakať dva týždne? Či dva roky? Alebo celý život? Koľko trápenia ma to bude stáť? Nikdy to nevieme, netušíme – a to je na tom najmučivejšie.

Niekedy Boh koná rýchlo. Odpovie na modlitbu rýchlosťou svetla. A to milujem, milujem, keď tak robí. Ale to nie je Jeho norma, ani v mojom, ani v tvojom, ani v žiadnom živote. Písmo popisuje Boha, ako toho, ktorý veľmi rozvážne používa čas. A tiež pomaly. Izraeliti čakali 430 rokov, kým odišli z Egypta. Prečo to Bohu tak dlho trvalo? Ved' to trvalo ako celú večnosť, celú večnosť museli byť Izraeliti otrokmi. Boží čas je mätúca záhada. Bol záhadou pre Izraelitov a bol záhadou aj pre Jozefa, keď ho bratia predali do otroctva, keď skončil vo väzení. 13 rokov úzkostného čakania na deň vyslobodenia.

Možno aj ty si práve v takomto úzkostnom čakaní. Čakáš na bábätko? Na partnera? Na manžela, kým sa odvráti od hriechu? Na uzdravenie, odpustenie, na nový začiatok? Lásku, priateľstvo, na zmierenie s rodinou? Možno sa ti z toho chce kričať? „Bože, nechápem to! Prečo musia tí, čo Ťa tak milujú, čakať tak mučivo dlho?“

Sledovala som niekoľko priateliek, ako sa uzdravovali zo sexuálneho zneužívania. Ďalšie dve čakajú, kým sa ich tinedžeri zobudia zo svojho vzdoru a vrátia sa k rodine, ktorá ich miluje. Mám priateľov, čo čakajú na uzdravenie intenzívnej emocionálnej či fyzickej bolesti.

Valéria mala 42 a bola šťastne vydatá, mamina 4 detí, práve trénovala na svoj piaty maratón. No v priebehu pár týždňov sa všetko drasticky zmenilo. Pri behu dostala také silné kŕče, že postupne nedokázala ani po schodoch chodiť. Dokonca musela

začať nosiť tehotenské oblečenie, pretože ju neustále trápili bolesti v podbrušku . Chodila od doktora k doktorovi, od jednej kliniky k druhej. Nakoniec jej zaviedli hadičku do pečene a ona do dvoch týždňov bola späť vo svojich starých nohaviciach, bez bolestí a spuchnutého brucha. Och, ako sme chválili a ďakovali Bohu za jej uzdravenie. No ale, po čase sa opuch vrátil. A doktori vravia, „ My už pomôcť nevieme...“

Ako práve píšem tieto riadky, Valerie je späť vo svojich tehotenských šatoch. Už 600 dní. V pečeni má stále hadičku, no doktori jej viac nevedia pomôcť. A tak táto bývalá bežkyňa čaká. Čaká na svoju silu, aby mohla urobiť bežné veci, ako vyniesť smeti. Tiež čaká, aby mohla zažiť niečo zábavné, ako napríklad vybehnúť na túru so svojimi štyrmi deťmi, či poliezt' skaly so svojimi dcérami, ktoré milujú horolezectvo. No mamina sa nemôže zapojiť do ničoho. Aj vyniesť smeti je pre ňu príliš ťažké. A tak čaká.... a čaká...

Ako misionárka som poznala ľudí na troch rôznych kontinentoch. A hádaj čo.

Averzia na čakanie nie je fenoménom iba v Severnej Amerike. Ale všade. Nikdy som nestretla ženu, ktorá by povedala, že „Strašne milujem to, keď netuším, čo vlastne Boh robí.“

Ľudia toto čakanie /ne/zvládajú všelijakými spôsobmi

Abrahámovu Sáru čakanie unavilo, vzdala to a pripravila plán, ako dostať to, čo zúfalo chcela. My to považujeme za veľké fiasko, no Boh ju však vo svojej hojnej milosti uvádza v sieni slávy hrdinov viery v Židom 11:11. Náš Boh je odpúšťajúci a pozoruhodný Boh.

Všetci sme zmesou viery a nevery. Ale, ach, ako by som len chcela vedieť skloniť sa pred Božou časovou osou a nevzdávať to. Kiež by sme boli ženami, ktoré neustále sledujú Toho, ktorý sľubuje, a skláňajú sa pred Jeho časovým harmonogramom. On vie to najlepšie a miluje nás ... aj keď tomu nerozumíme.

Ja osobne sa napríklad dokážem vžiť do Petrovej kože. Viem byť impulzívna, a od prírody som vášnivá. Keď sledujem jeho život, srdce ma bolí, keď čítam o tom, ako zaprel Krista. A naopak som nadšená, keď riskuje svoj život pri kázaní Evanjelia tisícom. Tak ako všetci, život mám plný víťazstiev i zlyhaní, rovnako ako tento rybár, ktorého Ježiš tak veľmi miloval.

„Počúvaš Otca Peter. To On ti to zjavil, že som Kristus. Skvelé Peter. Som na teba hrdý!“ Mat.16:15-17 parafráza. A potom prásk, o 6 veršov Ježiš Petra pokarhá tým najhorším spôsobom. „Za mňa Satan! Nestoj mi v ceste! Nezaujímajú ťa Božie záujmy, iba tvoje!“ Mat.16:23 Čo sa také stalo, že Ježiš prechádza od pochvaly ku tak prudkým slovám? Ak čítame Mátúša od 16:21-22, vidíme, že Ježiš vysvetľuje svojim najbližším, že ide do Jeruzalema, kde bude trpieť, bude zabitý a potom vstane z mŕtvych... a Peter Mu oponuje. Napomína Syna Božieho. Nepáčila sa mu agenda, ktorú Ježiš nahlas oznámil. Odmietal Ježišovú smrť, odmietal Boží plán. **Nechcel sa skloniť pred Božou agendou.** Asi málo vecí dokáže Božieho Syna vytočiť, no zjavne toto je jedna z nich.

Rovnako ako Sarah a Peter som preorientovaný opravár. Moje staré meno bolo Linda Fixer Dillow. Boh roky štiepil niekedy jemne a niekedy nie až tak šetrne tieto moje oprávarenské sklony. Často to robil práve cez agóniu čakania. Ale, ó, som vďačný za to, že vymazal moje druhé meno a vymazal ho.

Čím sa teda staviame Bohu do cesty?

Nad tým by sme mali premýšľať. Poznáme len časť veľkého obrazu. Petrovi stačilo počuť slová, ako trpieť či smrť a úplne mu uniklo – zmŕtvychvstanie. Učeníci nechápali, čo znamená vzkriesenie. Keď sme v situácii, kde nerozumieme, pýtame sa, „Prečo sa to deje, aký máš zámer Pane?“

Spýtaj sa ktorejkoľvek matky. Je oveľa jednoduchšie niečo urobiť, než iba tak sedieť a čakať na Boha. Čakať na Boha, kým tvoje dieťa prechádza bolesťou, je nepredstaviteľnou agóniou. Dokázať pomôcť, je naopak nesmierna radosť. Ale je to aj zodpovednosť, pretože ak vždy budeme zabraňovať bolesti v životoch tých, ktorých milujeme, môžeme sa stať prekážkou pre Božie vyššie zámery. Je to veľmi ťažká, avšak nevyhnutná lekcia, ktorú sa musíme naučiť. Zatiaľ čo nás Boh volá k tomu, aby sme strážili svoje deti, nevolá nás k tomu, aby sme ich chránili od každého zranenia. A to je pre matku veľmi ťažké.

Dávid sa naučil čakaniu na Boha nádherným a mocným spôsobom. Dokonca aj po tom, ako spáchal cudzoložstvo a vraždu, vyznal svoje hriechy, a Boh ho nazval mužom podľa Božieho srdca. Dávid sa totiž naučil tri veci o tom, ako čakať a skloniť sa pred Božím načasovaním.

Čakal s odvahou

Napriek tomu verím, že uzriem Hospodinovu dobrotu v krajine živých. Očakávaj Hospodina! Buď silný! Nech je pevné tvoje srdce. Očakávaj Hospodina! Žalm 27:13-14

Tieto verše neboli napísané Dávidom pastierom, ani Dávidom kráľom, ale Dávidom bojovníkom. Tento Dávid bojovník povstáva a volá na svoje vlastné srdce a potom na to naše. Aby bolo silné a odvážne. Sú to slová do bitky. Je teda čakanie na Boha tak náročné, že tak silné slová sú potrebné? Určite áno.

Čakal s nádejou

Veď ma svojou pravdou a vyučuj ma, lebo ty si Boh mojej spásy, na teba čakám deň čo deň. Žalm 25:5

Kým Dávid čakal, dôveroval. Hebrejské slovo pre „čakanie“ znamená obracanie či naťahovanie, čiže zahrňuje to obdobie napätia. Je to také napäté spojenie. Žena, ktorá čaká v nádeji, je priamo napojená na svojho Boha. Jej pohľad smeruje priamo k Božiemu trónu a neblúdi za problémami, ktorým čelí. Predstav si to takto-čakaním na Boha sa napäto držíš lana, čo ťa spája s Tým, ktorému dôveruješ a na ktorého čakáš.

Keď prežívam muky čakania, pomáha mi, keď utíšim svoje srdce, zavriem svoje oči a predstavujem si samú seba, ako držím napäté lano. A hoci netuším, ako dlho bude toto čakanie trvať, naplňa ma nádej, že v tom nie som sama. Boha sa nedržím ako nejakej slamky, ale pevne sa držím silného lana. Prečo? Pretože keď nevidíme konca kraja svojmu čakaniu, vytvára to v nás veľké fyzické napätie. Ale nezabudni, čakanie nie je iba napätie, ale aj spojenie. Držím sa a hľadím na toho jediného, ktorý je Verný.

Takáto nádej naplňala Dávidove srdce, lebo sa:

Dokázal skloniť pred Božím časom

Ja len Tebe dôverujem, Hospodin. Povedal som: „Ty si môj Boh.“
tvojej ruke je môj čas. Žalm 31:15

Keď Dávid píše tento žalm, jeho situácia je zúfalá. V predchádzajúcich veršoch tohto žalmu popisuje svoje extrémne fyzické a emocionálne utrpenie v dôsledku útokov proti nemu. Dávid bol v hroznej situácii, napriek tomu odovzdal svoju agendu Bohu. Načasovanie toho, kedy bude oslobodený od svojich nepriateľov nechal úplne na Bohu. Natiahol ruky k Bohu a povedal: „Tvoje načasovanie, Bože, nie moje.“ Jeho uctievanie bolo súkromné, osobné, krásne. Ponúka Otcovi voňavú obeť.

Zdá sa ti to príliš ťažké, aby si do dokázala urobiť? Ako by sme vôbec mohli premeniť obdobie nášeho čakania na obdobie uctievania?

Skús týchto 5 vecí.

Dovoľ mi ukázať ti štyri praktické návrhy týkajúce sa štyroch silných slovies: *pýtaj sa, stoj, kolísaj sa a lietaj*. Áno, viem, že to znie zvláštne, ale čítajte ďalej.

1. Pýtaj sa. Prines svoje otázky Bohu.

Bob Sorge, pastor a vedúci chvál stratil svoj hlas počas jeden operácie. A píše toto: *V tom období ma potešoval Žalm 27:4 „Len jedno som žiadal od Hospodina, len o to sa snažím, aby som smel bývať v jeho dome po všetky dni svojho života, aby som mohol rozjímať o добрôte Hospodina a obdivovať jeho chrám.“*

Chcem poukázať na pozvanie v poslednej fráze tohto verša. „a obdivovať Jeho chrám.“ Je to pozvanie vojsť do Jeho prítomnosti za určitým zámerom. Slovo, ktoré je tam použité znamená – skúmať, vypytovať sa, bádať, ako na expedícii. Možno si už počula výraz – Nespochybňuj Boha, alebo že –

kresťan by sa nikdy nemal pýtať „prečo“. Lenže tu je to naopak. Boh nás povzbudzuje, aby sme Mu priniesli svoje otázky. „Bože, čo sa mi to deje? Čo vlastne robíš v mojom živote?“ Prines tieto svoje otázky do Jeho chrámu, a pýtaj sa.

Súhlasím s Bobom. Keď ja prinášam svoje otázky k Bohu, kľáčim na kolenách a plačem. Mňa len tak hoci čo nerozplače, no keď prežívam bolesť, prichádzam k Bohu v slzách. Naše otázky ani slzy Boha neodstrašia. On je dosť veľký, aby to zvládol. A v prvom rade chce, aby sme boli k Nemu úprimní. A keď k Nemu prinášame svoje otázky, tak je dobré, aby sme si aj počkali na odpoveď. Aj keď naďalej ostávaš v tme, a odpoveď nepoznáš, nebež preč. Nemôžeme len hodiť na Neho svoje otázky a potom bežať sťažovať sa priateľom. Toto je znakom nedôvery. Takže keď prinesieš Bohu svoje otázky, necukni, a aj keď si stále v tme a nevieš na čo ani koľko máš čakať, tak vtedy:

2. Stoj. Drž sa toho, čo máš.

Už som vám hovorila o Valerie, ktorá namiesto maratónu musela začať nosiť tehotenské oblečenie, kvôli neustávajúcim bolestiam brucha. Prialo by som si, aby ste poznali túto ženu viery. Nedávno mi zavolala, „Dnes ráno mi Pán zašepkal: „Valéria, tvojou úlohou je čakať. Zvládneš to?“ Potom, ako som strávila ráno v tichu pred Ním, vravím Mu, „Pane, nezvládnem to, ale Ty áno. Ty žiješ vo mne, a preto vravím Áno.“ Toto mi napísala, ako spätný pohľad na roky svojho čakania: *Smieme o Božej moci hovoriť až po tom, ako sme boli uzdravení, či až po tom, ako sme prežili trápenie? Prečo hovoríme o tom, aký je Boh úžasný, až keď je po všetkom? Či niet svedectva o Jeho záchrane a milosti aj uprostred nášho trápenia? Môžem prehlasovať Jeho chválu, iba ak neprežívam žiadnu chorobu? Či On neprehovára priamo do prostred našej agónie a zlomenosti? Je slabým, keď ja som slabá? NIE! On je mojím všetkým vo všetkom!!*

Musím ostať stáť, hoci často strácam rovnováhu, no mojou pevnou Skalou je Ježiš!!! Môj Zdroj a môj Záchranca. On najlepšie vie, aké je to byť zlomený. On najlepšie vie, prečo nedokážem vstať. Ja neviem nič. A možno práve tak Ho môžem osláviť, keď Mu vyznám, že mi je dôležitejším, než moje zdravie. Takže tu som dnes. Pekné to nie je. Nie som ešte na vrchole, ešte stále sa brodím tmavými údoliami. Bola by som osamelá. Ale nie som. Je tu so mnou Boh. Ak by nebol, nedokázala by som sa ani nadýchnuť. Verím, že On sedí za volantom môjho života, aj keď ja nevidím nič. On ma prevedie. A ja Mu budem dôverovať. Verím Mu. Stojím a čakám. To je všetko.

3. Kolísaj sa: Sadni si

Jeden z mojich najobľúbenejších veršov z Micheáša je,

Čo sa mňa týka, chcem hľadiť s očakávaním na Hospodina, trpezlivo čakať budem na Boha svojej spásy. Môj Boh ma vypočuje. 7:7

Ako môžem „s očakávaním hľadiť (sledovať)“ a „trpezlivo čakať“ súčasne? Neodporujú si tieto dve činnosti? Išiel som teda k Pánovi a spýtal som sa Ho, ako by

som mohla robiť tieto dve veci naraz? Svoju modlitbu a Jeho odpoveď som zaznamenal do svojho denníka:

Ked' trpezlivo čakám, je to, akoby som sedela opretá o stoličku, uvoľnená, vyrovnaná s tým, že treba čakať. Ked' ale sledujem s očakávaním, je to, akoby som sedela na okraji stoličky a so živým očakávaním hľadiac do budúcnosti, akoby napäto čakajúc na každé slovo..

Ako som sa takto modlila, Boh mi ukázal obraz hojdacieho kresla, a nech idem a sadnem si do toho svojho. Tak som si sadla. A hojdala sa. Toto je hľadieť s očakávaním - je to neustály pohyb. Oboje – trpezlivé čakanie i sledovanie v očakávaní. Posledných 8 rokov som sa takto hojdala v očakávaní na Božiu odpoveď ohľadom milovanej osoby. Rozhodla som sa urobiť to, čo urobil Dávid, trpezlivo čakať, čakať iba na Boha. Pokloniť sa Božej časovej osi. Je to oveľa lepšie miesto ako tam, kde bola Sarah alebo Peter. Je to vždy ľahké? Odpoveď poznáš. Ale klaňanie sa pred Bohom a Jeho určením čias, to je uctievanie! A vtedy sa učím lietať!

4. Leť. Ako orol.

Boh sa vystiera k nám s pozvaním do orlieho letu. Och, ako milujem tieto verše

Či nevieš? Nepočula si? Hospodin je večný Boh, ktorý stvoril končiny zeme; neunaví sa, neustane, Jeho múdrosť nemožno preskúmať. On dáva silu unavenému a bezmocnému veľkú udatnosť. Mladíci sa unavia a ustanú, mládenci sa potkávajú na každom krok. Tí však, čo očakávajú Hospodina, dostávajú novú silu, ako orly stúpajú na krídlach, budú utekať a neustane budú pôjdu a nevyčerpajú sa.

Andrew Murray to krásne vyjadruje, „Je to ako keď zjavenie vnikne do tvojej duše a očakávanie sa zrazu stane spontánnou reakciou na to, čo o Ňom vieme – o Bohu, ktorý je najviac hoden nášho čakania.

Vidíš ten kontrast v tých slávnych veršoch? My sa vyčerpáme – Boh nikdy. My slabneme – On je stále v plnej sile. A túži túto silu dať i nám. A ako sa dostať k tejto sile? Cesta je v čakaní. Tým, čo čakajú, patrí vzácne zaslúbenie – že práve im sa sila obnoví. Nie len obyčajná, ale neobyčajná sila. Vraj vzlietnu ako orly, budú bežať a neunavia sa. Toto presne potrebujeme. Ale ako to získať? Toto zaslúbenie získavame čakaním na Pána. Ako ťažko to znie, presne tak to je. Pozorovala si už orlice, ako učia svoje mláďatá lietať? Potrasie hniezdom, aby z neho vypadli. Tie padajú nad priepasťou. A potom v poslednej chvíli, ako by sa rozbili o skalú, orlica pod nimi rozprestrie svoje krídla a nesie ich do bezpečia. A potom ich znovu „vysype“, toľko krát, kým ich krídla nie sú dosť silné, aby začali lietať. Rovnako Boh potrasie našim hniezdom, sklame naše očakávania, dovoľí, aby sme boli zo všetkého znechutení. Padáme nad priepasťou. A On nás nechá čakať. A čakať. Cítiš sa bezmocná a vyčerpaná, ako to úbohé orlíča. Ale pozri sa hore! Vidíš Ho nad sebou? Vidíš tie rozprestreté krídla? Ani na chvíľu ťa nespúšťa

z dohľadu. Letí priamo k tebe, aby si sa nerozbila o skaly, ale aby si padla na Jeho krídla. Nech obnoví tvoju silu. Kým sa nenaučíš lietať.

Kapitola 10

Skláňam svoju bolesť

Podme a pokloňme svoju bolesť v uctievaní pre našim Bohom. Žalm
95:6 parafráza

Vyzeralo to ako typický krst. Ježiš, oblečený v plátenej tunike a sandáloch, vkročí do Jordánu, aby ho pokrstil jeho bratranec Ján. Avšak táto udalosť vôbec nebola obyčajná. Práve naopak. Otvorili sa nebesá, zostúpil Duch Svätý v podobe holubice a sadol si na Ježiša. Potom zaburácal hlas Boha Otca a zazneli tie najkrajšie slová na svete: „Si môj milovaný Syn, mám v tebe veľké potešenie.“ (Mark 1:11). Nasledujúcim slovom v tomto texte je slovo „okamžite“. Niečo sa stalo hneď po tejto veľmi výnimočnej udalosti. Pripravil Boh veľkú oslavu? Alebo niečo iné úžasné mal na pláne pre Svojho milovaného?

Okamžite, hneď po tom viedol Duch Svätý Ježiša na púšť, kde bol pokúšaný Satanom. (Mark1:12 parafráza)

Ak ti to nedáva zmysel, vitaj v klube. Ten istý Duch Svätý, ktorý prišiel od Božieho trónu a zostúpil na Ježiša so špeciálnym pomazaním, Ho vedie teraz na púšť, vedie Ho do bolesti. 40 dní bez jedla s pokušeniami zúrivého diabla v päťach. Človek by si myslel, že ak žije život, ktorý sa Bohu páči, odmenou je bezbolestný život. Alebo teda aspoň určite nie príliš veľa tej bolesti. No Ježiš je príkladom presného opaku. Posledná vec, ktorá by ťa napadla je, že Božia reakcia na tvoje potešenie v Ňom je, že ťa zavedie na miesta hlbokkej bolesti. Napriek tomu presne to sa presne stalo Ježišovi. Rovnaký scenár vidíme v jednej z mojich obľúbených kníh, „Nohy na Vysokých miestach“.

Hlavná postava tejto krásnej alegórie menom Ustráchaná, je na ceste s Dobrým Pastierom smerom na Vysoké miesta, ktoré symbolizujú Božiu prítomnosť. Pastier jej hovorí, že jej posielajú dvoch spoločníkov, aby ju povzbudili na ceste. Očakáva, že to budú Radosť a Pokoj. Šokovaná zisťuje, že jej cestovateľskými partnermi sú Smútok a Utrpenie. A tí ju vedú do púšte. Ustráchaná volá na svojho Pastiera: "Pastier," hovorí zúfalo, "ja toto nechápem." Sprievodcovia, ktorých si mi dal vravia, že musíme ísť dole do tej púšte a nie hore do Vysokých miest. To nemyslíš vážne? Ved' nemôžeš protirečiť sám sebe. Povedz im, že tam nejdeme, a ukáž nám iný smer. Urob nám cestu Pastier, tak ako si sľúbil. "Pozrel sa na ňu a veľmi jemne odpovedal: „Toto je tá cesta Ustráchaná, musíš ísť tam dole.“

Cesta do Božej prítomnosti často zahŕňa smútok a utrpenie a čas na púšti. Nevieť ako tebe, ale ani mne sa nepáči to ani to, ako to znie, že „púštne obdobie“. Oveľa radšej mám Ježiša, ktorý hovorí: „Prišiel som, aby mali život, život v hojnosti.“ Ján 10:10 Naivne som si v mladosti myslela, že tá hojnosť znamená – bez púšte, bez obchádzok, bez bolesti. A hoci to znie dobre „život bez bolesti“, no nie je v tom nič biblické. Ten istý Ježiš, ktorý hovorí o hojnom (prekypujúcom) živote, tiež hovorí, že „Vo svete budete mať prenasledovanie, ale posmeľte sa, lebo Ja som premohol svet.“ Ján 16:33. **Hlavnou témou Biblie je „ako prežiť uprostred skúšok a tlakov“.**

Áno existuje svet bez bolesti, smrti, plaču a trápenia, ale nie tu na zemi (pozri.Zjav.21:4). No kým tam prideme, naša myseľ sa neprestane pýtať otázky ako: Prečo sa to muselo stať? Prečo sa mi to deje? Prečo to tak bolí? To naozaj myslíš vážne Linda, že mám skloniť svoju bolesť? Nevieš mi radšej poradiť, ako sa jej zbaviť? Fyzickej, emocionálnej, mentálnej, duchovnej, všetkých tých rozbitých nádejí a snov... „Všetko sa na mňa rúti, a všetko sa vo mne rúti,“ opisuje jedna žena. Vypočuj si Pavla. Ale nie ako silného apoštola, intelektuála či génia, ale ako človeka. Človeka, ktorý veľmi veľa trpel.

Pracoval som oveľa tvrdsie, bol v žalári oveľa častejšie, zbitý viacej krát, než by som to mohol zrátať, na hranici smrti znovu a znovu. Bol som zbičovaný päť krát po tridsať deväť židovských rán, tri krát zbitý rímskymi palicami, jeden krát kameňovaný. Tri krát som stroskotal na lodi, plávajúc na otvorenom mori deň i noc. Cestujem neustále hore dole, musel som prebrodiť rieky, bol som ohrozovaný lupičmi, zápasil s priateľmi i nepriateľmi. V nebezpečenstve v meste, na vidieku, ohrozovaný slnkom v púšti, búrkou na mori, zradený tými, o ktorých som si myslel, že sú mojimi priateľmi. Poznám drinu i ťažkú prácu, mnoho dlhých, osamelých nocí bez spánku, bez jedla, v zime, bez oblečenia. 2.Kor. 11:23-27 msg

Apoštol Pavol bol expertom nie len na fyzickú, ale aj na emocionálnu bolesť. Písal o tom, že v Ázii ho všetci opustili (2.Tim.1:15). Každý z nás, kto niekedy zažil odmietnutie od svojho priateľa vie, aké to je bolestivé. Ale byť odmietnutý celým kontinentom? To si nikto nevie ani predstaviť. Tento starý muž čeliaci mučeniu, sa cítil sám a izolovaný. Prosí svojich priateľov, aby rýchlo prišli a boli s ním počas posledných dní jeho života (2.Tim.4:21).

Pavol kráčal púšťami bolesti s dušou pozdvihnutou Bohu v uctievaní. Ja osobne som bola veľmi občerstvená, pozdvihnutá a povzbudená tým, čo napísal v 2.Korinťanom. Trpel mnohými trápeniami, no jedna vec ostala tá istá, **„Nevzdám sa, nevzdám sa!“** Keďže sa Pavol rozhodol nevzdať sa, mohol byť posilňovaný nádhernými spôsobmi:

- Zažíval Božie potešovanie
- Vymieňal seba-dôveru za Boha-dôveru
- Rozhodol sa žiť na víťaznej strane

- Dovolil, aby sa jeho bolesť mohla stať vonnou obeťou

Božie potešovanie

Všetka chvála Bohu a Otcovi nášho Pána, Ježiša Mesiáša! Otcovi všetkého milosrdenstva! Bohu potešenia a uzdravujúcej rady! On ide popri nás, keď prechádzame ťažkým obdobím, a skôr ako sa nazdáme, postaví nás vedľa niekoho, kto taktiež prežíva ťažké časy, aby sme tam boli pre neho rovnako, ako Boh je tu pre nás. 2.Kor.1:3-4 msg

Poznáš to nežné Božie potešenie?

Pred tromi rokmi som si naplánovala, čo bude o 6 mesiacov. Moje štyri deti, spolu so svojimi manželmi, manželkami a vnúčatami mali prísť k nám na Vianoce. Bývajú ďaleko od nás, preto som sa nesmierne tešila. Vedela som, že to bude ten najkrajší čas. Nuž, mýlila som sa. Namiesto toho sme zažili veľké nezhody a hádky. Ani vo sne by ma takéto niečo nenapadlo. Plakala som 24 hodín vkuse.

A ako ma potešil Boh v tomto mojom sklamaní? Ráno, keď som si čítala Božie Slovo, Duch Svätý mi osvietil Rimanom 5:3-5 – bolo to, akoby tie verše boli písané iba pre mňa.

My neprestávame volať na chválu aj napriek tomu, že sme uprostred problémov, pretože vieme ako v nás ťažkosti rozvíjajú trpezlivosť. Tá trpezlivosť potom kultivuje pevnosť, vďaka ktorej sme bdeli, aby sme vedeli, čo Boh bude robiť. V takomto bdelom očakávaní nikdy necítíme nedostatok. Práve naopak, mohli by sme zozbierať všetky nádoby, aby sme udržali všetko, čo Boh tak veľkoryso vlieva do našich životov skrze Ducha Svätého. Rim.5:3-5 msg

Áno Pane, môžem Ti vzdať vďaka aj za túto bolesť, pretože Ty sľubuješ, že táto skúška vo mne vybuduje vytrvalosť, charakter a nádej! A Tvoja nádej ma nikdy nesklame. Ďakujem Ti Pane! Utorok mi kamarátka píše, Linda, modlila som sa za teba a Boh mi pripomenul, ako nad Tebou spieva radosťou. Tak veľmi Ťa ľúbi Linda. Čímkoľvek teraz prechádzaš teraz, On sa postará! V Stredu som zase vylievala svoj žiaľ pred Pánom. Cítila som,

že ma objíma, že tak osobne cíti s mojou bolesťou. Vo Štvrtok za mnou prišla žena premožená hlbokým žiaľom nad svojou rodinou. Modlila som sa za ňu. Boh použil, že som ju mohla potešiť tým, čím Boh potešoval mňa. A mňa to tak potešilo!

Veľmi sa mi páči, ako to podáva Alan Redpath,

„Ak ktokoľvek z nás pozná Ježiša Krista v realite, potom Boh pre každé Svojich detí otvára unikátnu službu – službu potešovania, ktorá jednoducho znamená komunikovanie života Ducha Svätého iným.“ Tento Boží muž, ktorý kázal, písal

a dotýkal sa životov ľudí na celom svete hovorí, „ Osobne by som si radšej vybral duchovný dar prinášania života zlomenému srdcu, než kázanie tisícich kázni.“

Seba-dôveru za Boha-dôveru

Bolo to až tak zlé, že sme ani nemysleli, že prežijeme. Mali sme pocit, že stojíme na prahu smrti, že nás dostane. No nakoniec vysvitlo, že to bola tá najlepšia vec, aká sa nám mohla stať. Namiesto dúfania vo vlastné sily a špekulácie, ako sa z toho von, boli sme donútení maximálne dôverovať Bohu - čo nebol zlý nápad, keďže On je ten Boh, ktorý aj mŕtvych kriesi! 2.Kor.1:8-9 msg

Možno práve teraz zažíváš drtivé a ťažké obdobie vo svojom živote. Ak áno, tak vedz, že toto trápenie má vyšší dôvod. Ja presne viem, že Božím zámerom pre mňa stratiť všetku vieru vo svoje schopnosti, talenty, moju šikovnosť a stratégie.

Boh využíva tento tlak k strate každej mojej sebadôvery. Ale On má lepšie plány, než je čokoľvek iné: Navždy v nás zbúra aj tú najmenšie spoliehanie sa na telo – sebadôvera sa stáva minulosťou a je vymenená za dôveru v Boha, ktorý kriesi z mŕtvych.

Boho-dôvera je piesňou viery uprostred noci a je to najvyššia forma uctievania.

Dokazuje, že veríš Božiemu slovu a veríš Bohu, že ho naplní.

Keď hľadím naspäť na bolestivé obdobia môjho života, teším sa, pretože vďaka nim:

- Som sa naučila dôverovať Bohu uprostred temnoty, keď som ničomu nerozumela a nič nedávalo zmysel.
- Prehľadilo ma to a oveľa lepšie som vedela súcitiť s trápením druhých
 - Prijala som Božie potešenie a tým, čím ma Duch Svätý potešil, mohla som potešiť iných

Pozrime sa spolu na jedno z Pavlových úžasných vyhlásení nádeje, ktoré verím že vás naplní odvahou:

Boli sme tlačení a bití problémami, ale nedali sme sa zdrtiť a demoralizovať. Nie sme si istí, čo robíme, ale sme si istí, že Boh vie. Boli sme duchovne trýznení, no Boh nás neopustil, boli sme zhadzovaní, no nezlomili nás. 2.Kor.4:8-9 msg

Jana zažila tento ťažko skúšaný pocit, keď sa jej svet zrútil po šokujúcom odhalení.

Počas romantického víkendu so svojím manželom sa dozvedela, že počas celého ich manželstva bol zapojený do sexuálneho hriechu. Toto mi napísala:

Úzkosť ... hrôza ... strach ... chvenie ... odpor. Žalm 55, kde Dávid vraví: „Keby ma nepriateľ urážal, vydržal by som to; keby sa proti mne postavil nepriateľ, mohol by som sa pred ním skryť. Ale si to ty ... môj spoločník, môj blízky priateľ, s ktorým som si kedysi

užíval milé spoločenstvo a chodili sme spolu do Božieho domu.“ Dávidove slová popisovali plač môjho srdca, ako som sa zúfalo pokúšala spracovať zradu môjho manžela. Obrátila som sa k Božiemu slovu, pretože sa mi zdalo, že mi v niektorých dňoch dodáva nový dych. Keď moja myseľ chcela ísť na temné miesta, Boh pomocou svojho Slova zachytil moje srdce i myseľ. Pila žalmy. Zapamätala som si ich a Boh používal Písmo, hudbu chvál, a môj denník, ktorými začal liečiť moje zlomené srdce. Bola to dlhá a namáhavá cesta, aby som sklonil svoju bolesť pred zvrchovaným Bohom a nechal Ho, aby napísal nový príbeh pre moje manželstvo.

Bolesť môže byť tak nejasná, Božia odpoveď na bolesť, žiaľ, či hlbokú agóniu tak zmätočná. Často nerozumiem Jeho cestám. A rovnako ani Pavol. Ale môžeme mať istotu v Slove, že si nemusíme zúfať. Prečo? Lebo vieme, že Boh nás buď urobí silnými v našej slabosti, alebo nás vyslobodí.

Vo Valerinom príbehu učinil oboje. V minulej kapitole sme hovorili o tom, že doktori jej nedokázali pomôcť. A tak naďalej nosila tehotenské oblečenie, a trpela bolesťami. Napriek tomu, že absolutne nevidela význam tejto bolesti, ostala stáť vo viere. Dokonca aj po piatich rokoch neprepadla zúfalstvu. Uctievala vo svojej bolesti. Jedného dňa sa vracala domov, ako rozviezla svoje deti do škôl. Pocítila, že niečo sa udialo v jej žalúdku. 10 minút sledovala, ako jej napuchnuté brucho odpúcha. Zrazu bola zdravá. Keď doktor videl ultrazvuk pred a po uzdravení, nechcel tomu uveriť, „Ako je to možné?“ Valerie mu vraví, „Bol to Boh!“ Keď som počula túto správu, nevedela som prestať chváliť Boha. Plakala som od radosti a vďačnosti.

Otvorí cestu úniku z väznice nezmyselnej bolesti Boh vždy, keď Ho budeš uctievať? Áno. Niekedy to je vyslobodenie z bolesti a niekedy je to únik do Jeho pokoja a dostatku milosti na prekonanie bolesti. Boh Pavla nevyslobodil z jeho osteňa, ale povedal mu,

Stačí ti moja milosť, lebo sila sa dokonale prejavuje v slabosti.“ Preto sa budem radšej chváliť svojimi slabosťami, aby vo mne prebývala Kristova sila. Preto mám záľubu v slabostiach, v hanobení, v núdzi, v súženiach, v prenasledovaniach a v úzkostiach pre Krista. Lebo keď som slabý, vtedy som silný. 2.Kor.12:9:10

V kresťanských komunitách vidím dva extrémny, čo sa týka Božej uzdravujúcej moci. Niektorí vravia, že patrí všetkým. Jeden muž nedávno zistil, že trpím migrénami. Hneď na mňa položil ruky, požiadal Boha o uzdravenie a vyhlásil, že migréna je preč (ale nebola). Na druhej strane, niektorí vyznávajú že Boh je ich Lekár, no vo svojom živote žijú tak, akoby nedokázal uzdraviť ani ich telo, dušu, vzťahy, ani nič. Ja som presvedčená, že Boh uzdravuje i dnes. No môže dovoliť, aby bolesť, ktorá nedáva zmysel stále pokračovala, zatiaľ čo nám On neprestáva dodávať silu na to, aby sme to vydržali.

Sarah, manželka pastora, sa cítila zasiahnutá všadeprítomnou bolesťou jej násilnej rodiny, z ktorej pochádzala. Ale rozhodla sa, že nedovolí, aby ju porazili údery života a namiesto toho prosila, „Bože, ako môžem skloniť túto bolesť v uctievaní?“ Krátko nato mi do e-mailu napísala toto:

Linda, hádaj, čo mi dnes ráno v čase uctievania prezradil Abba. Pamätáš si, ako som ti hovorila o tom, že bolesť zo sklamaní z môjho vlastného života spôsobila medzi mnou a Bohom obrovskú priepasť? Až takú, že Boh sa mi zdal neviditeľný a vzdialený. Ale teraz vidím, že uctievanie - skutočné skláňanie môjho srdca a duše, aj keď sa bojím, som rozrušená a nahnevaná - je JEDINOU cestou, ktorá môže prekonať túto priepasť a záhadne ma vtiahnuť do Jeho prítomnosti. Smútok a plač mi pomohli dostať sa do bodu, keď som mohla skutočne padnúť na tvár a dať Mu svoje srdce, ale musela som urobiť ešte jednu vec. Vzdať sa kontroly, ktorá sa pre mňa stala bohom. A týmto som skutočne sklonila svoju bolesť a uctievať Jeho sväté meno.

Ale vďaka Bohu, ktorý nám v Kristovi vždy dáva víťaziť a na každom mieste skrze nás zjavuje vôňu svojho poznania. Lebo sme Kristovou vôňou, príjemnou Bohu. 2.Kor. 2:14-15

Vychádza z tvojho života nádherná vôňa? Nasledujúci príbeh ma prinútil premýšľať o mojom vlastnom živote:

Jedna mladá žena sa priznala svojej mame, že jej bolesť je neznesiteľná, a že to vzdáva. Snažila sa bojovať a trápila sa, no ako vyriešila jeden problém, prišiel ďalší. Mama vzala svoju dcéru do kuchyne a naplnila tri hrnce vodou. Do prvej dala mrkvu, do druhej vajcia a do tretej kávové zrná. Nechala ich vriieť a neprehovorila pri tom ani jedno slovo. Po asi 20tich minútach vypla sporák. Vybrala z hrnca mrkvu a položila ju na tanier. Tiež vajcia a napokon vybrala aj kávové zrná a vložila ich do pohára. Potom sa otočila k dcére a spýtala sa, „Povedz, čo tu vidíš?“ „Mrkvu, vajcia a kávu,“ odpovedá dcéra. Matka ju potisla bližšie, nech sa dotkne mrkvy i vajec a nech sa napije kávy. „Aký to mám význam mami?“ A mama vysvetlila, že hoci všetky veci mali rovnaké podmienky – vreľú vodu, každá z nich reagovala inak. Z tvrdej mrkvy sa stala mäkká. Z krehkých vajec sa stali pevné a tuhé vo vnútri. A káva, tá bola unikátna, lebo tá zmenila tú celú vodu. „Ktorá si ty?“ spýtala sa mama.

Dlho, dlho som premýšľala nad touto otázkou. Som mrkva, ktorá sa zdá tak silnou, no v bolesti mäknem na kolomáz? Či som ako krehké vajce, ktoré v trápení zatvrdne? Alebo som ako káva, ktorá prináša svoju prenikavú krásnu vôňu do každej okolnosti, do každej bolesti? Čím si ty?

----- Nedá mi k tejto kapitole nepripojiť báseň od J.A. Komenského, jedného z najmúdrejších a najbohobojnejších mužov toho obdobia, ktorá mi dodnes rezonuje v ušiach, spolu s jeho neľahkým životným príbehom v pár vetách.

V rannom mu zomreli mu obaja rodičia a dve zo štyroch sestier. Bol kazateľom Bratskej cirkvi a ako protestant (v 17.storčí) bol neustále prenasledovaný. Po rokoch skrývania sa mu zomrela jeho prvá manželka a dve deti. Odišiel do exilu do Poľska, kde rozvinul centrum bratskej viery, mnoho písal, stal sa biskupom a rektorom gymnázia. Veľa cestoval po Európe, no potom zomrela i jeho druhá žena. Oženil sa tretí krát, vrátil sa do Lešny. Tam vypukol požiar, kde mu zhorel komplet celý jeho majetok, vrátane cenných rukopisov a tiež dielo, na ktorom pracoval celý svoj život. Odišiel do Holandska, kde prežil posledných 14 rokov svojho života a z tohto obdobia pochádza i jeho báseň:

Trúchlivý

Prestaň sa pozeráť, čo vo svete šušťí a chrašťí. Dávaj si pozor, aby si Mne ticho slúžil a so zavretými očami veril, že tebe, aj iným vyvoleným privádzam priamu cestu k potešeniu, či sa to javí, ako cesta k zármutku, alebo k nejakej divnej motanici či okolkovaniu.

Odlož svoj rozum, ak chceš prísť k ukludneniu svojej mysle, odlož celkom aj svoju vôľu a nechci, ani nežiadať a nepomýšľaj na to, že by niečo bolo inak, než Ja to činím.

Modliť sa ku Mne môžeš, čokoľvek mi prednášať, i svoje ťažkosti, ba čo viac, ja ti to prikazujem. Ale posudzovať a trápiť sa nad tým, čo sa deje, to ti nedovoľujem. Ani báť sa či lakať niečoho nešťastného, lebo to je znamenie nevery.

Viem, že sa o seba bojíš a schovávaš sa za obecné dobro, ale ak chceš byť v bezpečí a ničoho na svete sa nebáť, poslušni túto radu a zver sa mi úplne do ochrany. Prijmem ťa pod svoje krídla a nebude nik kto by ťa premohol. Odovzdaj sa mi. Odovzdaj mi všetko, čo máš: telo i dušu, majetok, zdravie, nemoc, aj všetky svoje príhody, dĺžku svojho života, čas i spôsob tvojej smrti. Skrátka prestaň sa starať, čo sa s tebou aj s inými má diať. Prenehaj to Mne. Ja sa o to postarám.

Budem tvojim štítom, budem tvojim bdelým strážcom. Budem ťa chovať ako v stane a v skrýši svojej tváre, ako v meste obohnanom hradbami. Prikážem svojim anjelom, aby ťa opatrovali na všetkých твоjich cestách ako vojenská stráž. A ak bude treba, aby ťa na rukách nosili. Dokonca aj Ja sám ťa budem nosiť, aby si neklesol. A ak by si klesol, aby si si neublížil.

Ak pôjdeš cez oheň a vodu - a to si vyhradzujem, že ťa povediem kadiaľ Ja budem chcieť, budem s tebou, aby ťa prúd nestrhol a oheň nezachvátil. Budeš šťastný a bude ti dobre!

Kapitola 11

Skláňa svoj život

To chcem, Bože môj, plniť Tvoju vôľu, lebo vo svojom srdci mám
vpísaný tvoj zákon. Žalm 40:8

Pamätám si keď moji synovia boli všetci maličkí, tak ja som bola jedna veľmi unavená mama. Tommy, náš najmladší mal astmu a pamätám si tie roky, keď sme zvykli utekať do nemocnice uprostred noci, s celým autom ovracaným od nášho úbohého dusiaceho sa Tommiho. Avšak najživšie sa mi zaryla spomienka z jedného sprchovania ráno o tretej. Totiž doktor nariadil, že ak Tommy nebude vedieť dýchať, musím naplno pustiť horúcu sprchu, aby tam bolo riadne parno, a aby som tam sedela s Tommym, kým para nezačne fungovať v jeho pľúcach. A sranda to naozaj nebola. Tommy nenávidel tieto parné jaskyne. Kopal, vrieskal, škriabal, aký bol malinký, tak bojoval so mnou, len aby tam nemusel ísť. Jeho prvé slová boli „Von mami von!“

Áno, bola by som šťastná, keby mi povedal – mami, ja viem, že ma ľúbiš a chceš pre mňa to najlepšie, aj keď nerozumiem prečo musím byť na tomto otrasnom mieste a len ticho sedieť, kým para nezačne pracovať vo mne.

Keď boli chalani tinedžri, jeden z nich mal obzvlášť silnú vôľu. Neznášal všetky konzervatívne pravidlá a veril, že všetky ostatné deti na planéte majú viac dovolené, ako on. Každý týždeň sa hádal s Jodym ohľadom toho, na ktoré filmy sa môže pozerať, na ktoré párty ísť.... Atmosféra u nás doma bola ako vo vojnovnej zóne. Samozrejme, že by som bola šťastná, keby môj syn ku mne prišiel a povedal, „Mami, nechápem prečo je to tak, ale viem, že ma ľúbite a chcete pre mňa to najlepšie. Poslúchnem vás, aj keď mi to nedáva zmysel.“

Bola som od neho staršia, vedela som viac, videla som viac. Vedela som presne, prečo robím, čo robím. A deti by mali rozumieť tomu, že ich hlboko milujeme, aj keď urobíme niečo čo, čomu vôbec nechápu. Prečo to hovorím? Lebo vidím jasnú paralelu medzi tým, ako sa chovajú naši tinedžri k nám, a ako sa chováme my k nášmu nebeskému Otcovi.

Bolo obdobie, keď som bola duchovným kojencom, a vrieskala som a kopala, keď ma vzal do „parnej jaskyne“. Tiež bolo obdobie, keď som bola duchovným tinedžrom a protestovala som pred Bohom, „Naplánovala som si to, tak tvrdo som na tom pracovala. Tak prečo by som to nemala dostať?“

Som vďačná, že som sa mohla pohnúť od kojeneckých a tinedžerských období. Boh ma mení na Dôverujúcu. Zo sebacentrickej na Kristocentrickú, z nezávislej na od Boha závislú, zo vzdorovitej na poddajnú.

Poddať svoju vôľu bolo pre mňa veľmi ťažké, napriek tomu však som presvedčená, že je to tá najhlbšia forma uctievania. Prichádzam k Bohu s postojom - Ty si Svätý Boh, čo vidí všetky zlomené kúsky môjho života. A miluje ma. A ja Ti dôverujem. Podriadujem Ti svoju vôľu. Si lepší, si väčší, si múdrejší ako ja. Preto skladám pred Tebou svoj plán a svoje zámery.

Tento hlboký akt uctievania preukázal Ježiš v Getsemanskej záhrade. Tri krát odišiel a padol na svoju tvár s modlitbou,

Otče môj! Ak je to možné, vezmi odo mňa tento kalich utrpenia. Ale nech sa stane Tvoja vôľa, nie moja!“ Mat.26:39

Inými slovami Ježiš hovoril – Otče, prosím Ťa o cestu von. Poddávam však svoju vôľu Tvojej.“ Ježišovým zámerom bolo „činiť vôľu Otca“ (Žid.10:7) A vôľa Otca bola, aby sa Jeho Syn obetoval, aby trpel, nech my môžeme byť uzdravení. Skloniť svoju vôľu bolo nesmierne bolestivé pre Syna Božieho, a je i pre nás.

Priamo po tom, ako sa Jób dozvedel, že všetko a takmer všetkých stratil, je o ňom napísané:

Vtedy Jób vstal, roztrhol si plášť, ostrihal si hlavu, padol na zem, klaňal sa a povedal: „Nahý som vyšiel zo života matky a nahý sa ta vrátim. Hospodin dal a Hospodin vzal, nech je požehnané meno Hospodina. Jób 1:20-21

Často som rozjímal o tomto Jóbovom akte uctievania. Pripomína mi to slová Charlesa Spurgeona: „**Ked' všetko máme, ked' sme bohatí, naše piesne Bohu sú tak lacné. Tak ľahké je bozkať ruku dávajúceho Boha. Ale žehnať Mu, keď berie, to je žehnať Mu naozaj.**“

Ďalšou z mojich obľúbených biblických kníh je Habakuk, ktorý vždy svoje problémy a pochybnosti prinášal pred Boha, namiesto pred ľudí. Kvôli hriechu svojej krajiny prišiel v žiali k Bohu a prosil o milosť, nech zakročí. A Boh mu odpovedal, že áno zakročí. Ako? Tým, že pošle babylončanov, tí vpadnú do krajiny a odvedú židov do zajatia. Božia odpoveď bola totálne zmätočná. Akoby také niečo Boh mohol urobiť? Kniha Habakkuk pokračuje a tento vzácny prorok prechádza od vyzývania ľudu do vyzývania Boha. Často sa cituje jeho známy výrok:

Hospodin je vo svojom svätom chráme. Zmlkni pred ním, celá zem!“ Hab.2:20

Kniha končí prorokovým prehlásením, že aj keď bude od neho všetko odtrhnuté, všetky istoty, všetko čo má...

...aj tak sa budem radovať v Hospodinovi a jasať v Bohu mojej spásy. Pán, Hospodin, je mojou silou.“ Hab.3:18,19

To slovo – radovať, je v hebrejčine veľmi aktívne sloveso. Znamená točiť sa od radosti. Tak ako Joni na invalidnom vozíku, keď sa točila od radosti, tak i Habakuk sklonil svoju vôľu, aj keď nerozumel a zaumienil si, že svoju dôveru bude demonštrovať v bujarej chvále. Taká pevná a istá bola jeho dôvera v Bohu. **Vedel, že vôľa Božia ho nikdy nevezme tam, kde ho milosť Božia nemôže ochrániť.**

Hoci Abrahámov a Izákov príbeh už poznáš, napriek tomu verím, že Boh ti chce ukázať niečo nové. Počúvaj s otvoreným srdcom, akoby si to čítala úplne prvý krát:

„Abrahám!“ On odvetil: „Tu som.“ Boh povedal: „Vezmi svojho jediného syna Izáka, ktorého miluješ, odíď do kraja Morija a obetuj ho tam ako spaľovanú obeť na vrchu, o ktorom ti poviem.“ Abrahám včasráno osedlal osla, vzal so sebou dvoch sluhov i svojho syna Izáka. Keď naštiepal dreva na spaľovanú obeť, vstal a vybral sa na miesto, o ktorom mu hovoril Boh. Na tretí deň Abrahám pozdvihol oči a zďaleka uzrel to miesto. Povedal svojim sluhom: „Zostaňte tu s oslom. Ja pôjdem s chlapcom tu, pokloníme sa Bohu a vrátíme sa k vám.“ Abrahám vzal drevo na spaľovanú obeť a naložil ho na svojho syna Izáka. Sám vzal oheň a nôž a tak šli obaja spolu. Izák povedal svojmu otcovi Abrahámovi: „Otec!“ Ten odpovedal: „Čo chceš, syn môj?“ Izák sa spýtal: „Pozri, oheň a drevo je tu, no kde je baránok na spaľovanú obeť?“ Abrahám odvetil: „Syn môj, baránka na spaľovanú obeť si obstará Boh.“ Tak šli obaja spolu ďalej. Keď došli na miesto, o ktorom im povedal Boh, Abrahám tam postavil oltár, naukladal naň drevo, zviazal syna Izáka a položil ho na oltár, na drevo. Gen.22:1-10

Koniec príbehu poznáme, Boh zakročil a zabezpečil obeť. Ale tých 50 kilometrov, ktoré musel Abrahám prejsť, boli plné bolesti a otázok. On koniec svojho príbehu nepoznal. Nad čím všetkým musel premýšľať? „Toto naozaj myslíš vážne Bože? Ved' deti obetujú iba pohanské národy, toto určite odo mňa nemôžeš žiadať. Mám Ti obetovať, uctievať, mám Ťa uctievať s Izákom na oltári? A toto dieťa je Tvoje zasľúbenie, na ktoré som tak dlho čakal. Ako mám vzdať vlastného syna?“ Abrahám bol zmätený, ale aj tak sa zobudil skoro ráno a šiel naštiepať dreva na oltár. Určite mal na to služobníkov, čo by to urobili, ale asi proste potreboval niečo robiť. Každým seknutím do dreva sa celým svojim vnútrom pýtal – PREČO??? Pýtal sa prečo, no aj tak vzal, šiel a obetoval.

Abrahám bol ochotný vzdať sa syna, ktorého miloval, Bohu, ktorý ho miloval viac, a Boh ho požehnal. Abrahám odišiel preč a zažil Boha tak, ako málokto. Boh chce vedieť, či sme ochotní vzdať sa toho, čo milujeme, tomu, ktorý nás miluje viac. Túži po tom, aby sme otvorili svoje päsť a dôverovali Mu úplne vo všetkom.

Takýto druh vzdania sa, znamená vzdanie sa svojich očakávaní, predstáv, práv ovládania človeka, či manipulácie v náš prospech. Uvoľnenie nášho silného zovretia päsť a uvoľnenia moci Ducha Svätého, aby mohol On pracovať v situáciách, keď sa nám niečo stáva drahším a dôležitejším než Ten, ktorý prvý zložil Svoju vôľu za nás.

Izákov oltár

Prvý „Izákov oltár“ bol tam, kde stál Abrahám na Mt. Moriah a sklonil svoju vôľu pred Božou. Čo je pre teba a pre mňa Izákov oltár? Je to miesto obety. Miesto, kde sme sa rozhodli vzdať a nebojovať. Miesto, kde sa pokorne klaníme, otvárame ruky a púšťame nášho Izáka do verných Božích rúk. Abrahámov syn Izák bol jeho milovaným dieťaťom. Tvoj Izák je niekto alebo niečo také, čo:

Hlboko miluješ

Preveľmi chceš

Rovnako ako Abrahám, tak aj Carol Kent mala syna Izáka.

Viete si predstaviť, čo by ste zažili, keby vás zobudil telefonát z polície uprostred noci, že váš zbožný syn bol obvinený z vraždy? To sa stalo Carol, autorke ohromne úprimnej a vierou inšpirujúcej knihy Keď skladám svojho Izáka.

Carol pozná, čo to je za bolesť, položiť svojho jediného syna na oltár a pokloniť svoju vôľu Božej. Hovorí:
Obete pravého srdca zahŕňajú:

Identifikovanie toho, čo je vlastne našim drahocenným Izákom

Uvoľnenie našej kontroly nad situáciou, udalosťou alebo osobou ako akt uctievania.

Prijímanie Božej lásky v procese uvoľňovania.

Spočínanie v tom, ako to dopadlo, aj keď v tomto živote možno nepochopíme dôvod, prečo sme sa toho museli vzdať a prečo to tak muselo bolieť.

Kedy potrebujeme postaviť Izákovi oltár? Zakaždým, keď je nám niekto, alebo niečo tak drahé, že sa stáva dôležitejším než Ten, ktorý prvý zložil Svoju vôľu pre nás.

Jeanin príbeh

Už ti niekedy niekto vyrozprával svoj príbeh, nad ktorým si potom nevedela prestať rozmýšľať? V 24.apríla 2002 mi Jean Baumgardner napísala tento email:

Vďaka tomu, ako veľmi si dôverujeme, chcem vyjadriť Bohu chválu za to, akým spôsobom vedie môj, Johnov a Christinin život. Dnes sme boli na vyšetrení a hovorili sme s doktorom, ako najlepším spôsobom prežiť posledné dni v hospici. Kvôli rapidnému zlyhávaniu mojej pečene očakávajú, že tu budem ešte také dva-štyri týždne.

.... Keď som čítala tieto Jeanine slová, nechápala som. Táto mladá žena, štyridsiatnička, spolu so svojou dcérou vysokoškoláčkou Christinou, ktorej svadbu ani vnúčence neuvidí a s manželom, ktorého miluje, no s ním nezostarne ... vzdáva chválu Bohu, za to akým spôsobom vedie jej život ... i jej smrť. Podvoľuje svoju vôľu Božej, ako to urobil Ježiš.

Jean pokračuje:

Opísala som ti našu momentálnu situáciu, ale chcela by som ti povedať ešte pár myšlienok, ktoré mi víria hlavou. Môj vzťah s Ježišom začal, keď som mala osem rokov. Poznala som Ho, ako svojho Stvoriteľa, Vykupiteľa, Priateľa i Zaopatrovateľa a Toho, v ktorom mám svoju hodnotu. V podstate celý život som prežila vo vedomí, že o moju večnosť je postarané. Vždy som vedela, že tento život je krátky, no večnosť nekonečná a vždy som sa tešila na moment, kedy Ho stretnem a uvidím to miesto, ktoré mi pripravil.

Som presvedčená, že Boh určuje čas, miesto i spôsob, akým veriaci človek umrie. Ježiš demonštroval svoje víťazstvo nad smrťou i nad hrobom, a tí ktorí Mu patria, majú účasť na tomto víťazstve. Hoci je to tak smutné, že budeme od seba nejaký čas odlúčení, no moja dôvera v Ježiša mi dáva silu a potešuje ma.

A modlím sa, aby si aj ty vložila svoju úplnú dôveru v Ježiša, iba v Neho. Nech sa raz môžeme tešiť naveky spolu.

... Jean umiera a túžbou jej srdca je sa so všetkými, ktorých pozná zdieľať s radosťou z poznania Ježiša. Tento jej email sa ma hlboko dotkol a nad tým, ako ho ukončila, som premýšľala ešte celé hodiny.

P.S.

Nauč sa čo máš! Že čo tým myslím? Posledné dva mesiace som sa učila naspamäť verše zo Zjavenia, ktoré sú piesňou pre Baránka, čo zneje okolo trónu. Chcem byť pripravená. Pridáš sa ku mne?

Lenže čo potom?

Možno sa pýtaš: „Ako však uverím a pokloním svoju vôľu, keď zhasne každé svetlo môjho chápania, keď môj život bude rozpadnutá nádej a rozbité sny?“ Odpoveď je zhrnutá do

slova Jireh, čo znamená „Zaopatrenie“. V Genezis 22:14 čítame, že Abrahám premenoval horu obety - **z hory Moriah – Miesto hlbokého zármutku na -Jireh - Hospodin sa postará**. Abrahámovým zaopatrením bol baran zachytený v húštine, v kríkoch (pozri Genezis 22:13). Zdá sa mi zaujímavé, že Abrahám nevidel ani nepočul barana, ktorý je celkom veľkým zvieraťom, pokiaľ sa nesklonil pred Božou vôľou. Okolo nášho domu máme husté veľké kríky. Keď sa náš pes cez ne prechádza, hneď je ho počuť. Preto som presvedčená, že Božie zabezpečenie pre Abraháma v tej húštine spalo. Božie zaopatrenie tam po celý čas bolo. Rovnako Boh vsadil svoje zabezpečenie do prostredku našej krízy. Ty to nevidíš. Ale je tam! Jehova-Jireh je tvoj osobný Boh, ktorý poskytuje barana.

Podme do praxe

Je čas, aby sme šli pred svojho Otca Boha a požiadali ho, aby nám dodal odvahu a silu postaviť svojmu Izákovi oltár.

1. Spýtajte sa sami seba: „Kto alebo čo je môj Izák?“ Je to moje dieťa? Je to môj život? Moje manželstvo, vnuk, dospelé dieťa, ktoré už nie je dieťaťom, ale správa tak? Sú to tvoje ambície? , Zdravie, financie, zabezpečenie alebo tvoje obdarovanie?

2. Prečítaj si príbeh Izákovho oltára v Genezis 22: 1-18. Pros Boha, aby ti pri čítaní dal hlboké porozumenie.

3. Nájdi si miesto, kde budeš sama s Pánom, a kde sa môžeš skloniť pri uctievaní. Povedz Mu, že si prišla postaviť svoj oltár so slzami a trasúcimi sa rukami.

4. Polož svojho Izáka na oltár. Modlite sa takto: Môj Otče, práve teraz Ti dávam _____ . Je Tvoj. Zverujem Ti ho. Zdvíham Ti _____ a pokladám ho na Izákov oltár. Skláňam svoju vôľu pred Tvojou vôľou. Prijmi to, drahý Pane, ako moje uctievanie. Nechávam Ťa Bože, aby v mojom živote skutočne mohol byť Bohom.

Kapitola 12

Ťahaná do Jeho prítomnosti

Lebo smädných napojil a hladných nasýtil dobrotami. Žalm 107:9

Zažíval to mních v 16. storočí. Zažil to 19 ročný vojak v Bornea počas druhej svetovej vojny. Zažil to misionár na Filipínach v roku 1941. Zažívajú to ženy v 21. storočí. Zažívam to aj ja! Čo je „to“?

Chladný nápoj z vody, ktorý uhasí nášho nepokojného ducha a uspokojí našu smädnú dušu. Odpoveď na náš výkrik po sladkej osobnej intimite. Je to prítomnosť Božia.

Po mnohé roky som túžila zažiť Božiu prítomnosť hlbším a hmatateľnejším spôsobom. Pamätám sa, že po prvý krát čítala Praktizovanie Božej prítomnosti od Brata Lawrencea. Tento mních hovoril o tom, ako kráčať v Božej prítomnosti celý deň. Moja duša zvolala – Áno, toto chcem, toto by som chcela zažívať každú chvíľu môjho dňa! To isté sa mi stalo, keď som prvý krát čítala knihu od Thomas Kelly s názvom Testament of Devotion. Zistila som, že sa dá žiť na oboch úrovniach – na duchovnej i fyzickej naraz. Jeden učený kvakerský teológ povedal, že hlboké uctievanie a modlitba môžu pokračovať v živote človeka, aj keď je zapojený v bežných záležitostiach dňa. Potom, keď som čítala v denník misionára Franka Laubacha, ktorý nesmierne túžil po prítomnosti Božej, ako smädný jeleň čo dychtí po vode, môj duch znovu poskočil.

Hoci som po tomto všetkom veľmi túžila, zistila som, že v skutočnosti ich skúsenosť pre seba neprijímam. Veď predsa Brat Lawrence bol mních, čo žije v kláštore. Kelly bol teológ, čo trávil nekonečné hodiny vnorený do Božieho Slova. A Frank Laubach ten sa vyštveral na jednu horu, kde strávil dva roky hľadaním Božej prítomnosti. Moje myšlienky súperili – asi aj mne by sa lepšie darilo objavovať Božiu prítomnosť, ak by som všetok svoj čas prežila v kláštore, študovaním Biblie, alebo na samote v horách. Lenže to nie je reálny život. Ja mám manžela a štyri deti, o ktoré sa musím starať, upratovať, variť. Mám ženy, ktorým slúžim, píšem. Tak mi prosím povedzte milí páni, ako mám zažívať Božiu prítomnosť pri praní špinavých ponožiek?

Takže otázka v mojom vnútri znela: Chcem, čo majú títo muži, no neviem sa k tomu dopracovať. Ako vyzerá žena 21. storočia, ktorá kráča v Božej prítomnosti? Môžem aj ja ako Brat Lawrence, obracať moje myšlienky k Bohu, dokonca aj keď sa práve trápim pri rátaní rodinného rozpočtu? Môžem ako Thomas Kelly žiť v uctievaní Boha, aj keď rozvážam svojich chalanov po krúžkoch? Zažívať sladkú Božiu prítomnosť ako Frank Laubach, aj keď som uprostred stresov pri ukončovaní knihy?

Áno! Vravím ÁNO! Začala som pomaly prichádzať na to, že aj keď som zaneprázdnená činnosťami a povinnosťami, v mojom vnútri rastie potešenie z toho, ako neustále obraciam svoju myseľ k Bohu. Ako k tomu prišlo?

Na začiatku tejto knihy som písala, že tajnou túžbou každého srdca je blízkosť. Tvárou v tvár. Potom som hovorila, že toto vnútorné pnutie môže byť uspokojené skrze uctievanie, čo je vlastné sväté očakávanie, ktoré končí svätou poslušnosťou. A veľkým prekvapením celého toho bolo to, že uctievanie otvára dvere do Božej prítomnosti, že **Jeho prítomnosť je ukrytá v uctievaní.**

Skúsenosť s Božou prítomnosťou ďaleko presahuje akékoľvek pôžitky, či zážitky, ktoré môžeme na zemi zažiť. Peter Rowe píše, že je to náš domov. Ďalej vraví, „Nemôžeš oddeliť Boha od Jeho prítomnosti, ako nemôžeš oddeliť moju prítomnosť odo mňa. Božia prítomnosť nie je iba nejaký pocit, ale je to Boh sám. Božia prítomnosť má svoju podstatu, svoj obsah. Tak ako každý duch má svoj obsah – je to veľmi skutočná sféra.“ (Nie sú to iba nejaké predstavy, či prázdno).

Božie Slovo nám ukazuje, ako Božia prítomnosť vyzerá a čo v nej zažívame:

Radosť (Iza.9:3, Sk.2:28)

Občerstvenie (Sk.3:19)

Odpočinok (Žalm 46:10, Ex.33:14)

Pomoc (Žalm 42:5)

Pôžitok (Žalm 16:11)

Rozprávanie o Božej prítomnosti ma naplňa očakávaním, preto som tak nadšená z tejto poslednej kapitoly. Ale predtým, ako sa s vami podelím o to, čo ma Boh učí o Svojej prítomnosti, a o radosti, ktorá prichádza z takéhoto druhu osobnej intimity, chcem, aby sme si prečítali všetko, čo sme sa naučili, a zvážili položené otázky.

Kapitola 1

Písala som o tom, ako bolo uctievanie mojou cestou k objaveniu dôvernej blízkosti. Keď si to čítala, povedala si si: „Áno, Pane, chcem rásť ako uctievač“, alebo si povedala: „Nie“?

Kapitola 2

Bola o mojom prebudení a raste v uctievaní, ohromeného údivu a adorácie. „Áno, Pane, nauč ma. Prebuď moje srdce v uctievaní!“ bolo tvojou modlitbou, či skôr „Nemám záujem“?

Kapitola 3

Hovorila som o stíšení našej nepokojnej duše. Čo bolo tvojou reakciou? „Túžim objaviť toto stíšenie“ alebo „To jednoducho nie som ja“ ?

Kapitola 4

Nám ukázala päť mojich zážitkov z uctievania. Čítala si s otvorenými ušami a otvoreným srdcom alebo si bola skôr uzavretá pred tými novými myšlienkami?

Kapitola 5

Keď čítaš o tom, že pokladáš svoj život na oltár ako svoj duchovný akt uctievania, kričí tvoje srdce: „Amen“, alebo sa obráti chrbtom?

Kapitola 6

Skláňanie svojich slov ako akt uctievania je tak ťažké! Napriek tomu chceš kráčať touto cestou? Alebo radšej svojou starou?

Kapitola 7

Sklonenie svojich postojov mohlo spôsobiť ešte väčšie zvíjanie sa nášho vnútra. Ale povedala si si, "Áno, Pane, rozhodla som sa mať postoj vďačnosti"?

Kapitola 8

Bola si nadšená, keď si sa dozvedeli, že tvoja práca môže byť uctievaním? Alebo si si pomyslela, že to hlúpy nápad?

Kapitola 9

Skloniť svoj čas čakania môže byť mučivé. Povedala si Bohu: „Moje časy sú v Tvojich rukách“, alebo radšej ho máš vo svojich?

Kapitola 10

Ak poznáš bolesť tak vieš, že skloniť ju môže byť neznesiteľné. Urobila si svoje súkromné rozhodnutie skloniť svoju bolesť pred Bohom, alebo si radšej prehodila list?

Kapitola 11

Najhlbším aktom uctievania je skloniť vlastnú vôľu pred Božou. Postavila si Izákovi oltár alebo si si povedali: „To určite nie“?

Prečo ťa prevádzam touto revíziou? Pretože každé „Áno, Pane“, ktoré si povedala, každá tajná voľba, ktorú si urobila, aby si sa poklonila svojmu Bohu Otcu, je krokom k dôvernosti s Ním. Pozreli sme sa späť; teraz sa pozrieme vpred na ďalšie kroky a povieme si, ako nás plánovanie stretnutí s Bohom posunie o krok bližšie k väčšej intimite. A objavíme, ako vyzerajú prekvapivé stretnutia, a tiež ako je možné zažívať sladké nepretržité spoločenstvo s Bohom!

Zámerne plánované uskutočňované stretnutia s Bohom

Znie ti plánovanie času s Bohom trochu roboticky? Uberá to z tajomnosti? Ver mi, že nehovorím o žiadnom mechanickom stretnutí s Bohom. Zajtra ráno som si naplánovala stretnutie so Milovníkom mojej duše. Milencom svojej duše. Idem sa s Ním stretnúť.

Prestav si očakávanie

Predstav si dobrodružstvo

Predstav si obdiv a úžas

Chápeš čo tým chcem povedať? Máme tú česť byť v spoločenstve so Stvoriteľom vesmíru! On - Všemohúci, Majestátny - ma pozýva, aby som sa s Ním jedla.

Pozri! Stojím pri dverách a klopem. Ak počuješ môj hlas a otvoriš dvere, vojdem dnu a budeme spolu jesť ako priatelia “(Zjavenie 3:20, NLT).

Možno si rovnako ako ja videla tento verš iba ako pozvanie na prijatie Krista ako Spasiteľa. Lenže ak sa pozorne pozrieš na súvislosti, uvidíš, že tieto slová sú napísané cirkvi. Je to pozvanie na dôvernú, na plánovaný schôdzka s Bohom. To nie je povinnosť, ale potešenie.

Tak, ako sa Pán Ježiš pravidelne chodieval v noci modlievať na horu, aby bol sám so Svojim Otcom, tak ako Dávid každé ráno túžobne hľadal Božiu tvár, tak i ja si chcem spraviť čas, ktorý bude iba pre Neho.

A nie len muži a ženy v Biblii, ale si to ty, čo padáš na kolená a hovoríš: „Pane, nauč ma ťa uctievať!“ Si to ty, ktorá sa modlíš, aby si dokázala pokloniť svoj čas čakania pred Bohom. Je to cieľavedomé sa snaženie sa o Neho. Je to zámerná dôvernosť s Ním. Keď máš svoje denné „stíšenie“, máš svoju osobnú, súkromnú bohoslužbu. Pamätám si, že keď som ako mladá uverila, často mi bolo hovorené: „Linda, keby si mala stretnutie s prezidentom USA, neprišli by ste neskoro. No, a každé ráno máš schôdzku s Bohom vesmíru. Môže byť od toho niečo dôležitejšie?“ A od tých vysokoškolských čias som začala každé ráno s otváraním Biblie.

Postupom času pre mňa menili moje ranné stíšenia s Bohom z postoja služobníčky do postoja uctievača. Zaznamenala som si tieto stretnutia z posledných týždňov: - Začala som týždeň tak, že som si obula snehule, vzala som si svoj ipod a išla som na svoju svätú prechádzku po čerstvo napadanom snehu.

- Skoro ráno sa stretávam s Pánom, keď si otvorím Bibliu. Niekedy čítam Žalmy tak, že ich premením na svoju osobnú modlitbu.

- Čakám na kolenách v tichu, nech viem vnímať Jeho hlas.

- Mala som tri modlitebné telefonáty. Bol to iba Boh, ja a moja priateľka.

- Keď jazdím na mojom stacionárnom bicykli, modlím sa pri tom a uctievam.

- Uctievam na spoločných bohoslužbách.

- Keď sa náhodou zobudím uprostred noci, vojdem do svojej pracovne, klaknem si a uctievam.

- Vždy po tom, ako sa môj jazyk stane divokou šelmou v rozhovore s mojím mužom (či s kýmkoľvek), padám na svoje kolená a vyznávam svoj hriech a prosím, nech ako moje kolená, tak i moje slová sa skláňajú v úcte.

- Keď potrebujem múdrosť do rozhodnutí, do práce, do služby zapnem si jemné chvály a očakávam na kolenách v tichu na Božiu múdrosť.

Mojžiš mal 40 dňové stretnutie s Bohom na hore Sinai. Verím tomu, že ten čas v pôste zahŕňal i veľa čakania. Vieme z príbehu, že Mojžiš čakal 6 dní v oblaku, kým ho na siedmy deň Boh zavolať vyššie na horu (Ex.24:16-17). A keď vykročil vyššie, zažil prekvapujúce stretnutie s Jediným Svätým. Uzrel manifestovanú (prejavenú) prítomnosť Božiu.

Ako som zámerne uskutočňovala svoje stretnutia s Ním, začala som vnímať Božiu prítomnosť počas uctievania. A plánované stretnutia otvorili dvere prekvapivým stretnutiam.

Prekvapivé stretnutia

Keď cestujeme na miesto hlbšej intimity s Bohom, On môže ku nám prichádzať rôznymi spôsobmi - nečakanými, postupne odhaľujúcimi, premáhajúcimi.

Ale musíme mať stále na mysli, že

- Tieto prekvapivé momenty nemáme v rukách my ani ich neuskutočňujeme
- Vždy musíme hľadať Boha samého a nie iba zážitok či pocit
- Boh sa rozhoduje o tom, ako sa dá komu poznať, všetci sme iní a preto, nie je niečo viac či menej duchovné.

Zámernom, plánovanom stretnutí vyvíjam iniciatívu ja. V prekvapivých stretnutiach sa nám odhalí Boh. Obe tieto stretnutia vedú do sladkého vzťahu s Ním.

Sladký vzťah

Ostávať

Neprestávať

Upevňovať

Podme sa pozrieť a naučiť sa niečo od Brata Lawrence, Franka Laubacha a Thomasa Kellyho, týchto troch mužov, čo roznieťili môj počiatkový smäd po Božej prítomnosti. Pochádzali z rôznych krajín i období, no mali niečo spoločné – hlboký hlad po každodennom žití prítomnosti Božej.

Brat Lawrence

Čítala som jeho knihu The Practice of the Presence of God (Praktizovanie prítomnosti Božej) mnoho krát za posledné roky. A vždy môj duch len povzdychol, ach keby som len mala to, čo tento brat. Vždy s takým potešením premýšľal o Bohu, udržiaval si svoju vrúcnu lásku k Pánovi. A v tomto každodennom kráčaní vyslovil niekoľko úchvatných výrokov:

- Nemám žiadnu vôľu, iba tú Božiu
- Mojou pracovnou náplňou je stále ostávať v Jeho svätej prítomnosti
- Mám svoje obvyklé, svoje tiché a svoje tajné rozhovory duše s Bohom
- Mám túžbu, aby Boh vytvoril Svoj dokonalý obraz v mojej duši a aby ma úplne zmenil, nech som ako On
- Túžim iba po Ňom a celý oddaný byť iba Jemu

Tento drahý Brat Lawrence sa chcel zdieľať so svojou vlastnou skúsenosťou s Božou prítomnosťou, no zároveň chcel ostať pokorný, keď o tom hovoril niekomu inému. Poznáam človeka, čo 40 rokov praktizoval prítomnosť Božiu a definoval ju takto – **je to sústredenie pozornosti duše na Boha, pripomínanie si, že je stále prítomný**. Vraví, že takýmto prebývaním v Božej prítomnosti si vyvinul tak sladké spoločenstvo s Pánom, že jeho duch už bez väčšej námahy ostáva v tomto upokojení Božom. V tomto odpočinku je naplnený vierou, ktorá ho pripravuje, aby zvládol všetko, čo príde.

Aj Brat Lawrence šiel po svojej obvyklej praktickej práci prípravy jedla a pri tom vrazil Bohu: „V poslušnosti Tvojim prikázaniam sa idem venovať týmto veciam, ale prosím udeľ mi svoju milosť, že by som mohol ostať v Tvojej prítomnosti. Nech sa mi darí s Tvojou pomocou. Prijmi všetku moju prácu a udržuj moju lásku.“

6.2. 1691 Brat Lawrence napísal, „Skrze Jeho milosť dúfam, že budem mať tú česť vidieť Ho tvárou tvár už o niekoľko dní.“ A tak i bolo, pár dní po tom zomrel a do Najsladšej blízkosti vošiel naveky.

O 200 rokov neskôr, ďalší uctievač túžil ostávať v prítomnosti Božej.

Frank Laubach

Vo veku 45 tento misionár na Filipínach začal svoju púť ostávania v Kristovi. Niekoľko o ňom napísal, že Laubach žil ten najplnší život, aký kedy Ježišov nasledovník žil. Napísal viac ako 50 kníh, bol známy ako veľký vzdelávateľ moderných čias, no najviac ho preslávili listy z chatrče, ktoré písal na ostrove Mindanao svojmu otcovi:

23. Marec 1930

Testujem túto otázku: Je možné mať kontakt s Bohom celý čas? Vstávať i zaspávať v Jeho náručí, byť prebudený k Jeho prítomnosti? Dá sa to dosiahnuť? Činiť stále Jeho vôľu? Myslieť vždy Jeho spôsobom?

29. September 1930

... Zdalo sa tak úžasne pravdivé, že len samotné privilegium vzťahu s Bohom, je ďaleko viac, ako čokoľvek iné, čo by nám Boh mohol dať. Keď dáva seba Samého, dáva viac, než čokoľvek iné, čo existuje vo vesmíre.

12. Október 1930

Tak veľmi, veľmi, veľmi túžim aby viac ľudí, ktorí sa snažia navždy prebývať v Bohu napísali svoje skúsenosti, aby i ostatní mohli zistiť, ako sa k tomu dopracovali. A myslím, že takéto záznamy by ohromili svet. Ved' iba moje vlastné skúsenosti s týmto úsilím (ostávať v Kristovi), ohromujú mňa samého... Celý vesmír sa mi zdá útulným, hoci o ňom viem tak málo. Celý vibruje elektrizujúcou extázou z Boha! Už viem čo znamená byť „opojený Bohom“.

Thomas Kelly

Žil v rovnakom období, ako Frank Laubach. Vo svojej knihe *A Testament of Devotion* chcel slovami zachytiť svoju skúsenosť s prítomnosťou Božou.

Existuje spôsob, ako usporiadať náš mentálny život naraz na viac ako jednej úrovni.

Na

jednej úrovni môžeme premýšľať, diskutovať, počítať, vybavovať všetky povinnosti života.

Ale vo vnútri, za oponou, na ešte hlbšej úrovni, môžeme ostávať v modlitbe,

zbožňovaní,

spievaní, uctievaní a v jemnej vnímavosti na Božie sálanie.

Keď som po prvý krát čítala túto jeho knihu, moje srdce poskočilo, lebo Kelly pomenoval to, čo som začala zažívať. Plakala som, „Áno, áno, je možné žiť na dvoch úrovniach. Presne to objavujem, ako sa učím žiť život uctievania.“ Môžem byť vo

svojej kuchyni, pripravovať večeru, alebo pracujem vo svojej pracovni, moja myseľ sa venuje vonkajším záležitostiam, moje vnútro však môžem mať obrátené na miesto, kde prebýva Pán, akoby som od Neho vôbec neodchádzala. Och je to prenádherné si byť vedomý neustáleho spojenia ducha s Duchom.

Veľmi dlho som túžila zažívať toto ostávanie v Kristovi, neustále ostávať v spoločenstve ducha s Duchom, a zistila som že sa tak deje, keď kráčam v uctievaní. Zaslúbenia zo Žalmu 89 by ma nemali prekvapiť:

Šťastní sú tí, ktorí počujú radostné zvolanie k uctievaniu, pretože oni budú kráčať vo svetle Tvojej prítomnosti, Pane.“ Žalm 89:15

Uctievanie je mojou cestou k objavovaniu intimity a blízkosti v Božej prítomnosti. Modlím sa, že by si čítaním tejto knihy mohla povedať, Moja smädná duša je viac a viac uspokojená, ako sa zo mňa stáva uctievač. Želám to tebe i sebe.

A tak ďalej začínam svoj deň na kolenách, pretože iba On je hoden. Milujem Ho, zbožňujem Ho, znovu a znovu skláňam svoj život a každý jeho aspekt. Uctievam a slúžim, ako kráčam vo svetle Jeho prítomnosti. Obraciam svoju myseľ k Nemu a vždy, keď sa mi to darí, nesmierne sa moja duša teší, aj keď ma zavalujú povinnosti dňa.

Modlím sa

Otče môj, i dnes tak túžim kráčať v uctievaní pred Tebou,
Preto i teraz skláňam svoje kolená, svoje slová, prácu, svoje postoje, časy môjho očakávania, moju bolesť, i vôľu v uctievaní ako moju duchovnú bohoslužbu.

